

Ellet Joseph Waggoner

Az örömhír

E.J. Waggoner

Az örömhír

A mű eredeti címe: The Glad Tidings

Írta: Ellet Joseph Waggoner

Fordította: Kovács László

Lektor: Németh Kinga és Viniczainé Csurgó Mariann

<https://adventizmusmegrazasa.hu>

Az örömhír

Tartalomjegyzék

Bevezető	7
Jézus Krisztus felfedése, az igazi evangélium.....	11
Krisztus hite általi élet. Az evangélium igazsága.....	41
Megváltva az átokból az Ábrahámnak adott áldás elnyeréséért	69
A fiak örökbefogadása.....	111
A Lélek ereje a test felett.....	133
A keresztragyogása.....	157

Bevezető

Szokás, hogy amikor a Biblia egyik könyvéről írnak, a szerző egy kis időt szán arra, hogy bevezetőt írjon könyvéhez, bemutatva annak természetét, megírásának körülményeit és könyvének célját, amelyet a szerző szem előtt tart sok más dologgal együtt, ezek részben konjunkturálisak vagy a könyvből származnak. Az olvasónak ezeket a kijelentéseket annak tekintélye által kell szemlélnie, aki megfogalmazta, mert nem tud magától következtetni, hiszen még nem olvasta a könyvet. De jobb, ha közvetlenül bevezeti az olvasót a könyv tanulmányozásába, és így ő maga érti meg - ha kitaró és hűséges - mindazt, amit a könyv feltárhat előtte. Jobban megismerünk egy embert, ha beszélünk vele, mint úgy, hogyha másvalaki beszél róla. Ezért késedelem nélkül kezdjük el Pál apostol a Galatabeliekhez írt levelének tanulmányozását, és hagyni fogjuk, hogy a levél beszéljen a maga nevében. Semmi sem helyettesítheti a Szentírást. Ha mindenki imádsággal és komolysággal tanulmányozná a Bibliát, minden szóra nagyon odafigyelve, és úgy fogadná, mint amely közvetlenül Istentől származik, akkor nem lenne szükség egyetlen vallásos könyvre sem. Minden írásnak egyetlen célja kellene legyen, és pedig az, hogy közvetlenebb módon irányítsa a figyelmet a Szentírás szavaira. Mindaz, ami bármely ember gondolataival helyettesíti a Bibliát, azt eredményezve, hogy az emberek elégedettek legyenek a Biblia tanulmányozása nélkül, az rosszabb a haszontalannál. Ezek a szavak komolyan buzdítsák arra az olvasót, hogy mindenekelőtt szorgalommal és gondossággal tanulmányozza a Szentírás szövegét. Így a Szentírás bármely hivatkozása a megalapozott ismeretekre való hivatkozás lesz. Segítsen az Úr, hogy az Ige tanulmányozásához nyújtott ezen jelentéktelen segítség által tegyen minden olvasót az egész Szentírásnak jobb ismerőjévé, amelyből üdvösséghez vezető bölcsességet meríthet.

E. J. Waggoner

Jézus Krisztus felfedése, az igazi evangélium

Apostoli üdvözllet

Az első öt vers olyan üdvözlletet alkot, amely a Bibliában sehol sem található, kivéve a Római levél első versét, következésképpen sehol máshol a világon nem található. Ezek a szavak magukban foglalják az egész evangéliumot. Ha nem férhetnénk hozzá a Szentírás más részéhez, akkor is ez elegendő tartalmat biztosítana a világ megmentéséhez. Ha nagyon komolyan tanulmányoznánk ezt a kis részt, nagyon értékelnénk - mintha nem létezne más -, látnánk, hogy hitünk, reményünk és szeretetünk végtelenül megerősödne, és hogy a Biblia többi részének ismerete nagymértékben megnő. Olvasás közben vonatkoztassuk el a szöveget a galatabeliektől, és mindenki Isten hangjának tekintse, amely apostolán keresztül ma személyesen hozzá szól.

Az apostol egy küldött személy. Pál Jézus Krisztus és Isten apostola volt, az Atyáé, aki feltámasztotta Őt a halálból. Neki jó támasza volt. Egy hírnökben való bizalom arányos küldőjének tekintélyével, és hogy mennyire bízik a hírnök abban a tekintélyben és hatalomban, aki őt küldte. Pál apostol tudta, hogy az Úr küldte őt, és tudta, hogy Isten hatalma az a hatalom, amely feltámasztja a halottakat. „[...] Mert, akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja [...]” (Ján 3:34) Ily módon Pál apostol hatalommal beszélt, és az általa kimondott szavak Isten parancsolatai voltak (1Kor 14:37). Így mikor ezt a levelet olvassuk, vagy bármely mást a Bibliában, nem szabad figyelembe vennünk az író egyéniségét és hajlamait. Igaz, hogy minden író megtartja saját egyéniségét, mert Isten különböző embereket választ különböző feladatok elvégzésére, eltérő személyiségük alapján, de mindegyikükben Isten Igéje van, és semmit sem szabad kivenni az üzenet tekintélyéből, és megfogalmazni az előítéletek vagy a kor nevelése alapján.

Jó emlékezni arra, hogy nemcsak az apostolok, hanem minden ke-

resztény meg van bízva, hogy „Isten szavait szólja” (1Pét 4:11). Mindazok, akik Krisztusban vannak, új teremtmények, megbékéltettek Istennel Jézus Krisztus által; és mindenki, aki megbékéltetett, megkapta a békéltetés ígését és szolgálatát, így ők követői Krisztusnak, mintha Isten rajtuk keresztül ugyanúgy, mint Krisztuson keresztül, könyörögne az embereknek, hogy béküljenek meg Istennel. (2Kor 5:17-20) Ez csodálatos támasz a csüggedés és az Isten üzenetének bemutatásától való félelem ellen. A világi kormányok nagykövetei annyi tekintéllyel rendelkeznek, mint az általuk képviselt király vagy uralkodó hatalma, de a keresztények a királyok Királyát és az urak Urát képviselik.

Az apostolok Istentől valók

„[...] Isten pedig az egyházban némelyeket először apostolokul, másodszor prófétákul, harmadszor tanítókul rendelt; azután adott csodatevő erőket, azután a gyógyítás kegyelmi ajándékait [...]” (1Kor 12:28). Tartsuk észben, hogy mindezt az egyházban maga Isten helyezte el. Ezt senki más nem teheti meg. Az embereknek lehetetlen, hogy igazi prófétát vagy apostolt csináljanak valakiből. A világon vannak emberek, akik azt kérdezik másoktól: „Miért nincsenek apostolaitok és prófétáitok az egyházban?” figyelmen kívül hagyva azt a tényt, hogy Istennek vannak mind e mai napig apostolai és prófétái az egyházában, bár gyakran nincsenek elismerve, mint ahogy gyakran tagadták Pálnak és másoknak is az apostoli mivoltát. Azután megint mások azt állítják, hogy mindezek megtalálhatók közösségeikben. Amikor olvassák, hogy Isten elhelyezi az egyházban, úgy értik, hogy Isten igaz egyházának rendelkeznie kell apostolokkal, prófétákkal stb. Így egyeseket apostolokká, másokat prófétákká, megint másokat tanítókká tesznek, majd bizonyítékként mutatják be, hogy közösségük az Isten igazi egyháza. Ez azonban a legerősebb bizonyíték arra, hogy ők nem Isten egyháza. Ha Isten egyháza lenne, az apostolokat és a prófétákat maga Isten helyezte volna közéjük. De az a tény, hogy maguk kénytelenek apostolokat és prófétákat kinevezni, azt mutatja, hogy valójában eggyel sem rendelkeznek. Csak valami hamisat hoznak létre, hogy elrejtse az igazinak hiányát. De a hamis jelenléte nem tesz mást, csak rávilágít az igazi hiányára.

Nem az emberektől

Az evangélium egész tanítása Krisztus istenségén alapul és abból származik. Az apostolokat és a prófétákat annyira átítatta ez az igazság, hogy ez mindenütt megjelenik írásaikban. A Galata levélnek már az első verse kijelenti, hogy Pál nem emberektől és nem emberek által lett apostol, hanem Jézus Krisztus által, aki „képe a láthatatlan Istennek” (Kol 1:15); „Aki az ő dicsőségének visszatükröződése” (Zsid 1:3). Ő kezdetben Istennel volt, és Isten volt a világ létezése előtt (Ján 1:1-2; 17:5). „És Ő előbb volt mindennél, és minden Ő benne áll fenn.” (Kol 1:17).

Az Atya és a Fiú

„Jézus Krisztus és az Atya Isten, aki feltámasztotta őt a halálból” az egyenlőség kifejezései által vannak összekötve egymással. „Én és az Atya egy vagyunk” (Ján 10:30). Mindketten egy trónon ülnek (Zsid 1:3; Jel 3:21). Békesség tanácsa van kettőjük között (Zak 6:12-13, KJV). Jézus Isten Fia volt egész földi életében, bár test szerint Dávid magva volt; de a halottakból való feltámadás által - amely a szentség Lelke által valósult meg – nyert bizonyítékot istenfiúsága (Róm 1:3-4). Ennek a levélnek ugyanolyan tekintélye van, mint Pál apostolságának. Attól származik, akinek hatalma van halottakat feltámasztani, és Attól, aki feltámasztatott a halálból.

A galáciabeli gyülekezetek

Galácia Kis-Ázsia tartománya volt, amelyet azért neveztek el így, mert gallok lakták – olyan emberek, akik a mai Franciaország területéről vándoroltak oda. Jézus előtt a harmadik században telepedtek le azon a területen, amely tőlük kapta a nevét. Természetesen pogányok voltak, és vallásuk hasonló volt a brit druidák vallásához. Pál apostol volt az első, aki bemutatta nekik a kereszténységet, amint az ApCsel 16:6 versben és a 18:23 versben olvassuk. Galácia területéhez tartozott még Ikónium, Listra és Derbé. Ezeket a területeket első missziós útjuk során Pál apostol és Barnabás látogatta meg.

„Kegyelem és békesség nektek az Atya Istentől”

Ez az Úr Igéje, és ezért nagyobb hatalommal bír, mint az ember szava. Az Úr nem mond üres bókokat. Az Ő szava teremt, és itt pont a teremtő

szó formájával találkozunk. Isten mondta: „Legyen világosság! És lett világosság”. Ugyanezt találjuk itt is: [Legyen] „kegyelem és békesség nektek”, és így van. „Isten üdvözítő kegyelme megjelent minden embernek, üdvösséget szerezvén minden embernek” (Tit 2:11, KJV). „Békesség, békesség a messze és közel valóknak!” (Ézsza 57:19) Isten kegyelmet és békességet küldött, megigazulást és üdvösséget hozott minden embernek - még neked is, bárki vagy, és nekem is. Amikor a harmadik verset olvasod, ne egyfajta bókként olvasd - egy múltó üdvözletként, amely bevezeti az utána következőket -, hanem mint teremtő Ige, amely személyesen neked hozza el Isten békéjének minden áldását, amely minden ismeretet felülmúl. Ugyanaz a szó nekünk is szól, amelyet Jézus mondott az asszonynak: „Megbocsáttattak neked a te bűneid. [...] Eredj el békességgel!” (Lk 7:48-50). A békesség nektek adatik, ezért hagyjátok, hogy a békesség „uralkodjék szívetekben”.

Krisztus ajándéka

Ez a kegyelem és a békesség Krisztustól származik, „aki önmagát adta a mi bűneinkért”. „Mindegyikünk pedig a Krisztus ajándékának mértéke szerint részesült a kegyelemben.” (Ef 4:7) De ez a kegyelem „a Krisztus Jézusban való kegyelem” (2Tim 2:1). Ezért tudjuk, hogy maga Krisztus mindannyiunknak adatott. Az a tény, hogy az emberek élnek, egy bizonyíték, hogy Krisztus nekik adatott, mert Krisztus az „élet”, és az „élet” „az emberek világossága”, és ez az élet-világosság „megvilágosít minden embert, aki erre a világra jön.” (Ján 14:6; 1:4,9 KJV) Krisztusban „mindenek Őáltala állnak” (Kol 1:17), és így, mivel Isten nem kímélte még a Fiát sem, hanem mindannyiunkért odaadta, Isten nem tehet másként, minthogy „ingyen ajándékozna nekünk mindent vele együtt” (Róm 8:32). „Az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való” (2Pét 1:3). Krisztusban az egész univerzum nekünk adatik, és a Benne lévő erőnek teljessége a miénk, hogy a bűn felett győzelmünk legyen. Isten minden lelket ugyanolyan fontosnak tart, mint az egész teremtést. Isten kegyelme által Krisztus megízlelte a halált minden emberért (Zsid 2:9), így a világon minden ember megkapta „az ő kimondhatatlan ajándékát” (2Kor 9:15). „Isten kegyelme és az ajándék, amely az ember Jézus Krisztus kegyelme által érkezett, bőségesen áradt ki sokakra.” Mindenki felett; mert

„miképpen egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat: azonképpen egynek igazsága által minden emberre elhatott az életnek megigazulása” (Róm 5:15-18).

Krisztus nincs részekre osztva

Felmerül a kérdés: „Vajon részekre osztatott-e Krisztus, vajon Pál feszített-e meg értetek?” (1Kor 1:13, KJV). A válasz természetesen negatív. Azzal, hogy Krisztus minden embernek adatik, mindenki teljes mértékben kapja. Isten szeretete felöleli az egész világot, de szól külön-külön minden egyes emberhez is. Az anyai szeretet nincs megosztva a gyermekei között, hogy mindegyikük kapjon egy harmadot, egy negyed- vagy egy ötödrészt belőle. Minden gyermeke élvezi az anya teljes szeretetét. Ez annál is inkább igaz Istenre, akinek szeretete felülmúlja minden anya szeretetét, mert Ő maga a szeretet (Ézsa 49:15). Krisztus a világ világossága, az Igazság Napja. De a világosság nincs megosztva az emberek között. Ha egy emberekkel teli szoba fényesen meg van világítva, külön-külön mindenki ugyanannyi fényt kap, mintha egyvalaki lenne a szobában. Hasonlóképpen, Krisztus élete megvilágít minden embert, aki a világra jön. Krisztus minden hűségés szívben egész teljességében lakozik. Vess el egy magot, és több lesz, de mindegyik ugyanolyan sok étellel rendelkezik, mint maga a vetőmag. Ugyanígy Krisztus, az igazi Mag, akitől mindaz származik, ami értékes, mindenkinek a teljes életét adja.

A megvásárolt bűneink

Krisztus „önmagát adta bűneinkért.” Ez azt jelenti, hogy megvásárolta őket, és megfizette értük az árat. Ez egy egyszerű kijelentés egy tényről, és a használt nyelvezet olyan, mint amit általában a vásárlás során használnak. „Mennyit költöttél erre?” vagy „Mennyit kérsz ezért?” Ezek a vásárlás során gyakran feltett kérdések. Amikor azt halljuk, hogy valaki adott egy összeget egy bizonyos dologért, mire gondolunk? Tudjuk azt, hogy ez az övé, mert megvette. Tehát, amikor a Szentlélek kijelenti, hogy Krisztus önmagát adta bűneinkért, miben lehetünk biztosak? Abban, hogy Ő megvásárolta a bűneinket, és hogy ezután az Övé, nem a miénk. Már nem a miénk, és már nincs jogunk hozzá. Minden alkalommal, amikor vétkezünk, megraboljuk Istent. Emlékeznünk kell arra, hogy Krisztus nemcsak a bűn konkrét cselekedeteit

vásárolta meg, amelyeket elköveltünk, amelyek a múltban vannak, hanem azokat a bűnöket is, amelyek bennünk vannak és bennünk folytatódnak. Elhinni ezt a dolgot, igazságot jelent.

Ő minket is megvásárolt

Ez annak a ténynek az eredménye, hogy Ő megvásárolta bűneinket, hogy megszabadítson önmagunktól. A bűneink lényünk része. Nem, ezek teljes egészében minket alkotnak, a lényünket képezik, mert a testi életünk nem más, mint bűn. Ezért Krisztus nem tudta megvásárolni bűneinket anélkül, hogy ne vásárolt volna meg minket is. Sok világos kijelentésünk van ezzel kapcsolatban. „Aki önmagát adta mi értünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól” (Tit 2:14). „[...] Mert áron vétettetek meg, és nem a magatokéi vagytok.” (1Kor 6:19-20). „[...] Hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányné, a Krisztusén. Aki eleve el volt ugyan rendelve, a világ megalapítása előtt, megjelent pedig az idők végén ti érte-tek.” (1Pét 1:18-19)

„Elfogadva a Szerelmesben”

Az evangélium szolgálói milyen gyakran hallják, hogy egyesek ezt mondják: „Olyan bűnös vagyok, hogy attól tartok, Isten nem fogad el engem!” Még azok is, akik régóta kereszténynek vallják magukat, szomorúan kívánják, hogy biztosak legyenek abban, hogy Isten elfogadja őket, viszont Isten nem adott alapot ezeknek a kételyeknek. Elfogadásunk örökre meg van alapozva azáltal, amit éppen olvastunk. Krisztus megvásárolt minket az összes bűneinkkel együtt, és megfizette az árát. Ez arra mutat, hogy Ő elfogadott minket. Miért megy az ember a boltba, hogy megvásároljon egy dolgot? Mert szeretné azt a dolgot, amiért odament. Miután megvizsgálta az árut, és tudatában van, hogy mit vásárol, kifizeti az árát, akkor az eladó aggódik, hogy a vevő nem fogadja el, amit kifizetett? Ha az eladó nem adja át a kifizetett árut a vásárlónak, akkor csalásban vétkes. A vevő nem fogja azt mondani közömbösen: „Nos, én megtettem a magam részét, és ha az eladó nem akarja megtenni a maga részét, akkor nem szükséges megtennie – megtarthatja az árut, ha akarja.” Azt fogja mondani: „Miért nem adod oda, ami az enyém?” A vásárló szigorú intézkedéseket fog tenni, hogy bir- tokba vegye, ami fizetés által hozzá tartozik. Hasonlóképpen, Jézusnak nem

mindegy, hogy átadjuk magunkat neki vagy sem. Ő végtelen vágyakozással sóvárog a lélek után, akit saját vérével vásárolt meg. „Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.” (Lk 19:10) „Aszerint, amint magának kiválasztott minket Ő benne a világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Ő előtte szeretet által. Eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratának jó kedve szerint, kegyelme dicsőségének magasztalására, amellyel megajándékozott minket ama Szerelmesben.” (Ef 1:4-6)

„A jelenvaló gonosz világ”

Krisztus önmagát adta bűneinkért, hogy kiszabadítson minket ebből a gonosz világból. Elveszi tőlünk, amit megvásárolt, vagyis a bűnösségünket. Ezzel megszabadít bennünket ebből a gonosz világból. Ez megmutatja, hogy „ez a gonosz világ” nem más, mint a bűnös énünk, „a test kívánsága és a szemek kívánsága és az élet kérkedése” (1Ján 2:16). A világon létező minden rosszat mi magunk tesszük meg. Az ember az, aki romlottá tette a világot. „[...] miképpen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképpen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenk vétkeztek” (Róm 5:12). Nem szabad másokra hárítanunk a hibát. Mi magunk biztosítunk minden rosszat, ami árthat nekünk.

Egy történet szerint egy bizonyos embert az erőszakos temperamentum bűne kísértette. Gyakran nagyon dühös lett, de mindig a bosszantó embereket okolta, akikkel együtt élt. Azt állította, hogy ilyen emberek között senki sem teheti azt, ami helyes. Ezért úgy döntött, hogy „kivonul a világból” és remete lesz. Az erdőben lévő barlangot választotta otthonának, távol minden emberi élőhelytől. Egyik reggel fogta a kancsóját, és elment egy közeli forráshoz vizet meríteni a reggelizéshez. A követ algák borították, és a folyamatos vízáramlás csúszóssá tette. Amikor a kancsót a csobogó víz alá tartotta, az megcsúszott. Újra a kőre tette, de a kancsó megint megcsúszott. Ezt kétszer vagy háromszor megismételte, és minden alkalommal egyre nagyobb erővel tette vissza a kancsót. Végül a remete elvesztette türelmét, és azt mondta: „Majd meglátod, hogy ott maradsz!”. Felemelte a kancsót, és olyan határozottsággal rakta vissza a kőre, hogy az összetört. Senki sem volt ott, akit hibáztathatott volna, de józan ésszel elismerte, hogy nem a körülötte lévő világ, hanem a saját belső világa tette bűnössé. Kétségtelen,

hogy minden ember felismerhet egy saját tapasztalatot ebben a történetben.

A szerzetesi cellájában, ahol a világ elől menekült el, Luther felfedezte, hogy bűnei súlyosabbak, mint voltak valaha. Bárhová megyünk, magunkkal visszük a világot. A szívünkben és a hátunkon cipeljük - ez egy nehéz teher, ami összezúz bennünket. Azt tapasztaljuk, hogy amikor jót cselekszünk, „a gonosz hozzánk van ragasztva” (Róm 7:21 ASV). Mindig jelen van - „A jelenvaló gonosz világ” - míg kétségbeesetten felkiáltunk „Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halál testéből?” Még Krisztust is a legerősebb kísértések környékezték meg a pusztában, távol minden emberi lakóhelytől. Mindezek arra tanítanak minket, hogy a remeték és a szerzetesek nem részei az Úr tervének. Isten emberei a föld sója, de a só, bármilyen jó is, haszontalan, ha dobozba zárják. Össze kell keverni azzal, amit tartósítania kell.

A szabadítás

Isten meg tudja tenni azt, amit ígért. Ő „mindeneket megcselekedhetik feljebb, hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint” (Ef 3:20). Ő „titeket minden bűntől megőrizhet, és az ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben nagy örömmel” (Júd 24). Jézus önmagát adta bűneinkért, hogy megszabadítson minket, és halála nem volt hiábavaló. A megváltás a miénk. Krisztus azért küldetett, hogy „megnyissa a vakoknak szemeit, hogy a foglyokat a tömlöcből kihozza, és a fogházból a sötétben ülőket” (Ézsa 42:7). Ezért kiált Ő a rabszolgaságban lévőknek: „Szabadság!” A megkötözötteknek azt mondja, hogy a börtön kapui nyitva vannak. (Ézsa 61:1) Minden rabnak azt mondja: „Gyertek ki”. Bárki mondhatja, ha akarja: „Hallgass meg Uram, mert én bizonyára a te szolgád vagyok; szolgád vagyok én, a te szolgáló leányodnak fia, te oldoztad ki az én köteleimet.” (Zsolt 116:16) Ez igaz, akár hisszük, akár nem. Az Úr szolgálói vagyunk, bár meglehet makacsul megtagadjuk, hogy szolgáljuk Őt. Megvásárolt minket, és ezzel elszakított minden köteleket, amely megakadályozta, hogy szolgáljunk Neki. Bírunk a világ feletti győzelemmel, bárcsak hinnénk (1Ján 5:4; Ján 16:33) A nekünk szóló üzenet az, hogy „vége van nyomorúságának, és bűne megbocsáttatott” (Ézsa 40:2). Ahhoz, hogy lássuk, hogy Isten győzelmet adott nekünk, csak kiáltanunk kell, ahogy kiáltott Izrael Jerikó előtt. Isten „meglátogatta és megváltotta

az ő népét” (Luk 1:68). Sionból jött a Szabadító, hogy eltávolítsa Jákob istentelenségét. (Róm 11:26). „[...] Hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (1Kor 15:57)

Isten akarata

Ez a megváltás „Istenünk és Atyánk akarata szerint” történik. Isten akarata a mi megszentelésünk (1Thessz 4:3). Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és az igazság megismeréséhez jusson (1Tim 2:4). „Ő mindent az ő akaratának tanácsából cselekszik” (Ef 1:11). „Az egyetemes üdvösséget akarod hirdetni?” - kérdezhetné valaki. Csak azt akarjuk prédikálni, amit Isten Igéje tanít - hogy „megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek” (Tit 2:11). Isten minden embernek elkészítette az üdvösséget, és felajánlotta neki. De a legtöbben megvetik és eldobják. Az ítélet felfedi majd, hogy teljes és tökéletes üdvösség lett felajánlva, és az elveszettek szándékosan elvetették azt a jogot, amelyet bírtak születésük által.

Következésképpen az isteni akaratnak örvendezni kell, nem pedig feszült arccal elfogadni és egyszerűen elviselni. Még ha szenvedéssel is jár, ez a javunkra szolgál, és készen áll arra, hogy „igen-igen nagy örök dicsőséget szerezzen nekünk”. (Róm 8:28; 2Kor 4:17) Az Ő akarata a törvényben nyilvánul meg (Róm 2:18), ezért tanulmányoznunk kell azt, Krisztussal együtt kijelentve: „teljesíteni a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt 40:9)

Íme a megkönnyebbülés, ami Isten akaratának ismeretéből fakad. Azt akarja, hogy megszabadítson a bűn rabságából. Ezért imádkozhatunk teljes bizalommal és hálaadással, mert „az a bizodalom, amellyel ő hozzá vagyunk, hogy ha kérünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket: És ha tudjuk, hogy meghallgat bennünket, akármit kérünk, tudjuk, hogy megvannak a kéréseink, amelyeket kértünk ő tőle.” (1Ján 5:14-15) Micsoda áldott bizonyosság! Mindig örömmel és alázattal teli szívvel imádkozzatok: „[...] legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.”

Istené legyen a dicsőség

„[...] Tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké.” Minden dicsőség az Istené, akár elismeri az ember, akár nem. Dicsőséget adni nem azt jelenti, valamit Istennek tulajdonítani, hanem elismerni a valóságot.

Dicsőséget adunk Neki azzal, hogy elismerjük azt a tényt, hogy a hatalom az Övé. „[...] Ő alkotott minket és nem magunk [...]” (Zsolt 100:3). A hatalom és a dicsőség egy és ugyanaz, amint ezt az Ef 1:19-20 versekből megtudjuk, amelyek kijelentik, hogy Krisztus feltámasztott a halálból Isten hatalmának végtelen nagysága által és Róm 6:4 versből, ahol olvaszuk, hogy „Krisztus feltámasztott a halálból az Atyának dicsősége által”. Továbbá azt is olvassuk, hogy amikor Krisztus az Ő csodálatos hatalma által borrá változtatta a vizet, a csoda megnyilvánulása által „megmutatta az Ő dicsőségét” (Ján 2:11). Tehát, amikor azt mondjuk, hogy Istené a dicsőség, kijelentjük, hogy a hatalom teljesen Tőle származik. Mi nem menthetjük meg magunkat, mert „hatalom nélküliek” vagyunk. De Isten a Mindenható, és Ő megmenthet, és meg is ment. Ha megvalljuk, hogy minden hatalom Istené, akkor nem engedjük meg magunknak, hogy hiábavaló képzelődéseink vagy öndicsőítéseiteink legyenek, és akkor Isten megdicsőül bennünk. „Úgy fényljk a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5:16)

Az „örökkévaló evangélium” utolsó hirdetése - az, amelyik hirdeti, hogy eljött Isten ítéletének órája – a következő üzenetet tartalmazza: „Féljétek az Istent, és neki adjatok dicsőséget [...] és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet és a tengert és a vizek forrásait” (Jel 14:6-7). Ezért amikor a Galata levél kijelenti: „Istené legyen a dicsőség”, ezzel az örökkévaló evangéliumot mutatja be, amely főképp az utolsó napokra szóló üzenet. Tanulmányozzuk, hallgassuk meg, hogy felgyorsítsuk az idő eljövetelét, amikor „a föld megtelik az Úr dicsőségének ismeretével, mint a tenger fenéke az azt borító vizekkel” (Hab 2:14).

Egy kritikus eset

Az a gyorsaság, amellyel az apostol a téma közepébe vág, megmutatja a probléma sürgősségét, amely szükségessé tette a levél megírását. Lelke mintha lángolt volna, és tollat ragadva úgy írt, mint ahogy csak egy olyan ember írhat, aki szívén viseli a pusztulásba rohanó lelkek terhét.

Ki hívja az embereket?

„Hű az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre.” (1Kor 1:9) „A minden kegyelemnek Istene

pedig, aki az ő örök dicsőségére hívott el titeket Krisztusban.” (1Pét 5:10) „Mert nektek szól az ígélet és gyermekeiteknek és mindazoknak, akik távol vannak ugyan, de akiket elhívott az Úr, a mi Istenünk.” (ApCsel 2:39) A közel levők és a távol levők alkotják mindazokat, akik a világon vannak. Következésképpen Isten mindenkit elhív. Mindazáltal nem mindenki jön. „Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket mindenestül, és őrizze meg a ti egész valótokat, mind lelketeket, mind testeteket feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére. Hű az, aki elhívott titeket, és ő meg is cselekszi azt.” (1Thessz 5:23-24) Isten hívja az embereket.

Eltávolodva Istentől

Mivel a galatabeliek eltávolodtak Attól, aki elhívta őket, és mivel Isten az, aki irgalmasan hívja az embereket, nyilvánvaló, hogy ők Istentől távolodtak el. Látjuk, hogy nem valami jelentéktelen dolog készítette az apostolt a levél megírására. Pál apostol hittestvéreit halálos veszély fenyegette, és nem tölthette idejét bókokkal, hanem a lehető leggyorsabban rá kellett térnie a témára, és azt a lehető legvilágosabban és közvetlenül kellett bemutatnia. Talán jó lenne röviden megemlíteni, hogy azt tartják, hogy Pál apostol úgy tekintett magára, mint aki személyesen elhívta a galatabelieket, és hogy most tőle távolodnak el. Egy rövid elemzésnek meg kellene győznie mindenkit arról, hogy ez az elképzelés téves. Elsősorban vegyétek figyelembe a fent bemutatott bizonyítékot, amely szerint Isten az, Aki a hívást intézi. Ugyanakkor emlékezzetek arra is, hogy maga Pál apostol azt mondta, hogy a hitehagyás annak az eredménye, hogy az emberek magukhoz akarják csábítani a tanítványokat (ApCsel 20:30). Krisztus szolgáljaként ő lenne az utolsó ember, aki magához vonzaná az embereket. Igaz, hogy Isten munkásokat használ az emberek hívására, és Pál apostol is közéjük tartozott, de Isten az, aki hív. „[...] Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magában a világot [...]” Mi Krisztus követői vagyunk, ezért Isten most Krisztus helyett rajtunk keresztül kérleli az embereket, hogy béküljenek meg Vele. Talán több szájon keresztül, de egyetlen hang által.

Csatlakozni emberekhez, vagy elhagyni őket egy jelentéktelen horde-rejű dolog, de létfontosságú kérdés Istennel lenni. Sokan azt gondolják, hogy mivel valamelyik egyházban „jó pozícióval” rendelkező tagok, akkor biztonságban vannak. De az egyetlen dolog, amelyet érdemes megfontolni:

„Az Úrral vagyok, és az Ő igazságában járok?” Ha valaki az Úrral együtt jár, akkor nagyon hamar megtalálja helyét az Isten emberei között, mert azok, akik nem az Övéi nem sokáig tűrik meg maguk között Isten buzgó követőjét. (Lásd Ézsa 66:5; Ján 9:22, 33-34; 15:18-21; 16:1-3; 2Tim 3:1-5, 12) Amikor Barnabás elment Antióchiába, megkérte a hívőket, „hogyan állhatatos szívvel maradjanak meg az Úrban” (ApCsel 11:22-23). Ez volt az egyetlen szükséges dolog. Ha így teszünk, akkor minden bizonnyal az Isten gyermekeivel együtt fogunk lenni.

Isten nélkül

Azok, akik elhagyták az Urat, olyan mértékben voltak „Isten nélkül a világon”, amilyen mértékben Tőle eltávolodtak. De, akik ebben az állapotban vannak, azok pogányok vagy körülmetéletlenek (Ef 2:11-12). Következésképpen a galatabeliek visszaestek a pogányságba. Nem is lehetett másképp; mert amikor a keresztség elveszíti kapcsolatát Istennel, akkor elkerülhetetlenül, sőt észrevétlenül is visszatér a régi életéhez, amelyből megmentve lett. Minden hitehagyott újra folytatni fogja személyes szokásait, amelyeknek korábban rabszolgája volt. Nincs a világon kétségbeesettebb állapot, mint Isten nélkül lenni.

Egy „másik evangélium”

Az evangélium „Isten ereje minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először, de görögnek is.” (Róm 1:16) Isten maga a hatalom, így az Istentől való elszakadás Krisztus evangéliumától való eltávolodást jelent, aki Isten hatalma. Semmit sem lehet evangéliumnak nevezni, csak akkor, ha vallja, hogy üdvösséget biztosít. Az, ami a halálon kívül semmit sem tud felajánlani, nem nevezhető evangéliumnak. Az evangélium jó híreket jelent, örömhíreket, és a halál ígérete nem felel meg ennek a leírásnak. Ahhoz, hogy egy hamis tan evangéliumnak minősüljön, azt kell állítania, hogy az az élet útja, különben nem tudja megteveszteni az embereket. Ezért nyilvánvaló, hogy a galatabelieket valami olyasmi csábította el Istentől, ami életet és üdvösséget ígért nekik, de más hatalom által, mint Isten hatalma - nevezetesen a saját hatalmuk. Ez a másik evangélium csak emberi evangélium volt. Következésképpen a kérdés a következő: Melyik az igazi evangélium? Az, amelyet Pál apostol prédikált, vagy az, amelyet a többiek mutattak be?

Így látjuk, hogy ez a levél az igaz evangélium hangsúlyos bemutatása, amely különbözik minden hamis evangéliumtól.

Nincs „más evangélium”

Mint ahogy Jézus Krisztus Isten egyedüli hatalma, és nem adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének, ugyanúgy nem lehet más, csak az egy igaz evangélium. „A hatalom az Istené”, és csak az Övé (lásd Zsolt 62:12). Az utánzás nem ér semmit. A maszk nem az ember. Ugyanígy ez egy másik evangélium, amelyhez csábították a galatabeli testvéreket, csak egy romlott evangélium volt, egy hamisítvány, egy utánzat, és nem az igazi evangélium. Egyes fordítások így adták vissza a 6. és 7. verseket: „Csodálkozom, hogy ily hamar eltávolodtatok [...] egy másik evangéliumhoz, bár nincs más.” Mivel nincs más evangélium, azt jelenti, hogy soha nem létezett más evangélium, mert Isten nem változik. Az evangéliumot, amelyet Pál apostol hirdetett a galatabelieknek és a korinthusiaknak - „Jézus Krisztust a megfeszítettet” – az az evangélium volt, amelyet Énok, Noé, Ábrahám, Mózes és Ézsaiás hirdettek. „A próféták mind róla tesznek bizonyosságot, hogy mindaz, aki hisz benne, bűnbocsánatot nyer az ő neve által.” (ApCsel 10:43)

„Átkozott”

Ha ember, vagy akár egy mennyei angyal valami mást prédikálna, mint amit Pál apostol és a próféták hirdettek, akkor átok alá kerülne. Nincs két mérce a jóra és a rosszra. Az, ami napjainkban átkot von maga után, ugyanazt az átkot eredményezte volna ötezer évvel ezelőtt is. Felfedezzük tehát, hogy az üdvösséghez vezető út minden korban pontosan ugyanaz volt. Az evangélium prédikáltatott Ábrahámnak (Gal 3:8), angyalok küldettek hozzá, és a próféták is ugyanazt az evangéliumot hirdették. (1Pét 1:11-12) Ha az általuk hirdetett evangélium más lett volna, mint a Pál apostol által hirdetett evangélium, akkor átok alá kerültek volna.

De miért legyen átkozott valaki, amiért más evangéliumot hirdet? Mert ő az az eszköz, aki másokat átokhoz láncol azáltal, hogy rászedi őket, hogy üdvösségük tekintetében bízzanak valamiben, aminek hatalmat tulajdonítanak, miközben semmi. Mivel a galatabeliek eltávolodtak Istentől, nyilvánvaló, hogy egy vélt emberi erőre - saját erejükre - támaszkodtak az

üdvösség érdekében. De senki sem válthatja meg testvérét (Zsolt 49:8-9), ezért: „Átkozott az a férfi, aki emberben bízik, és testi erőre támaszkodik, az Úrtól pedig elfordul a szíve!” (Jer 17:5). Aki embereket vezet átokra, természetesen ő maga is átok alatt kell, hogy legyen.

„Átkozott az, aki félrevezeti a vakot az úton” (5Móz 27:18). Ha ez igaz arra, aki megbotránkoztatja a fizikailag vak embert, mennyire inkább alkalmazandó arra, aki egy lelket botránkoztat meg az örök pusztulásba! Megtéveszteni az embereket az üdvösség hamis reményével, késztetni őket arra, hogy bízzanak abban, ami semmilyen módon nem szabadíthat fel - mi lehet ennél rosszabb? Ez azt jelenti, arra vezetni embereket, hogy házukat a feneketlen gödör fölé építsék. Jó ok arra, hogy az apostol szándékosan megismételte az átkot.

„Egy mennyei angyal”

Lehetséges az, hogy egy „mennyei angyal” mást prédikáljon, mint az igazi evangéliumot? Természetesen, de az nem egy mostanában mennyből jött angyal volna. A Bibliában olvasunk olyan „bűnbe esett angyalokról” (2Pét 2:4), „akik nem tartották meg fejedelemségüket, hanem elhagyták lakóhelyüket” (Júd 6), és hogy a menny volt a lakóhelyük, ahonnan ki lettek űzve. (Jel 12:7-9) „Nem is csoda, hisz maga a Sátán is a világosság angyalának adja ki magát. Nem meglepő tehát, ha szolgálói is az igazság szolgálóinak adják ki magukat, akiknek végük cselekedeteik szerint lesz.” (2Kor 11:14-15) Ők azok, akik állítják, hogy a halottak lelkei, és friss híreket hoznak a mennyei helyekről, ahol nincsenek halottak. Ők változhatatlanul egy „más evangéliumot” prédikálnak, mint Jézus Krisztus evangéliuma. Legyetek óvatosak velük! „Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy Istentől vannak-e”. (1Ján 4:1) „A tanításra és bizonyágtételre hallgassatok! Ha ők nem ez ige szerint beszélnek, azért van, mert nincs világosság bennük.” (Ézsa 8:20, KJV). Senkinek sem kell hagynia magát tévedésbe vezetni, amíg Isten Igéje nála van. Tulajdonképpen lehetetlen, hogy becsapjanak, ha ragaszkodsz Isten Igéjéhez. Ez megvilágítja az ösvényt.

Ne keressük az emberek jóindulatát

A klérus elismeri, hogy az első három évszázadban a pogányság be-

folyásolta az egyházat, és a reformok ellenére még mindig sok pogányság maradt benne. Az „emberek jóindulatának” keresése ilyen eredményeket hozott. A püspökök úgy gondolták, hogy képesek lesznek befolyást szerezni a pogányok felett az evangélium szigorú elveinek enyhítésével, amit meg is tettek. Eredményeként az egyházban megjelent a romlás. Az önszeretet képezi mindig a megbékélésért és az emberek tetszéséért megtett erőfeszítések alapját. A püspökök szerették volna (talán gyakran tudatlanul), hogy tanítványokat vonjanak magukhoz. (ApCsel 20:30) Ahhoz, hogy megnyerjék az emberek jóindulatát, kompromittálniuk kellett, és meg kellett rontaniuk az igazságot. Ez történt Galatában. Az emberek megrontották Krisztus evangéliumát. De Pál nem tartozott ehhez a réteghez. Arra törekedett, hogy Istennek tessen, és ne az embereknek. Isten szolgája volt, és Isten volt az egyetlen, Akinek tetszeni akart. Aki embereknek igyekszik tetszeni, az embereknek szolgája, nem az Istené.

Ez az elv igaz minden más tevékenységre is. Azok a munkások, akik csak azért dolgoznak, hogy emberek tetszésére legyenek, nem lesznek hű munkások, mert csak ott fognak jól dolgozni, ahol látják őket, és figyelmen kívül hagynak minden olyan feladatot, amelyet nem láthatnak azok, akiknek dolgoznak. Ezért Pál apostol azt tanácsolta: „Ti szolgák, fogadjatok szót mindenben test szerint való uraitoknak, nem színből szolgálva, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem tiszta szívvel, félve az Urat. Bármit tesztek, lélekből tegyétek, úgy, mint az Úrnak, ne pedig úgy, mint embereknek, tudva, hogy az Úrtól veszitek az örökség jutalmát; mert ti az Úr Krisztusnak szolgáltok.” (Kol 3:22-24) Aki semmi másban nem érdekelt, csak abban, hogy az Úr kedvében járjon, a legjobb szolgálatot fogja nyújtani az embereknek.

Ez egy olyan aspektus, amely mindenkit kell, hogy érintsen. A keresztény munkásoknak különösen szükségük van rá. Létezik egy hajlam az igazság élének eltompítására, hogy egyetlen gazdag vagy befolyásos személy kegyeit se veszítsük el. Sokan feladták már meggyőződésüket, attól tartva, hogy pénzt vagy pozíciót veszítenek el! Mindnyájan tartsuk észben a következőt: „Ha embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék.” De ez nem jelenti azt, hogy szigorúnak és udvariatlannak kell lennünk. Nem jelenti, hogy szándékosan megbántunk valakit. Isten jó mindenkivel.

Ő jóindulatú a hálátlanokhoz és a szentségtelenekkel szemben. Jézus széjjel-járt jót tévén, szeretetteljes és vigasztaló szavakat mondott. Nekünk lelkeket kell megnyernünk, tehát megnyerő modorral kell bírunk. Lelkeket kell megnyernünk Krisztusnak, ezért csak a keresztre Feszített vonzerejét kell bemutatnunk, Aki szeret. Azáltal szolgáljuk Krisztust, hogy hagyjuk, hogy a Szentlélek irányítson minket.

Nem az emberektől

Figyeljük meg, hogyan emeli ki ez a levél, hogy az evangélium isteni, nem emberi. Az első versben az apostol kijelenti, hogy őt nem ember küldte, és nem azért, hogy embert képviseljen. Ismét kijelenti, hogy nem emberek akar tetszeni, hanem csak Krisztusnak. Most egyértelműen kijelenti, hogy az üzenet, amelyet képvisel, teljes mértékben a mennyből származik. Születése és iskolázottsága által ő ellenezte az evangéliumot, és megtérése egy mennyei hang által történt. Olvassátok el megtéréseinek beszámolóját az ApCsel 9:1-22-ben; 22:3-16; 26:9-20. Maga az Úr jelent meg az útján, amikor fenyegetéstől és öldökléstől lihegve az Úrnak tanítványai ellen volt.

Nem létezik két egyforma megtérési tapasztalattal rendelkező ember, ennek ellenére az általános elvek mindenkiben ugyanazok. Ennek eredményeként mindenkinek megtérésben kell részesülnie, ugyanúgy, mint Pál apostol is részesült. A megtérési tapasztalat ritkán lesz ilyen megdöbbentő élmény, de ha igaz, akkor minden bizonnyal mennyei kinyilatkoztatásnak kell lennie, akárcsak Pál apostol esetében volt. „Minden fiaid az Úrtól tanítottak lesznek!” (Ézsa 54:13, KJV) „[...] Valaki azért az Atyától hallott, és tanult, én hozzám jó.” (Ján 6:45) „[...] a kenet, amelyet ti kaptatok tőle, bennetek marad, és így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket.” (1Ján 2:27)

Ne tévedjete az azt gondolva, hogy ez semmissé teszi az ember szükségességét az evangélium munkájában. Ha ezt tenné, az apostolok elítélnék saját magukat, mert ők az evangélium hirdetői voltak. Isten rendelt apostolokat, prófétákat, tanítókat stb. az egyházba (1Kor 12:28), de Isten Lelke az, aki mindezekben munkálkodik. „Mert akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja” (Ján 3:34). Ezért nem számít, ki által hallja valaki az igazságot, azt úgy kell fogadnia, mint amely közvetlenül a mennyből jön. A Szentlélek segít azoknak, akik Isten akaratát akarják cselekedni, hogy felismerjék, mi

az igazság, amint meghallják vagy látják azt; és elfogadják az igazságot, nem az ember tekintélye miatt, aki által az igazság eljutott hozzájuk, hanem az igazság Istenének tekintélye miatt. Ugyanolyan bizonyossággal lehetünk az igazság felől, amelyet bírunk és hirdetünk, mint Pál apostol volt. De valahányszor valaki egy nagyra becsült prédikátornak vagy teológiai doktornak a nevét említi, hogy igazolja hitét, vagy azért, hogy nagyobb hatást gyakoroljon arra, akit meggyőzni próbál, biztos lehetsz benne, hogy ő maga nem ismeri az igazságot arról, amit hirdet. Lehet, hogy az az igazság, de személyesen nem tudja, hogy az igazság. Mindenki kiváltsága az igazság megismerése (Ján 8:31-32). Amikor valaki egy igazságot közvetlenül az Istentől kap, még ha tízezerszer tízezen szólnának is az igazság javára, akkor sem tudnának hozzá tenni egy toll súlyát sem az igazság tekintélyéhez, és ha a földön létező összes híres ember ellene emelkedne, az igazság bizalma akkor sem rendülne meg. Hatalmas dolog, hogy a sziklára legyél építve.

Jézus Krisztus kinyilatkoztatása

Figyeljük meg, hogy Pál apostol evangéliuma nem egyszerűen Jézus Krisztustól származó kinyilatkoztatás, hanem „Jézus Krisztus kinyilatkoztatása”. Krisztus nemcsak mondott valamit Pál apostolnak, hanem Jézus Krisztus önmagát nyilatkoztatta ki neki és benne, Krisztus lévén az igazság. Ezt a tényt láthatjuk a 16. versben, ahol azt olvassuk, hogy Isten kinyilatkoztatta az Ő Fiát Pál apostolban, hogy hirdetni tudja Őt a pogányok között. Az evangélium titka nem más, mint Krisztus a hívőben, a dicsőségnek ama reménysége (Kol 1:25-27). A Szentlélek Krisztus személyes képviselője. Krisztus azért küldi el, hogy örökké velünk lakhasson. A világ nem fogadja be, mert nem látja, „de ti ismeritek” - mondta Jézus - „mert nálatok lakik és bennetek marad” (Ján 14:16-17, KJV). Csak így lehet megismerni és ismertté tenni Isten igazságát. Krisztus nincs valahol távol, igaz elveket készítve számunkra, amelyeket követnünk kell; hanem belénk írja Önmagát, birtokba vesz minket, amikor átadjuk magunkat Neki, és halandó testünkben nyilatkoztatja ki életét. E ragyogó élet nélkül nem lehet hirdetni az evangéliumot. Figyeljük meg, hogy Jézus megnyilatkozott Pál apostolban, hogy hirdesse Őt a pogányok között. Nem Krisztusról kellett prédikálnia, hanem magát Krisztust kellett prédikálnia és bemutatnia. „Mert nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust.” (2Kor 4:5)

Isten alig várja, hogy kinyilatkoztassa Krisztust minden emberben. Azt olvassuk, hogy az emberek „az igazságot a hamissággal tartoztatják fel”, és „ami Isten felől tudható, nyilván van őbennük, mert Isten megjelentette nekik”, mint ahogy világosan látszik mindabban, amit Isten teremtett „Az ő örök hatalma és istensége” (Róm 1:18-20). Krisztus az igazság (Ján 14:6), Isten hatalma (1Kor 1:24) és Istennek istensége (Ján 1:1). Ezért maga Krisztus az az igazság, amelyet az emberek „elfojtanak”. Krisztus az Ő isteni Igéje, amely jelen van az emberekben, hogy beteljesíthessék azt. (5Móz 30:14; Róm 10:6-8). Hogy Krisztus minden emberben van, nyilvánvaló abból a tényből, hogy élnek, de annyira elfojtják és visszafogják, hogy nehezen lehet észrevenni Őt. A legtöbb emberben Vele ellentétes jellem nyilvánul meg, és sok esetben az egyedüli bizonyíték, hogy Krisztus ott van az, hogy élnek és lélegeznek. Ő ott van, türelmesen várva, hogy megnyilatkozhasson, várva azt az időt, amikor Isten Igéje szabad utat kap és megdicsőíttetik, és Jézus Krisztus tökéletes élete nyilvánul meg halandó testben. Ez megtörténhet „mindenkiben, aki akar”, bármennyire is bűnös és romlott lenne most. Isten örömmel teszi ezt, ezért szűnjél meg ellenállni.

Személyes történet

Az első fejezet tizenkettedik versétől a második fejezet közepéig Pál apostol személyes története bizonyos céllal van bemutatva. Pál apostol tapasztalataiban látjuk az evangélium igazságát, amely semmit sem kap az emberektől, hanem mindent ad az embereknek. Az apostol leírta, hogy az evangélium nem tudott hatást gyakorolni az életére, mert azzal ellentétes dolgokat tanult, következésképpen keserűen ellenállt neki. Majd meg lett térítve, amikor egyetlen keresztény sem volt vele, és több évig nem volt kapcsolata egyetlen kereszténnyel sem. A galatabeliek már korábban tájékoztatva lettek erről, de szükséges volt ezt újra ismételni, hogy mindenki számára világos legyen, hogy Pál apostol nem hoz nekik újabb emberi találmányt.

„Buzgóság tekintetében az egyházat üldöző”

Ezt írta Pál apostol önmagáról a Filippi levélben (Fil 3:6). Ő maga írta le, milyen nagy volt a buzgalma. Azt írta, hogy „szerfelett” üldözte Isten egyházát, és azon volt, hogy elpusztítsa. (Lásd még ApCsel 8:3) Agrippa

előtt ezt mondta: „Én bizonyára elvégeztem vala magamban, hogy ama názáreti Jézus neve ellen sok ellenséges dolgot kell cselekednem. Mit meg is cselekedtem Jeruzsálemben: és a szentek közül én sokat börtönbe vetettem, a főpapoktól való felhatalmazást megnyervén. Sőt mikor megölettetének, szavazatommal hozzájárultam. És minden zsinagógában gyakorta büntetvén őket, káromlásra kényszerítettem; és felettébb dühösködvén ellenük, kergettem mind az idegen városokig is.” (ApCsel 26:9-11). A jeruzsálemi zsidókhoz intézett egyik beszédében, akik ismerték az életét, ezt mondta: „És ezt a tudományt üldöztem mindhalálig, megkötözvén és tömlőcbe vetvén mind férfiakat, mind asszonyokat.” (ApCsel 22:4) Ezt azért tette, mert „buzgó volt Istenért”, ahogy az előző versben is írta. Annyira tele volt ezzel a buzgalommal, hogy „fenyegetéstől és öldökléstől lihegett” (ApCsel 9:1).

Szinte hihetetlennek tűnik, hogy annak, aki Isten igazsága szolgálójának vallja magát, annyira hamis elképzelései legyenek Vele kapcsolatban, hogy azt higgye, Neki tetszik egy ilyen szolgálat. A tarzusi Saulus, az egyik legelkeseredettebb és legfáradhatatlanabb keresztényüldöző azonban évekkel később ezt mondta: „Atyámfiak, férfiak, én teljesen jó lelkiismerettel szolgáltam Istennek mind e mai napig.” (ApCsel 23:1). Bár az ösztöke ellen rugódozott (ApCsel 9:5), és igyekezett elhallgattatni az egyre növekvő meggyőződést, ami kezdett eluralkodni rajta, miközben tanúja volt a keresztények türelmének, és hallotta az igazságról szóló bizonyágtételüket haldokló ajkaikról, Saul nem szándékosan fojtotta el lelkiismeretét. Éppen ellenkezőleg, törekedett a tiszta lelkiismeret megőrzésére! A farizeusi hagyományok annyira hatottak rá, hogy meg volt győződve arról, hogy ezek a helytelen késztetések bizonyára valami gonosz szellem sugallatai voltak, és kötelességének érezte elfojtani őket. Így hát egy ideig Isten Lelkének készítése csak fokozta buzgóságát a keresztények ellen. A világ összes embere közül Saulnak, az önigazult farizeusnak nem volt semmi hajlandósága a kereszténység iránt. Azonban a rosszul irányított buzgalma „Isten iránti buzgalom” volt, és ez jó anyaggá tette őt, hogy keresztény szolgává váljon.

Pál apostol előrehaladása

Pál apostol haladt előre „a judaizmusban” sokkal inkább, mint a vele egykorú társai. Minden előnyt megszerzett, amivel egy fiatal zsidó rendelkezhetett. Bár „zsidóból való zsidó” volt (Fil 3:5), mindamellet szabad

római állampolgárnak született (ApCsel 22:26-28). Briliáns és intelligens volt, Gamaliel tanításában részesült, a törvény egyik legbölcsebb tudósa, és „taníttatott az atyák törvényének pontosságáért” (ApCsel 22:3). Farizeusként a „legszigorúbb zsidók csoportja” szerint élt, farizeus a farizeusok között, aki „sokkal inkább rajongott az atyák hagyományaiért”, mint társai közül bárki. Amikor felnőtté vált, tagja lett a zsidók nagy tanácsának - a Szanhedrinnek -, ennek bizonyítéka az, hogy a keresztények halálra ítélésekor ő is szavazott (ApCsel 26:10). Ezenkívül a főpap bizalmát is élvezte, aki gyorsan megbízó leveleket adott neki az ország zsinagógáinak vezetői előtt azzal a hatalommal felruházva őt, hogy elfogjon és megkötözzön mindenkit, akit eretnokségben bűnösnek talál. Valóban ígéretes fiatalember volt, akire a zsidó vezetők büszkén és reménykedve néztek, azt gondolva, hogy ő jelentős mértékben hozzájárul majd a zsidó nemzet és vallás korábbi nagyságának helyreállításához. Világi szemszögből nézve Saul előtt ígéretes jövő állt. De, amit nyereségnek tartott valamikor, azt most veszteségnek tekintette, Krisztusért kárnak ítélte, akiért mindent kárba veszni hagyott. (Fil 3:7-8)

Az atyák hagyományai nem Krisztus vallása

Pál apostol azt mondta: „[...] felülmúltam a zsidóságban sok nemzetségi kortársamat, szerfelett rajongva atyáim hagyományaiért.” Könnyű belátni, hogy a zsidók vallása nem Isten és Jézus Krisztus vallása volt, hanem emberi hagyomány. Az emberek nagy hibát követnek el azzal, hogy a judaizmust az Ószövetség vallásának tekintik. Az Ószövetség nem tanítja a judaizmust, mint ahogy az Újszövetség sem a katolicizmust. Az Ószövetség vallása Jézus Krisztus vallása. Az Ő Lelke volt a prófétákban, készítette őket, hogy bemutassák ugyanazt az evangéliumot, amelyet később hirdettek az apostolok (1Pét 1:10-12). Amikor Pál apostol a judaizmusban volt, nem hitt az Ószövetségben, amit naponta olvasott és hallgatott, mert nem értette azt. Ha megértette volna, hitt volna Krisztusban. „De a Jeruzsálemben lakók és vezetők nem ismerték fel őt, és azért, hogy elítélték, betöltötték a próféták szavait, amelyeket minden szombaton felolvasnak.” (ApCsel 13:27) Az atyák hagyományai Isten parancsolatainak megszegéséhez vezettek (Mt 15:3). Isten azt mondta a zsidó nép egészéről: „Ez a nép szájjával tisztel engem, de szíve távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha

olyan tanításokat tanítanak, amelyek emberek parancsolatai.” (Mt 15:8-9) Szombatnapokon a vezetők a zsinagógákban olvastak a szent Íratokból, és ezért a dologért nem hangzott el feddés. Jézus ezt mondta: „Az írástudók és a farizeusok Mózes székébe ültek. Amit azért parancsolnak, mindazt megtartsátok és megtegyétek, de cselekedeteiket ne kövessétek, mert amit mondanak, azt nem teszik meg.” (Mt 23:2-3) Jézus egyetlen szóval sem ítélte el Mózeset és az írásait. Azt mondta a zsidóknak: „Mert, ha hinnétek Mózesnek, nekem is hinnétek, mert ő rólam írt.” (Ján 5:46) Mindent követniük kellett, amit a vezetők olvastak és parancsoltak Mózes írásaiból, de kerülniük kellett a vezetők példáját, mert nem vetették alá magukat az Írásoknak. Krisztus azt mondta nekik: „Nehéz és elhordozhatatlan terheket kötnek össze, és az emberek vállára rakják, ők maguk azonban az ujjukkal sem akarják azokat mozdítani.” (Mt 23:4) Ezek nem Isten parancsolatai voltak, mert „az ő parancsolatai pedig nem nehezek” (1Ján 5:3), és a terhek nem Krisztustól származtak, mert az Ő „terhe” könnyű (Mt 11:30). Sokat hallunk judaizáló tanítókról, akik a galatabeliek megrontására törekedtek, és tudjuk, hogy azok, akik más evangéliumot tanítottak, zsidók voltak, de tévedünk, ha azt gondoljuk, hogy ezek a zsidó tanítók a Bibliát mutatták be, vagy annak bármely részét az újonnan megtérteknek, vagy hogy arra vezették őket, hogy kövessék Mózes írásait. Távol legyen! Inkább eltávolították őket a Bibliától, és tanítását emberi parancsolatokkal helyettesítették. Ez felkavarta Pál apostol lelkét. A zsidók vallása teljesen eltért Isten vallásától, ahogy a törvény, a próféták és a zoltárok mutatják be.

„Elválasztva Isten evangéliumának hirdetésére”

Ezekkel a szavakkal írja le saját magát Pál apostol a rómaiakhoz írt levélben: „[...] elhívott apostol, kiválasztva Isten evangéliuma számára” (Róm 1:1). Itt van megemlítve, hogy „De, amikor tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott és kegyelme által elhívott” (Gal 1:15). A Szentírásból nyilvánvaló, hogy Isten apostolnak választotta Pált, mielőtt maga Pál sejtette volna, hogy valaha is keresztény lesz. Damaszkuszi útján Saul „fenyegetéstől és öldökléstől lihegett az Úrnak tanítványai ellen”. Teljes hatalommal felruházva haladt előre, hogy elfogjon és bebörtönözzön minden keresztényt, férfit vagy nőt, amikor hirtelen fel lett tartóztatva, nem emberi kezek által, hanem az Úrnak elsöprő dicsősége által. Három nappal

később az Úr azt mondta Anániásnak, amikor elküldte őt, hogy visszaadja Pál apostol látását: „[...] Ő nékem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok előtt.” (ApCsel 9:15) Isten megállította Sault üldöző karrierjében, mert apostolnak választotta őt. Látjuk, hogy az ösztöke, amely ellen rugódozott, a Lélek készítései voltak arra a munkára, amelyre elhívatott.

Mennyivel korábban lett választva Saul, hogy az Úr hírnöke legyen? Ő maga azt mondta, hogy születésétől fogva választatott, félretétett. Nem ő az első, akiről olvassuk, hogy születésétől fogva ki lett választva egy elvégzendő munkához. Emlékezzünk Sámson esetére (Bír 13:2-14). Keresztelő János ki lett nevezve, jellemét és munkásságát hónapokkal a születése előtt leírták. Az Úr ezt mondta Jeremiásnak: „Mielőtt az anyaméhben megalkotalak, már ismertelek, és mielőtt az anyaméhből kijöttél, megszenteltelek, prófétának rendelvelek a népek közé.” (Jer 1:5) Cyrus pogány király több mint száz évvel születése előtt néven neveztetett, és Isten munkájában betöltendő szerepe nyilvánvalóvá tétetett előtte. (Ézsa 44:28; 45:1-4)

Ezek nem elszigetelt esetek, hanem lejegyzések, azzal a céllal, hogy bemutassák, hogy Isten uralkodik a világon. Minden emberre éppúgy igaz, mint a thessalonikaiakra, hogy Isten kiválasztotta őket, mint első zsenge az üdvösségre „a Lélek megszentelésében és az igazság hitében”. (2Thess 2:13) Mindenkinek önmagának kell ezt a kiválasztást bizonyossá tennie. (1Tim 2:4) Ő, „Aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság ismeretére”, ugyanakkor elhatározott minden ember számára egy munkát. (Mk 13:34) Ő, Aki nem hagyja magát tanúk nélkül, még akár az élettelen világból is (ApCsel 14:17; Róm 1:20), Neki lesznek olyan emberei – teremtésének legmagasabb formái -, akik szabad akaratból olyan bizonyosságot tesznek Róla, amilyent csak az emberi intelligencia tehet. Minden ember ki van választva, hogy Isten tanúja legyen, és mindegyikük munkája meg van határozva. A Lélek minden emberrel küzd egész életük során, hogy befolyásolja őket abban, hogy engedjék magukat használni arra a munkára, amelyre Isten elhívta őket. Csak az ítélet napján lesz látható, hogy az emberek milyen csodálatos lehetőségeket veszítettek gondatlanságból. Az erőszakos és üldöző Saul hatalmas apostollá vált. Ki tudja elképzelni, hogy mennyi jót tehetek volna mások, akik csak gonoszságra használták ember-

társaikra gyakorolt nagy befolyásukat, ha ők is engedtek volna a Szentlélek hatásának? Nem lehet mindenki Pál apostol, de az a gondolat, hogy Istentől kapott képessége szerint Ő minden embert elválaszt és elhív, hogy tanúja legyen, új értelmet ad az életnek.

Ennek az igazságnak az ismerete nemcsak, hogy valóságosabbá teszi számunkra az életet, arra vezetve bennünket, hogy törekedjünk megismerni Isten saját akaratát velünk kapcsolatban, és teljes mértékben alárendeljük magunkat Neki, hogy felhasználhasson bennünket ahhoz a munkához, amelyet kijelölt nekünk, hanem gondoskodni fog arról, hogy figyelmesebbé tegyen bennünket mások iránt, és ne vessük meg őket. Milyen csodálatos, örömteli és ugyanakkor ünnepélyes gondolat az, - amikor látjuk, hogy az emberek ebben az irányban haladnak - hogy valamennyiüket Isten egy különleges munkával bízott meg! Ők mindannyian a Magasságos Isten szolgálói, és mindegyikük különleges megbízatással rendelkezik. Csodálatos kiváltság és felelősség. Milyen kevesen végzik azt a munkát, amit Isten szeretne, hogy véghez vigyenek. Különösen óatosnak kell lennünk, hogy senkit semmiképpen sem akadályozzunk abban, hogy elvégezze az ég által kijelölt munkáját.

Egy másik szempont, amelyet szem előtt kell tartanunk, hogy Isten az, aki munkáját minden emberre bízta. Mindenkinek Istentől kell kapnia parancsait és nem az emberektől. Következésképpen vigyáznunk kell, hogy ne diktáljuk az embereknek kötelességeiket. Az Úr világossá tudja tenni számukra, ahogy a mi esetünkben is teszi. Ha ők nem hallják Őt, nem valószínű, hogy meghallanak minket, még akkor sem, ha képesek vagyunk a helyes irányba terelni őket. „Tudom, Uram, hogy az embernek nincs hatalmában az ő útja, és aki azon jár, nem maga irányítja lépését” (Jer 10:23), még kevésbé, hogy egy másik ember lépéseit irányítsa.

Tanácskozva testtel és vérrel

„[...] azonnal nem kaptam tanácsot testtől és vértől” (Gal 1:16, KJV). Ez a kijelentés annak bemutatására szolgál, hogy az apostol egyetlen embertől sem kapta az evangéliumot. Látta Krisztust, és elfogadta, majd Arábiába ment és visszatért Damaszkuszba, és csak három évvel megtérése után ment Jeruzsálembe, ahol csak tizennégy napig maradt, és csak kettőt látott az apostolok közül. A testvérek félték tőle, és először nem akarták elhinni,

hogy tanítvány. Ezért világos, hogy nem emberektől kapta az evangéliumot.

Sokat kell tanulnunk abból, hogy Pál apostol nem tanácskozott testtel és vérrel. Erre nem volt szüksége, mivel bírta Isten Igéjét, de ez a helyzet nem általános. Például valaki elolvasson valamit a Bibliában, majd ki kell kérnie egy másik személy véleményét, mielőtt hinni mer. Ha egyik barátja sem hisz abban, amit olvasott, akkor fél elfogadni azt. Ha a lelkésze vagy valamely kommentár teljes mértékben jóváhagyja a szöveget, akkor el van fogadva. A hús és vér győz a Lélek és az Ige ellen.

Előfordulhat, hogy a parancs annyira egyértelmű, hogy nincs egyetlen megalapozott mentség sem a további pontosítások kérésére. A következő a kérdés: „Megengedhetem-e magamnak, hogy teljesítsem? Nem lesz ez túl nagy áldozat?” Maga az ember a legveszélyesebb hús és a legveszélyesebb vér, akivel tanácskozhat. Nem elég az, hogy független legyen másoktól. Az igazság tekintetében az embernek függetlennek kell lennie saját magától. „Bizodalmas legyen az Úrban teljes elméből és a magad értelmére pedig ne támaszkodjál.” (Péld 3:5)

A pápa az, aki el meri foglalni a tanácsban azt a helyet, amely jog szerint egyedül Istené. Az az ember, aki pápává teszi saját magát, saját tanácsát követve, ugyanolyan rossz, mint az, aki másnak diktál, és a tévedés esélye nagyobb annál, aki egy más pápát követ önmaga helyett. Ha valakinek mindeképpen pápát kell követnie, helyesebb lenne elfogadni a római pápát, mert neki több tapasztalata van, hogy pápa legyen, mint bárki másnak. De nincs szükség semmiféle pápára, mert rendelkezünk Isten Igéjével. Amikor Isten beszél, a legbölcsebb az, ha azonnal engedelmeskedünk, anélkül, hogy akár a szívünkkel tanácskoznánk. Az Úr neve „Tanácsos” (Ézsa 9:6), és „csodálatos a tanácsban” (Ézsa 28:29, KJV). Hallgass az Ő hangjára! Örökké a tanácsosunk lesz.

„Azonnal”

Figyeljétek ezt a szót - *azonnal*. Pál nem vesztegette az idejét. Azt hitte, hogy Istent szolgálja, amikor üldözte az egyházat, és amikor megtudta, hogy téved, teljesen megtért. Amikor meglátta a názáreti Jézust, azonnal Urának ismerte el, és felkiáltott: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Készen állt arra, hogy a helyes irányba induljon, és azonnal menjen dolgozni. Ezt a példát érdemes megfontolni. Bár mindenki őszintén mondaná: „Sietek és

nem mulasztom el, hogy megtartsam a Te parancsolataidat.” (Zsolt 119:60)
 „A Te parancsolataidnak útján járok, ha megvigasztalod az én szívemet.”
 (Zsolt 119:32)

Népek - pogányok

Pál apostol azt mondta, hogy Krisztus nyilatkozott meg benne, hogy prédikálja Őt a pogányok között. Néhány fordítás a *népek* szót használja. Nincs semmi különbség. Az angol Biblia váltófogalomként használja a két szót, mert bárhol is jelennek meg, ugyanazon görög szónak a fordítása, vagy annak az ószövetségi megfelelője. Nézzünk néhány példát:

Az 1Kor 12:2 versben ezt olvassuk: „[...] Tudjátok, hogy amikor pogányok voltatok, mint vezettek titeket a néma bálványokhoz.”

Az ApCsel 15:14 versben ezt olvassuk: „Simon elbeszélte, hogyan gondoskodott Isten először arról, hogy a pogányok közül népet szerezzen az ő nevének.”

Az Ef 2:11-12 versben ezt olvassuk: „Azért emlékezzetek meg arról, hogy ti test szerint egykor pogányok voltatok, akiket körülmetéletleneknek neveznek azok, akiket kézzel metéltek körül, hogy ti abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izrael közösségéből kirekesztve, és az ígért szövetségétől idegenek, s reménységetek sem volt, mert Isten nélkül valók voltatok ezen a világon.”

A korinthusiak pogányok voltak, és megszűntek pogányoknak lenni, amikor keresztények lettek. A pogányok a bálványimádók. Pogánynak, vagyis a népek közül lenni azt jelenti, hogy nem éppen a legirigylésre méltóbb helyzetben lenni. Ebben az állapotban voltak a pogányok vagy népek, amikor Isten megkereste őket, hogy egy népet emeljen ki közülük. Jakab is az antiókhiai és máshol élő hívőkre úgy hivatkozott, mint „pogányok, akik Istenhez fordulnak” (19. vers). Isten népe a *népek* közül van kiemelve, de amikor kiemeltetnek, megszűnnek a népekhez tartozni. Ábrahám, Izrael atyja a pogányok közül hívatott el (Józs 24:2), így az egész Izrael a pogányok közül hívatott el. Ez azt jelenti, hogy az „egész Izrael meg lesz váltva” a népek teljes számának belépésével (Róm 11:25-26).

A Zsolt 2:1-3 versekben ezt olvassuk: „Miért dühösködnek a nemzetek, és miért gondolnak hiábavalóságot a népek? Fölkerekednek a föld királyai, és a fejedelmek együtt tanácskoznak az Úr ellen és Fölkentje ellen

[azaz Krisztus ellen, mert Krisztus *felkentet* jelent]: «Szaggassuk le bilincseiket, és dobjunk le magunkról köteleiket!» Milyen gyakran látjuk ezt beteljesülni, amikor egyesek diadalittasan kiáltják: „Mutasd meg nekem, hol parancsolják a pogányoknak, hogy tartsák meg a Tízparancsol!” - ezáltal azt gondolják, hogy ők pogányok, és távolítsák el tőlük Isten törvényét. Egyáltalán nem kerülnek megtisztelő pozícióba. Igaz, a népek nincsenek arra kötelezve, hogy megtartsák a parancsolatokat, mint a pogányok, mert az lehetetlen lenne. De, amint elfogadják Krisztust és az Ő Lelkének törvényét, megszűnnek pogányoknak lenni. Hogy mennyire igyekszik Isten azért, hogy megmentse az embereket a pogányság állapotától, abban lát-szik, hogy elküldte Pál apostolt (nem beszélve Krisztusról), hogy Magához vonzza őket.

A pogányok prófétája

Ami az eddigieket illeti, érdemes megjegyezni, hogy az Úr háromezer évvel ezelőtt ugyanúgy akarta a pogányok megtérését, mint ma. Az evangéliumot Krisztus első eljövetele előtt ugyanúgy hirdették nekik, mint azután is. Pál apostol nem az első volt, aki Krisztus után prédikált a pogányoknak, bár kifejezetten hozzájuk küldetett. A pogányok apostolaként ismerték, de bármerre járt, először a zsidóknak prédikált, mindaddig, amíg hajlandóak voltak meghallgatni őt. Így volt ez Krisztus előtt is. Isten sokféleképpen ismertette meg Magát a nemzetek között, mégis Jeremiás különösen a pogányok prófétájának lett választva. Jeremiás 1:5 versben azt olvassuk: „Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, már ismertelek, és mielőtt az anyaméhből kijöttél, megszenteltelek, prófétának rendelvelek a népek közé”. A héber nyelv ugyanazt a szót használja a „népek” és a „pogányok” kifejezéséhez. Így szólt az Úr Jeremiáshoz: „Megszenteltelek, prófétának rendelvelek a pogányok közé”. Senki ne mondja, hogy Isten egyetlen népre szűkítette igazságát, akár zsidó, akár pogány. „Mert nincs különbség zsidó meg görög között, mert ugyanaz az Ura mindeneknek, ki kegyelemben gazdag mindenkihez, akik Őt segítségül hívják. (Róm 10:12)

Az újonnan megtért prédikálása

Amint Pál apostol megtért, „azonnal prédikálta a zsinagógákban a Krisztust” (ApCsel 9:20). Nem csodálatos, hogy azonnal képes volt ilyen

erőteljesen prédikálni? Valóban az volt, ugyanolyan csodálatos, mint hogy bárki prédikálhatja Krisztust. Ahhoz, hogy bárki képes legyen igazságban hirdetni Krisztust, nem rejt magában kisebb titkot, mint Krisztus testben való megnyilvánulása. De ne gondoljátok, hogy Pál apostol ott helyben, tanulmányozás nélkül kapta meg a tudást. Emlékezzetek, hogy egész életében szorgalmasan kutatta a Szentírást. Nem volt rendhagyó, hogy egy rabbi képes legyen idézni nagy részeket vagy akár az egész zsidó írást, és biztosak lehetünk abban, hogy Pál apostol, aki előbbre tartott, mint bármelyik vele egykorú, ugyanolyan jól ismerte a Biblia szavait, mint egy intelligens tanuló ismeri a szorzótáblát. De elméjét elvakították az ősi hagyományok, amelyeket ugyanabban az időben oltottak bele. A damaszkuszi úton rá ragyogó fény okozta vakság elméjének állapotát ábrázolta, és a pikkelyek, amelyek leestek a szeméről, amikor Anániás beszélt hozzá, bizonyítja a belülről kifelé ragyogó Isten Igéjének hatalmát, és a hagyományok sötétségének szétosztatását. Pál apostol esete más volt, mint egy újonnan megtért esete, aki soha nem olvasta a Bibliát. Valóban, az újonnan megtért elmondhatja, mit tett érte Krisztus, és ezáltal sok jót is tehet, de sok bibliatanulmányozásra van szüksége, hogy képes legyen tökéletesen megmutatni az embereknek az élethez vezető utat és elvezetni őket az igazság útjára.

Pál apostol Arábiában

Sokan azt gondolták, hogy Pál apostol arábiai tartózkodása alatt kapta azokat a csodálatos kinyilatkoztatásokat és a mennybe vitetett, ahol „kimondhatatlan beszédek hallott, amelyeket nem szabad embernek kibeszélnie”. Ez igaz lehet, bár nem valószínű, hogy látomásai a mennyei dolgokról addig korlátozottak voltak. Egész életében az apostol szoros kapcsolatban állt a mennyyel, és egyáltalán nem biztos, hogy addig a mennyei látomásai el voltak rejtve előle. Biztosak lehetünk, hogy mivel a prédikálás volt egész életének foglalkozása, arábiai tartózkodása alatt nem töltött minden napot tanulással és elmélkedéssel. Ő, aki ilyen könnyörtelen üldöző volt, olyan bőségesen részesült Isten kegyelmében, hogy elvesztegetett időnek tartotta, ha nem tudta ezt a kegyelmet másoknak kinyilatkoztatni. Egyetlen gondolat volt az elméjében: „Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot” (1Kor 9:16). Prédikált a damaszkuszi zsinagógákban, amint megtért, még mielőtt Arábiába ment. Így természetes a következtetés, hogy az evangéli-

umot hirdette az araboknak. Ott a zsidóknál tapasztalt állandó ellenállás nélkül tudott prédikálni, ezért ez a munka nem akadályozta a meditációját az előtte megnyíló új horizontról.

Az üldöző prédikál

Valóban csodálatos volt hallani, hogy „aki egykor üldözött, most hirdeti azt a hitet, amelyet valamikor pusztított”. Figyelembe véve a tarzusi Saul esetét, senki ne tekintse javíthatatlannak az evangélium egyik ellenzójét sem. Azokat, akik ellenállnak az evangéliumnak, kedvességgel kell tanítani, mert ki tudja, hogy Isten nem ad-e nekik megtérést az igazság elfogadása által? Elmondható Pál apostolról, hogy olyan tiszta világosságot kapott, mint amelyet bármely ember kaphat. Minden lehetőséggel rendelkezett. Ő nemcsak István ihletett bizonyágtételét hallotta, hanem sok haldokló vértanú bizonyágát is. Ő egy megkövesedett nyomorult ember volt, akitől semmi jót nem lehetett várni. Azonban ugyanaz a Pál apostol lett az evangélium legnagyobb prédikátora, mint ahogy a leghevesebb üldözője is volt. Ne harcoljatok vele, és ne dorgáljátok meg! Hagyjátok rá minden keserűségét és perlekedését, miközben ragaszkodjatok Isten Igéjéhez és az imához. Lehet, hogy nem sok idő múlva megdicsőül Isten neve általa, aki most káromol.

Isten dicsőítése

„És dicsőítették értem Istent”. Mennyire különbözött Pál apostol esete azokétól, akiknek ezt mondta: „Mert az Istennek neve miattatok káromoltatik a pogányok között.” (Róm 2:24). Aki vallja, hogy Isten követője, annak olyan eszköznek kell lennie, amely dicsőség ad Istennek, mégis sokak miatt káromolják. Amikor miattunk káromolják Isten nevét, olyan, mintha mi káromolnánk Őt. Hogyan dicsőíthetjük nevét? „Úgy fényljk a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jócselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5:16)

Ismétlés

Most tekintsük át az egész fejezetet! Az első öt versben található üdvözet leírja a levél szerzőjének nevét és elhívását, valamint tekintélyét. Itt megemlíti Krisztus isteni voltát. Majd áldást kíván nekik az Atya Istentől

és a Fiútól, Jézus Krisztustól. Krisztus önmagát adta bűneinkért - megvásárolta azokat -, ezáltal megszabadítva minket a jelenlegi gonosz világból. Bűneink teszik gonosszá ezt a világot. A bűneink Krisztuséi, nem a miénk. Így halálának és feltámadásának erejével, amelyben önmagát adta a mi bűneinkért, megőriz bennünket azoktól. Isten akarata az üdvösségünk, így nincs semmi kétség afelől, hogy elfogad minket. A dicsőség Istené, mert Ővé az ország és hatalom.

A következő két vers bemutatja a galatabeli gyülekezetek helyzetét, amikor a levél íródott, tudatva velünk, miért íródott. Elfordultak Istentől, félrevezetve egyesek által, akik elferdítették Krisztus evangéliumát, és egy képzeletbeli evangéliumot hirdettek ahelyett az evangélium helyett, amely Istennek ereje minden hívő üdvösségére. Ez a csodálkozás megegyezik a Jeremiás 2:12-13 versekben megfogalmazottakkal: „Álmélkodjatok ezen oh egek, és borzadjatok meg és rémüljete meg igen! azt mondja az Úr. Mert kettős gonoszságot követett el az én népem: elhagytak engem, az élő vizek forrását, hogy kutakat ássanak maguknak, és repedezett kutakat ástak, amelyek nem tartják a vizet.”

Ezután a 8-9 versekben átok hangzik el bárkivel szemben - még akár magára az apostolra vagy egy mennyei angyalra vonatkozik is -, aki mer más evangéliumot hirdetni, mint amit ő hirdetett. Ez a tény mutatja a helyzet súlyosságát. A galatabeli testvérek átok alá kerültek az átkozott prédikátorok által, akik egy hamis evangéliumot hirdettek.

A 10-12 versek következnek, ahol az apostol Krisztus szolgájaként mutatja be magát, mert Istennek akar tetszeni, nem embereknek. A prédikátorok, akik megrontották az emberek lelkét, kellemes dolgokat prédikáltak - az emberi természettel összhangban -, hogy vonzzák a tanítványokat. Pál apostol csak Isten tiszta igazságát prédikálta, amelyet nem emberektől kapott, hanem közvetlenül a mennyből.

Az utolsó részben találunk egy rövid beszámolót Pál apostol személyes tapasztalatáról, amely a 2. fejezet második felében folytatódik. Pál apostol utal a megtérése előtti életére, amikor üldözte az egyházat; megemlíti a megtérést, amely Krisztus benne való megnyilatkozása volt; leírja, hogy el lett hívva és miért, valamint, hogy gyorsan válaszolt a hívásra. Elmondta, hogy lehetetlen volt, hogy az evangéliumot az apostoloktól vagy azoktól

ismerje meg, akik előtte hittek - pedig szerette volna -, mert a megtérése után évekig semmi kapcsolata nem volt velük. Ennek a ténynek az ereje sokkal világosabb lesz, ahogy tovább haladunk a tanulmányban.

Krisztus hite általi élet. Az evangélium igazsága

Kétségtelen, sokan nem kíváncsiságból olvassák ezt a rövid könyvet, hogy lássák, mit gondol egy másik személy a Galata levélről, hanem azért, hogy valódi segítséget találjanak a Szentírás ezen sokat vitatott szakaszának megértésében. Szeretnék mindenkihez szólni, mielőtt tovább haladnánk a tanulmányozásban. A Szentírás minden része összefügg minden, minden más résszel. Amikor mélyebben megértünk egy témát magunkévá téve azt, akkor az részünkké válik, és segít további ismeretek kutatásában. Ugyanúgy, minden elfogyasztott falat, amit megesszünk és megemésztünk, segít abban, hogy dolgozzunk és megkeressük a további mindennapi betevőnket. Tehát, ha a helyes irányba indulunk a Galata levél tanulmányozásával, akkor szélesre tárul előttünk az ajtó az egész Biblia megértéséhez.

A megismerés útja annyira egyszerű, hogy sokan megvetik. Ezt az utat azonban nem kell megvetni, mert ez a megismeréshez vezető királyi út, amely nyitva áll minden ember számára. Ezeket az utasításokat az a király adta, aki a legteljesebb mértékben bizonyította, hogy az igaz út: „Fiam, ha beveszed az én beszédimet, és az én parancsolataimat elrejtéd magadnál, ha figyelmeztvén a bölcsességre a te füleidet, hajtod a te elmédet az értelemre, igen, ha bölcsességért kiáltasz, és az értelemért a te szótat felemeled, ha keresed azt, mint az ezüstöt, és mint a kincseket kutatod azt, akkor megérted az Úrnak félelmét és az Istennek ismeretére jutsz. Mert az Úr ad bölcsességet, az Ő szájából tudomány és értelem származik.” (Péld 2:1-6)

Isten álomban jelent meg Salamonnak, megígérve, hogy bölcsességet ad neki, de a bölcsességet nem tétlen álmodozás által kapta meg. Salamon nem úgy ébredt fel egy nap, hogy megállapította, ő a legbölcsebb ember, aki valaha élt. Igaz, annyira vágyakozott a bölcsességre, hogy még éjjel álmában is arról gondolkodott, de nappal munkálkodott, hogy megszerezze azt. Az előbbi bibliaversek leírják tapasztalatát.

A mindenre kiterjedő tudást és bölcsességet Isten Igéjében kell megtalálni, az Isten szavának megértéséhez pedig tanulmányozni kell azt. Egyetlen földi ember sem adhatja neked az ő ismereteit. A birtokában lévő tapasztalatával segíthet neked, hogy te rövidebb idő alatt megszerezhesd, mint ő; elmondhatja hogyan és mit kell cselekedned, de az igazi ismeretet mindenki egyénileg sajátíthatja el. Ha már ezerszer végigmentél egy úton, akkor ismersz azon minden kanyart, és elmédben láthatod elejétől a végéig az egészet. Tehát miután többször tanulmányoztad a Szentírás egyik részét, a végén egy pillanat alatt magad előtt láthatod azt teljes egészében, és minden verset külön-külön. Amikor ezt elérted, megláthatod benne, amit ezen a földön senki más nem tud elmondani neked.

Haszontalan gondolkodni egy elkülönített mondat megértésén, amely különleges nehézséggel rendelkezhet, anélkül, hogy figyelembe vennéd a kontextust. Ha egy levél utolsó részéből mutatnék egy mondatot, és arra kérnélek, mondd el, mit akart közölni a levélíró abban a mondatban, akkor azonnal azt felelnéd: „Miről ír? Mit írt a levél első részében?” Ha azt válaszolnám, hogy nem szeretném, ha megismernéd a levél témáját, és nem engedném meg, hogy elolvasd az elejétől, akkor azt mondanád: „Akkor nem tudok segíteni.” De ha odaadnám a levelet, és arra kérnélek, hogy segíts értelmezni a nehezen érthető mondatot, akkor figyelmesen végigolvasnád, ügyelve arra, hogy mindent megértsél, majd szem előtt tartva mindazt, amit a bonyolult mondat előtt olvastál, arra számítasz, hogy megérted. Ugyanígy kell tennünk a Bibliával is.

Tehát mindenkinek mondom: tanulmányozzátok a szöveg minden szavát. Olvassatok el újra meg újra minden szót, és minden alkalommal, amikor el kezdtek tanulmányozni egy újabb szakaszt, kezdjétek az elejétől, és vizsgáljátok meg mindazt, amit addig tanulmányoztatok. Ez egy királyi módszer, amiből királyi eredmények származnak.

A Galata levél első fejezete rövid, de átfogó leírást mutat, hogy mi az evangélium, valamint a galatabeli hittestvérek állapotáról és Pál személyes tapasztalatáról. A második fejezet a jeruzsálemi találkozóra hivatkozik, amelyre tizenhét évvel Pál megtérése után került sor, és leírja a vita tárgyát, valamint Pál nézetét a vitával kapcsolatban. Az apostol egyetlen terhe az volt, hogy a testvérek között megőrizze az „evangélium igazságát”. Ha az első fejezet letisztult elménkben, léphetünk a második fejezet tanulmányo-

zására, emlékezve arra, hogy ez nem más, mint az első fejezet folytatása.

„Azután tizennégy esztendő múlva ismét fölmentem Jeruzsálembe Barnabással együtt, elvívén Tituszt is. Fölmentem pedig kijelentés következtében és eléjük adtam az evangéliumot, melyet hirdettek a pogányok között, de külön a tekintélyeseknek, hogy valami módon hiába ne fussak, avagy ne futottam légyen. De még a velem lévő Titus sem kényszerítetett a körülmetélkedésre, noha görög volt. Tudniillik belopózkodott hamis atyafiakért, akik alattomban közénk jöttek, hogy kikémleljék a mi szabadságunkat, mellyel bírunk a Krisztus Jézusban, hogy minket szolgálkává tegyenek: Kiknek egy pillanatra sem adtuk meg magunkat, hogy az evangélium igazsága megmaradjon számotokra. A tekintélyesektől pedig, (bárminők voltak régen, azzal nem törődöm; Isten nem nézi az embernek személyét): mert velem a tekintélyesek semmit sem közöltek. Sőt ellenkezőleg, amikor látták, hogy énreám van bízva a körülmetéletlenség evangéliuma, mint Péterre a körülmetélésé, (Mert aki erős volt Péterben a körülmetélkedés apostolságára, bennem is erős volt a pogányok között.) És elismervén a nékem adott kegyelmet, Jakab és Kéfás, meg János, akik oszlopul tekintetnek, bajtársi jobbukat nyújtották nékem és Barnabásnak, hogy mi a pogányok között, ők pedig a körülmetélés között prédikáljunk. Csakhogy a szegényekről megemlékezzünk; amit is én igyekeztem megcselekedni.

Mikor pedig Péter Antiókiába jött, szemtől szembe ellene állottam, mivel panasz volt rá. Mert mielőtt némelyek odajöttek Jakabtól, a pogányokkal együtt evett; mikor pedig oda jöttek, félrevonult és elkülönítette magát, félvén a körülmetélkedésből valóktól. És vele képmutatóskodtak a többi zsidók is, úgy, hogy Barnabás szintén elcsábított az ő tettetésük által. De, amikor láttam, hogy nem egyenesen járnak az evangélium igazságához képest, mondtam Péternek mindnyájuk előtt: Ha te zsidó létedre pogány módra élsz és nem zsidó módra, miként kényszeríted a pogányokat, hogy zsidó módra éljenek? Mi, természet szerint való zsidók és nem pogányok közül való bűnösök. Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem. Ha pedig Krisztusban keresvén a megigazulást, mimagunk is bűnösnek találtatunk, avagy Krisztus bűnnek szolgálja-e? Távol legyen!

Mert, ha amiket elrontottam, azokat ismét fölépítem, önmagamot teszem bűnössé. Mert én törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek. Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem. Nem törlöm el az Isten kegyelmét, mert ha törvény által van az igazság, tehát Krisztus ok nélkül halt meg.” (Galata 2. fejezet)

Újabb látogatás Jeruzsálembe

„Tizennégy esztendő múlva”. Követve az elbeszélés természetes folyamatát, azt jelenti: a tizennégy év a Gal 1:18 versben leírt látogatást követően, Pál megtérése után három évre történt. Következésképpen a második látogatás tizenhét évvel megtérése után történt, azaz körülbelül Kr.u. 51-ben, amely megegyezik az ApCsel 15. fejezetében leírt jeruzsálemi gyűlés időpontjával. A gyűléssel, kiváltó okaival és annak eredményeivel foglalkozik a Galata levél második fejezete. Amikor olvassuk ezt a fejezetet, szem előtt kell tartani ApCsel 15. fejezetét.

Az új evangélium

A Galata első fejezetének 6-7 verseiben azt olvassuk, hogy némelyek megzavarták a testvéreket, elferdítve Krisztus evangéliumát, egy hamis evangélium bemutatása által, azt állítva róla, hogy az az igazi evangélium. Az Apostolok Cselekedetei 15. fejezetének első versében azt olvassuk, hogy „némelyek pedig, kik Júdeából jöttek alá, így tanították az atyafiakat: «Ha körül nem metélkedtek Mózes rendtartása szerint, nem üdvözülhettek.»” Ezt az úgynevezett másik evangéliumot - amely nem más volt, mert csak egy létezik - igaz evangéliumként mutatták be a testvéreknek. Nyilvánvaló, hogy azok az emberek, akik elhozták azt a tanítást, állították, hogy az által hirdetik az evangéliumot, hogy elmondják az embereknek, mit kell tenniük ahhoz, hogy üdvözüljenek. Pál és Barnabás legkisebb esélyt sem adtak arra, hogy az új tanítás gyökeret verjen, hanem mint mondta Pál apostol a Galata levélben, ellenálltak „hogy az evangélium igazsága megmaradjon számotokra” (Gal 2:5). Az apostoloknak „nem kis háborúsága és vitája támadt azok ellen” (ApCsel 15:2). A vita nem volt jelentéktelen, hanem az igazi és a

hamis evangéliumról szólt. A kérdés életbevágó volt az új hívők számára, és nem kevésbé fontos számunkra; az üdvösségünkről szól.

Krisztus megtagadása

Ha megnézzük az antiókhiai gyülekezet tapasztalatát, ahol bevezették ezt az új evangéliumot, látni fogjuk, hogy a legközvetlenebb módon tagadta Krisztus megváltó hatalmát. Az evangéliumot először azok a testvérek hozták el, akik szétszóródtak az István halála után támadt üldözés miatt. Ezek a testvérek Antiókhiaiba mentek, „[...] hirdetve az Úr Jézust. És az Úrnak keze volt velük; és nagy sokaság tért meg az Úrhoz, hívővé lévén” (ApCsel 11:19-21). Majd az apostolok elküldték Barnabást, hogy segítse a munkát, és „mikor odaérkezett, és látta az Isten kegyelmét, örvendezett; és intette mindnyájukat, hogy állhatatos szívvel maradjanak meg az Úrban. Mert jámbor és Szent Lélekkel és hittel teljes férfiú volt. És nagy sokaság csatlakozott az Úrhoz”. (22-24 vers) Utána Barnabás találkozott Pállal, és több mint egy évet együtt munkálkodtak az antiókhiai gyülekezetért (25-26 vers). A gyülekezetben voltak próféták és tanítók, és miközben böjtöltek és szolgáltak az Úrnak, a Szentlélek szólt hozzájuk, és mondta, hogy különítsék el Pált és Barnabást arra a munkára, amelyre Ő elhívta őket (ApCsel 13:1-3). Láthatjuk, hogy az ottani gyülekezetnek nagy tapasztalata volt az Isten dolgairól. Ismerték az Urat és a Szentlélek hangját, aki Isten gyermekeinek vallotta őket. Mindezek után ezek az emberek azt mondták nekik: „Ha körül nem metélkedtek Mózes rendtartása szerint, nem üdvözülhettek”. Olyan volt, mintha azt mondanád: A Krisztusba vetett teljes hitetek, és a Szentlélek minden bizonyágtétele körülmetélés nélkül semmit sem jelentenek. A hit nélküli körülmetélés jelét a körülmetélés nélküli Krisztusba vetett hit fölé emelték. Az új evangélium közvetlen támadást jelentett az evangélium ellen, és Krisztus kategorikus megtagadását.

Hamis atyafiak

Nem csoda, hogy Pál hamis atyafiak közé sorolja azokat, akik ezeket a tanításokat mutatták be, akik „alattomban középük lopakodtak” (Gal 2:4). Róluk mondta a galatabelieknek: „némelyek zavarnak titeket és el akarják ferdíteni a Krisztus evangéliumát (Gal 1:7). A gyülekezeteknek írt levelükben az apostolok és a vének azt mondták ezekről az emberekről:

„Hallottam, hogy néhányan közületek, miután eltávoztak tőlünk, minden felelősség nélkül, megzavartak benneteket szavaikkal, és megrázták a lelketeket.” (ApCsel 15:24) És hozzátették, hogy „ők tőlünk megbízást nem kaptak” (24 vers). Ezek a tanítók *hamis atyafiak* voltak, akiket az apostolok nem ismertek el tanítónak, és akik romlott dolgokat beszéltek, hogy maguk után vonják a tanítványokat. Azóta sokan voltak hozzájuk hasonlók. Anynyira romlott volt a munkájuk, hogy az apostol azt mondta: „Átkozottak legyenek!” Szándékosan igyekeztek aláásni Krisztus evangéliumát, és ezáltal elpusztítani a hívők lelkét.

A körülmetélés jele

Ezek a hamis testvérek azt mondták: „Ha körül nem metélkedtek Mózes rendtartása szerint, nem üdvözülhettek.” Gyakorlatilag ez azt jelenti, hogy nincs erőtlük az üdvösségre. A megváltásból csupán egy emberi cselekedetet csináltak, amely csupán emberi erőfeszítésből származik. Nem tudták, mit jelent valójában a körülmetélés: „Mert nem az a zsidó, aki külsőképpen az, sem nem az a körülmetélés, ami a testen külsőképpen van: hanem az a zsidó, aki belsőképpen az, és a szívnek lélekben, nem betű szerinti való körülmetélése az igazi körülmetélkedés, amelynek dicsérete nem emberektől, hanem Istentől van.” (Róm 2:28-29)

Miután hitt az Úrnak, az történt, hogy Ábrahám Sárára hallgatott inkább, mint Istenre, saját emberi ereje által igyekezve megvalósítani az Ő ígéreteit. Lásd 1Móz 16. fejezetét. Az eredmény kudarcra végződött - örökös helyett rabszolgá született. Majd Isten újra megjelent neki, kérve őt, hogy járjon Előtte teljes szívvel, megismételve neki az Ő szövetségét. A kudarcára való emlékeztetésül, és arra, hogy a „test nem használ semmit”, Ábrahám megkapta a körülmetélés jelét - a test vágását. Meg kellett látnia, hogy mivel a testben „nem lakik semmi jó”, Isten ígéretei csak úgy valósíthatók meg, ha elérőtlenül a bűn teste a Lélek által. „Mert mi vagyunk a körülmetélkedés, akik Lélekben szolgálunk az Istennek, és a Krisztus Jézusban dicsekedünk, és nem a testben bizakodunk.” (Fil 3:3) Tehát Ábrahám igazából akkor lett körülmetélve, amint megkapta a Lelket az Istenbe vetett hit által. „És a körülmetélkedés jegyét igazságának pecsétjéül nyerte hit által még a körülmetéletlen állapotában.” (Róm 4:11) A külső körülmetélés soha nem volt több, mint a szív valódi körülmetélésének a jele. Amikor ez hiány-

zott, a jel egy csalás volt. De, amikor a valódi körülmetélés jelen volt, a jelet el lehetett hagyni. Ábrahám az „atyja mindazoknak, akik körülmetéletlen létükre hisznek, hogy azoknak is beszámíttassék az igazság” (Róm 4:11). A *hamis atyafiak* - akik meglátogatták az antiókhiai gyülekezetet felkavarva a tanítványok lelkét, azok, akik ugyanabba az osztályba tartoztak, akik később ugyanúgy megzavarták a galatabelieket, elferdítve Krisztus evangéliumát - helyettesítették a valódit a tartalom nélküli szimbólummal. Számukra a diónak a héja dióbél nélkül többet jelentett a héj nélküli dióbélnél.

„A test nem használ semmit”

Jézus azt mondta: „Lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a szavak, amelyeket szólok, Lélek és élet” (Jn 6:63). Antiókha és Galata lakosai hittek Krisztusban az üdvösségre. Egyesek pedig arra akarták rávenni őket, hogy testben bízzanak. Nem mondták, hogy vétkezhetnek. Ó, nem! Azt mondták, hogy meg kell tartaniuk a törvényt. Igen, azt mondták, hogy nekik, önmaguknak kell megtartaniuk a törvényt, és Jézus Krisztus nélkül kell igazzá válniuk. A körülmetélést tették a törvény megtartásának jelévé. Bár a valódi körülmetélés a Lélek által a szívbe írott törvény volt, ezek a hamis atyafiak rá akarták venni a hívőket arra, hogy bízzanak a körülmetélés külső formájában, mint ami helyettesíti a Szentlélek munkáját. Ezáltal a jel, amely a hit általi megigazulás jeleként adatott, a saját megigazulás jelévé vált. A hamis atyafiak szerették volna, ha azok körülmetélkednek a megigazulásuk és megváltásuk érdekében, de Krisztus kegyelme által Péter azt mondta, „Sőt inkább az Úr Jézus Krisztus kegyelme által hisszük, hogy megtartatunk” (ApCsel 15:11). Pál apostol ugyanezt mondta: „Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre” (Róm 10:10). „[...] Ami pedig hitből nincs, bűn az” (Róm 14:23). Ezért az emberek minden erőfeszítése - lehetnek bármilyen komolyak és őszinték is - hogy önerejükből megtartsák Isten törvényét, csak tökéletlenséget eredményezhet - a bűnt. „[...]”, mint megfertőztetett ruha minden mi igazságaink” (Ézsa 64:5).

A szolgaság igája

Amikor a problémát Jeruzsálemben bemutatták, Péter azt kérdezte azoktól, akik szerették volna, hogy a Krisztusba vetett hit általi megigazulás

helyett az emberek saját tetteik által igazuljanak meg: „Most azért mit kísértetek az Istent, hogy a tanítványok nyakába oly igát tegyetek, melyet sem a mi atyáink, sem mi el nem hordozhatunk?” (ApCsel 15:10). Ez az iga a szolgaság igája volt, amint Pál szavai is mutatják, hogy *hamis atyafiak* lopózkodtak közénk, „hogy kikémléjék a mi szabadságunkat, mellyel bírunk a Krisztus Jézusban, hogy minket szolgává tegyenek” (Gal 2:4). Krisztus a bűntől való szabadulást kínálja. Élete a „szabadság tökéletes törvénye”. „A törvény csak a bűn felismeréséért van” (Róm 3:20), de nem szabadít meg a bűntől. „A törvény szent, és a parancsolat szent, igaz és jó.” (Róm 7:12) de csak azért, mert megismerteti a bűnt, elítélve azt. A törvény egy útjelző, amely kijelöli az utat, de nem vezet rajta. Elmondhatja, hogy az úton kívül vagyunk, de csak Jézus Krisztus tesz képessé, hogy azon járjunk, mert Ő az út. A bűn rabság. Csak azok szabadok, akik megtartják Isten parancsolatait (Zsolt 119:45); a parancsolatokat pedig csak a Krisztusba vetett hit által lehet megtartani (Róm 8:3-4). Következésképpen, aki bízhatja az embereket, hogy a megigazulásért bízzanak a törvényben Krisztus nélkül, egyszerűen igát vet rájuk, és rabszolgává teszi őket. Amikor a törvény elítél egy embert és börtönbe juttatja, az elítélt nem szabadulhat meg a láncaitól, amelyekben a törvény tartja őt. De ez nem a törvény hibája. Csak azért, mert a törvény jó, nem mondhatja, hogy egy bűnös ember ártatlan. Ily módon a galatabeli testvérek rabságba kerültek olyan emberek által, akik ostobaságban és hiábavalóságban igyekeztek dicsőíteni Isten törvényét, Annak megtagadása által, aki adta a törvényt, és az Egyetlen, akiben az igazság megtalálható.

Miért ment Pál Jeruzsálembe?

Az Apostolok Cselekedetei beszámolója leírja, hogy Antiókhában úgy döntöttek, hogy Pál, Barnabás és még néhány ember menjenek el Jeruzsálembe ezért az ügyért. Pál azonban elmondta, hogy ő egy „kijelentés következtében” ment Jeruzsálembe (Gal 2:2). Ő nem egyszerűen a testvérek készítésére ment, hanem ugyanaz a Lélek indította őt is és a testvéreket is. Nem azért ment Jeruzsálembe, hogy megtanulja az evangélium igazságát, hanem hogy megtartsa azt; nem azért, hogy megtudja, mi valójában az evangélium, hanem hogy elmondja, mit prédikált a pogányok között. A tanács vezetői semmit nem közöltek vele. Tizenhét éve nem prédikált semmi olyat, amiben kételkedett volna. Ő tudta, Kiben hisz. Az evangéliu-

mot nem emberektől kapta, és nem volt szüksége senki bizonyására, hogy tudja, hogy igaz. Amikor Isten szól, az emberi jóváhagyás szemtelenség. Az Úr tudta, hogy a jeruzsálemi testvéreknek szükségük van Pál bizonyására és az újonnan megtérteknek tudniuk kellett, hogy azok, akiket Isten küldött, az Úr beszédét közvetítik, következésképpen mindnyájan egyformán beszélnek. Biztosítékra volt szükségük, mint ahogy ők sok istentől az egy Istenhez fordultak, ugyanúgy csak egy evangélium létezzen.

Az evangélium nem mágia

E tapasztalatból származó nagy tanítás, amelyet Pál bemutatott a galatabelieknek, hogy nincs semmi ezen a világon, ami kegyelmet és megigazulást adhat az embereknek, és az ember nem tehet abszolút semmit, ami üdvösséget szerezhet. Az evangélium az Isten hatalma az üdvösségre, nem az ember hatalma. Bármely tanítás, amely arra vezeti az embert, hogy valamilyen tárgyban bízson, legyen az kép, ábrázolás, vagy bármi más, illetve az üdvösség elnyeréséért saját munkájában vagy erőfeszítésében bízson - még akkor is, ha az erőfeszítését a legdicséretesebb cél eléréseért teszi - az nem más, mint az evangélium igazságának megrontása, az egy hamis evangélium. Krisztus egyházában nincsenek semmiféle szentségek, melyek egyfajta mágikus munkálkodás által különleges kegyelmet biztosítanak az elfogadjának. Azonban vannak cselekedetek - amelyeket az ember, aki hisz Jézus Krisztusban, és aki ezáltal megigazul és üdvözik - megtehet, kifejezve általuk a hitét. Az egyetlen hatékony dolog az üdvösség útján nem más, mint Isten élete Krisztusban. „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez.” (Ef 2:8-10). Ez az evangélium igazsága, amelyet Pál apostol megvédett. Ez a minden időkre szóló evangélium.

A galatabeliek és az evangélium

Ebben a fejezetben az apostol leírta, hogy ellenállt annak a hamis tanításnak, amely félrevezette a galatabeli testvéreket, hogy „az evangélium igazsága” megmaradjon a hívők számára. Hasonlíttatok össze ezt a kijelentést - amit ír az első fejezet bevezetőjében és az általa hirdetett evangéliumról szóló erőteljes kijelentéseit - a döbbenetével, hogy most elfelejtik azt, és nyilvánvaló lesz számotokra, hogy a Galata levél nem tartalmazhat mást, mint az evangéliumot, a legmeggyőzőbb kifejezési formában. Sokan félreér-

tették, és nem szereztek semmilyen személyes hasznot, mert úgy gondolták, hogy ez csak egy hozzájárulás a törvény körüli vitához, amely ellen maga Pál figyelmeztette a testvéreket.

Nincs igazság monopóliuma

„[...] Bárminők voltak régen, azzal nem törődöm, Isten nem nézi az embernek személyét. [...]” Nem létezik ember vagy embercsoport a földön, akinek monopóliuma lenne az igazságon – úgymond egy meghatározott hely - és bárkinek, aki meg akarja ismerni az igazságot, hozzájuk kellene fordulnia. Az igazság független az emberektől. Az igazság Istentől van; mert Krisztus, - aki az Ő dicsőségének visszatükröződése és az Ő valóságának képmása (Zsid 1:3) - az igazság (Ján 14:6). Aki elfogadja az igazságot, annak Istentől kell azt elfogadnia, és nem embertől, ugyanúgy, mint ahogy Pál is megkapta az evangéliumot. Isten eszközként vagy közvetítő csatornaként használhatja és használja az embereket, de Ő egyedül az Adományozó. Sem a névnek, sem a számnak nincs köze az igazság meghatározásához. Az igazság nem hatalmasabb, és nem fogadják el készségesebben, amikor tízezer uralkodó mutatja be, mint amikor egyetlen szerény munkás mutatja be azt. Nincs okunk azt hinni, hogy annak a valószínűsége, hogy tízezer ember birtokolja az igazságot, nagyobb volna, mint az, hogy egyetlen ember birtokolja azt. A földön élő minden ember annyi igazságot birtokolhat, amennyit hajlandó használni, nem többet. [Lásd Ján 7:17; 12:35-36] Aki úgy viselkedik, mint egy pápa, meg lévén győződve, hogy birtokolja a monopóliumot az igazság felett - arra kényszerítve az embereket, hogy jöjjenek hozzá annak megszerzéséért, egyik helyen felajánlva azt, máshol pedig elutasítva - az elveszíti minden igazságát, amivel valaha is rendelkezett (ha egyáltalán birtokolt valaha is belőle). Az igazság és a pápai magatartás nem létezhet együtt; egyetlen pápának vagy pápai attitűddel rendelkező embernek sincs meg az igazság. Amint az ember elfogadja az igazságot, megszűnik pápának lenni. Ha a római pápa megtérne és Krisztus tanítványa lenne, abban a pillanatban üresen hagyná a pápai széket.

A legnagyobb nem mindig a legjobb

Ahogy nincs ember, akinek monopóliuma lenne az igazság felett, ugyanúgy nincs hely, ahová az embernek el kell mennie, hogy megtalálja az

igazságot. Az antiókhiai hívőknek nem kellett Jeruzsálembé menniük, hogy megtanulják az igazságot, vagy hogy meggyőződjenek annak hitelességéről. Az a tény, hogy az igazság először egy bizonyos helyen hirdettetett, nem bizonyítja, hogy csak ott található meg, de még az sem, hogy egyáltalán ott volna. Valójában az utolsó hely a világon, ahova mehetnél abban reménykedve, hogy megtalálsz vagy megtanulsz az igazságot, azok a városok, ahol a Krisztus utáni első évszázadokban hirdették az evangéliumot, mint például Jeruzsálem, Antiókhia, Róma, Alexandria stb. Pál nem ment el Jeruzsálembé azokhoz, akik előtte apostolok voltak, hanem *azonnal* prédikálni kezdett.

A pápaság részben a következő úton jutott hatalomra: azt feltételezték, hogy azokon a helyeken, ahol az apostolok vagy közülük egyesek prédikáltak, az igazság a maga a tisztaságában található meg, és hogy minden embernek arra a helyre kell mennie, hogy elfogadja azt. Azt is feltételezték, hogy a városi lakosoknak többet kell tudniuk az igazságról, mint a vidéki vagy a falusi embereknek. Így hát kezdetben az összes püspök egyenlő volt, viszont hamar úgy tekintettek a vidéki püspökökre (*chorepiscopoi*), mint akik alábbvalók azoknál, akik a városokban celebráltak. E meggyőződés elterjedése után a következő természetes lépésként elkezdődött a harc a városi püspökök között, hogy melyik a legnagyobb; és a szentségtelen harc addig folytatódott, amíg Róma elnyerte a hatalom áhított helyét.

De Jézus Betlehemben született, egy olyan helyen, amely kicsiny volt a „Júda ezrei között” (Mik 5:2), és életének legnagyobb részét egy olyan rossz hírű kisvárosban élte, hogy egy ember, akiben nem találtak hamisság, azt mondta: „Názáretből támadhat-e valami jó?” (Ján 1:45-47). Később Jézus Kapernaumban, a gazdag városban élt, de mindig *názáreti Jézusnak* mondták. A menny nincs távolabb a legkisebb falutól, vagy akár a legkisebb és a legmagányosabb kunyhótól, mint a legnagyobb várostól, vagy a püspök palotájától. Isten „magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és kinek a neve Szent”, a szerény és alázatos szívűvel lakik” (Ézsa 57:15).

A látszat semmi

Isten azt nézi, hogy mi az ember, nem azt, aminek tűnik. Aminek az ember tűnik, nem más, mint aminek az emberek tarják, és nagymértékben függ attól, aki őt nézi. Hogy milyen az ember, a benne lévő Isten erejének

és bölcsességének mértéke határozza meg. Isten nem a hivatalos pozíciók szerint határozza meg a fontosságot. Nem a pozíció ad tekintélyt, hanem a tekintély az, ami jogot ad az igazi pozícióhoz. Ezen a földön sok a szegény és alázatos ember - akiknek nevéhez nem fűződik hivatalos titulus - magasabb és tekintélyesebb pozíciót töltenek be, mint a föld összes királya. A tekintély nem más, mint Isten akadálytalan jelenléte a lélekben.

Isten az, aki munkálkodik

„[...] Mert, aki munkálkodott Péterben a körülmetéltek közötti apostolságra, az általam is munkálkodott a pogányok között” (Gal 2:8). „[...] Isten Igéje élő és ható” (Zsid 4:12). Minden evangelizációs tevékenységben elért eredmények teljesen Istennek köszönhetőek. Jézus „széjjeljár, jót tévén”, „mert az Isten vala ő vele” (ApCsel 10:38). Ő maga mondta: „Én semmit sem cselekedhetem magamtól” (Ján 5:30). „[...] Az Atya, aki énbennem lakik, Ő cselekszi e dolgokat” (Ján 14:10). Ezért Péter úgy szólt Jézusról, mint „aki Istentől bizonytságot nyert [...] erők, csodatételek és jelek által” (ApCsel 2:22). A tanítvány nem nagyobb Uránál. Ezért Pál és Barnabás, a jeruzsálemi találkozón elmondták „mennyi jelet és csodát tett Isten általuk a pogányok között” (ApCsel 15:12). Pál kijelentette, hogy ő azért munkálkodik, hogy „minden embert tökéletesnek állasson elő a Krisztus Jézusban”, és harcoljon „az Ő ereje szerint, mely énbennem hatalmasan munkálkodik” (Kol 1:28-29). Ezt az erőt a legalázatosabb hívő is birtokolhatja, „mert Isten az, aki munkálja mind az akarást, mind a munkálást az Ő jókedvéből” (Fil 2:13). Jézus neve Immanuel, „Velünk az Isten.” Isten együtt volt Jézussal, és azt cselekedte, hogy Ő széjjeljárjon és jót tegyen; Ő nem változik; ezért, ha Jézust igazán birtokoljuk - a velünk az Istent -, akkor hasonlóképpen mi is széjjeljárunk, jót tévén.

Felismerve az Ajándékot

A jeruzsálemi testvérek általi bizonyították kapcsolatukat Istennel, hogy felismerték azt a kegyelmet, amelyet Pál és Barnabás kapott. Amikor Barnabás először ment Antiókhiaiba, és látta munkálkodni Isten kegyelmét, örült, „és intette mindnyájukat, hogy állhatatos szívvel maradjanak meg az Úrban” (ApCsel 11:21-24). Azok, akiket Isten Lelke vezet, mindig azonnal megismerik másokban a Lélek munkáját. A legbiztosabb bizonyíték arra,

hogy valaki személyesen nem tud semmit a Szentlélekről az, hogy nem ismeri fel munkáját. A többi apostolban volt Szentlélek és felismerték, hogy Isten Pált választotta ki egy különleges munkára a pogányok között, és bár az ő munkamódszere különbözött az övéktől - mivel Isten különleges ajándékokat adott neki, különleges munkájáért, - ezért ők feltétel nélkül baráti jobbot nyújtottak neki, csak arra kérve őt, hogy emlékezzen meg népe ségényeiről, és ő már hajlandóságot mutatott erre. (ApCsel 11:27-30) Ezután Pál és Barnabás visszatért Antiókhíába, hogy tovább munkálkodjanak.

Tökéletes egység

Nem szabad szem elől tévesztenünk azt a célt, amely Pál gondolatában volt, amikor a jeruzsálemi találkozóra utalt. Arra akart rámutatni, hogy sem az apostolok között, sem az egyházban nem létezhet semmiféle véleménykülönbség az evangélium tekintetében. Voltak hamis testvérek, ez igaz, de mivel hamisak voltak, nem voltak részei az egyháznak - Krisztus testének, aki az igazság. Sok, magát kereszténynek valló, őszinte ember gondolja azt, hogy szinte szükséges, hogy létezzenek különbségek az egyházban. Sokan így vélekednek: „Nem mindenki láthat egyformán”. Így félreértik Ef 4:13 versét, mintha Isten azért adna nekünk lelki ajándékokat, hogy mindnyájan eljussunk „a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére”. Ez az ige azt tanítja, hogy „a hitnek, és az Isten Fia megismerésében” mi mindnyájan eljutunk az „érett férfúságra, a Krisztus teljessége szerinti nagykorúságra”. Egyetlen hit létezik (Ef 4:5), Jézus hite, mint ahogy egy az Úr; és akiknek nincs meg ez a hit, azoknál biztosan nincs Krisztus. Egyáltalán nem szükséges, hogy a legkisebb különbség is létezzon az igazság bármely pontjával kapcsolatban. Az igazság az Isten Igéje, és Isten Igéje a világosság. A vakon kívül senkinek sem okoz nehézséget meglátni a ragyogó világosságot. Az a tény, hogy valaki életében nem látott más éjszakai világítást, mint azt, amelyik a faggyúgyertyától származik, egyáltalán nem akadályozza meg őt abban, hogy egyből felismerje, hogy a villanykörtéből származó fény, az fény. Természetesen az ismeretnek különböző fokozatai vannak, de a különböző fokozat között nincs semmiféle ellentét. Az igazság egy.

Ellenállva Péternek

„Mikor Péter Antiókhíába jött, szemtől szembe ellene állottam, mivel

panasz volt rá.” Nem kell nagyítani Péter, vagy bármelyik más jó ember hibáit, vagy időznünk felettük, mert semmiben sem segít. De figyelembe kell vennünk azokat az elsöprő bizonyítékokat, hogy Pétert soha nem tekintették „az apostolok fejének”, és hogy soha nem volt, és soha nem tartotta önmagát pápának. Képzeljünk el egy papot, püspököt vagy bíborost szembeszállni XIII. Leó pápával egy nyilvános ülésen. Péter azonban tévedett a tanítás egy lényeges pontjával kapcsolatban, mert nem volt tévedhetetlen. Ő, mint őszinte és alázatos keresztény, alázatosan elfogadta Pál intését. Ha volna emberi feje az egyháznak, természetes módon Pál lenne Péter helyett, amint az egész esetből kiderül. Pál a pogányokhoz küldetett, Péter a zsidókhoz; de a zsidók csak egy kis részét képezték az egyháznak, a pogányok közül megtértek hamarosan túlszárnyalták őket, így a zsidók már alig észrevehető számban voltak. Ezek a keresztények nagyrészt Pál munkálkodásának gyümölcsei voltak, és ők általában jobban figyeltek rá, mint másokra, így mondhatta Pál, hogy naponta nehezedik rá „minden gyülekezet gondja” (2Kor 11:28). De senki sem tévedhetetlen, és maga Pál sem állította ezt. Krisztus egyházában a legfontosabb embernek sincs hatalma a leggyengébb felett sem. „Egy a ti Mesteretek, a Krisztus, és ti mindannyian testvérek vagytok.” (Mt 23:8). „Mindnyájan pedig, egymásnak alávettetjei.” (1Pét 5:5, KJV).

Elkülönülve

Amikor Péter elment a jeruzsálemi gyűlésre, elmondta, miként fogadták a pogányok az evangéliumot prédikálása által: „És a szíveket ismerő Isten bizonyágot tett mellettük, mert adta nekik a Szentlelket, miként minékünk is, és semmi különbséget sem tett miköztünk és azok között, a hit által tisztítván meg azoknak szívét” (ApCsel 15:8-9). Isten nem tett különbséget a zsidók és a pogányok között a szív megtisztításának tekintetében, mert ismerve az emberi szíveket, Ő tudta, hogy „nincs különbség, mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül”, így nincs más út, mint „megigazulván ingyen az Ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által”. Ennek ellenére miután az Úr ezt megmutatta neki - miután prédikált a pogányoknak; miután tanúja volt annak, hogy a pogányok is megkapták a Szentlélek ajándékát ugyanúgy, mint a zsidó hívők; miután a pogányokból megtértekkkel evett, határozottan kiállva po-

zícija mellett; miután világos bizonytságot tett a gyülekezetnek, hogy Isten nem tett különbséget zsidók és pogányok között; és közvetlenül azután, hogy ő maga sem tett semmiféle különbséget néhány olyan ember megérkezésekor, akikről azt gondolta, hogy nem helyeslik ezt a szabadságot - Péter hirtelen különbséget kezdett tenni! „[...] Félrevonult és elkülönítette magát, félvén a körümetékedésből valóktól.” Ez képmutatás volt, - mint ahogy Pál nevezte - és nemcsak, hogy tévedés volt, de ugyanakkor összezavarta és megtévesztette volna a tanítványokat. Pétert egy pillanatra a félelem uralta, nem a hit.

Ellentétes az evangélium igazságával

Úgy tűnt, a félelem hulláma söpört végig a héber hívők között, mert „vele képmutatóskodtak a többi zsidók is, úgy, hogy Barnabás szintén elcsábított az ő tettetésük által.” Természetesen, nem jártak „egyenesen az evangélium igazsága szerint”, de a vétük az evangélium igazsága ellen nem pusztán a képmutatás volt. Az adott körülmények között ez Krisztus nyilvános tagadása volt, mint korábban, amikor a félelem hirtelen megragadta Pétert, ezért ugyanebben vétkezett. Mi mindannyian gyakran elkövettük már ugyanezt a bűnt - megengedtük magunknak az ítélezést. Csak megfigyelni tudjuk a történetet és annak természetes következményét, mint egy nekünk szóló figyelmeztetést. Figyeljétek meg, hogy Péter cselekedete és a többieké gyakorlatilag - bár nem szándékosan - Krisztus tagadása volt. Éppen lezajlott egy nagy vita a körümetelésről. A kérdés a megigazulásról és az üdvösségről szólt: az ember csak Krisztusba vetett hit által üdvözül, vagy külső ceremóniák által? Világos bizonyság hangzott el arról, hogy az üdvösség egyedül hit által van, és a vita még mindig égett, a hamis atyafiak továbbra is terjesztették tévedéseiket, mikor ezek a hűségesek testvérek hirtelen diszkriminálni kezdték a pogányokból lett hívőket, mivel nem voltak körümetelve. Lényegében azt mondták nekik: „Ha körül nem metékedtek [...] nem üdvözülhettek.” Cselekedetükkel azt közölték: „Mi is kételkedünk abban, hogy az emberek csak a Krisztusba vetett hit által üdvözülnek; tulajdonképpen abban hiszünk, hogy az üdvösség a körümetelésről és a törvény cselekedetétől függ; a Krisztusba vetett hit jó, de még mindig meg kell tenni valamit, a hit önmagában nem elégséges”. Pál nem tűrhette el az

evangéliumnak ilyen fokú megtagadását, és késedelem nélkül közvetlenül a gyökerénél kezelte a problémát.

A „pogányok közül való bűnösök” és zsidók közül való bűnösök

Pál ezt mondta Péternek: „Mi természet szerint zsidók és nem pogányok közül való bűnösök vagyunk.” Pál azt akart közölni, hogy ők, zsidók lévén, nem bűnösök? Semmiképpen, mert rögtön hozzáteszi, hogy hittek Jézus Krisztusban a megigazulásért. Ők zsidó bűnösök voltak, nem pogányok közül való bűnösök! Bármilyen dolgot, amivel zsidóként büszkélkedhettek, kárnak kellett ítélni Krisztusért. Semmi sem segíthetett nekik, csak a Krisztusba vetett hit; és mivel ez így volt, világos, hogy a pogányok közül való bűnösök közvetlenül is üdvözülhettek a Krisztusba vetett hit által anélkül, hogy az élettelen formaságokon keresztülmennének, amelyek semmit sem használtak a zsidóknak, és amelyeket nagyrészt a hitetlenségük miatt kaptak.

„Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy megtartsa a bűnösöket” (1Tim 1:15). Mindenki vétkezett, és egyformán bűnös Isten előtt, de mindenki, faji hovatartozástól vagy társadalmi osztálytól függetlenül, el tudja fogadni ezt az kijelentést: „Ez az ember elfogadja a bűnösöket és velük eszik” (Luk 15:2). A körülmélet bűnös nem jobb a körülméletlen bűnösnél; a bűnös, aki tagja az egyháznak, nem jobb, mint az egyházon kívüli bűnös. A megkeresztelt bűnös nem jobb annál a bűnösnél, aki még soha nem vallotta meg hitét. A bűn az bűn, és a bűnösök azok bűnösök, függetlenül attól, hogy az egyházban vannak, vagy azon kívül. De, hála Istennek, Krisztus ugyanúgy áldozat a mi bűneinkért, mint ahogyan áldozat az egész világ bűneiért. Ugyanannyi remény van a hitetlen vallásánár számára, mint annak a bűnösnek, aki soha nem ejtette ki Krisztus nevét. A világnak hirdetett evangéliumot kell hirdetni az egyházban is, mert csak egy evangélium létezik. Az evangélium ugyanúgy szolgál a világi bűnösök megtérésére, mint az egyháztagnak megtérésére. Ugyanakkor megújítja azokat is, akik valóban Krisztusban vannak.

Megigazulva

„Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből [...] mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk” - mondta az

apostol. A „megigazult” szó jelentése „igazzá tétetett”. Pontosan ezt a kifejezést használják az olyan nyelvek, amelyek nem idegen kifejezésekből állnak. Az igazság szó latin megfelelője a „justitia”. Igaznak lenni annyi, mint megigazulva lenni. Utána hozzáadja a „fy” végződést a latin szóból, ami azt jelenti: *tenni*, és megvan a pontos megfelelője az egyszerűbb kifejezésének: *igazzá tétetni*. Bizonyos értelemben a „megigazult” szót olyan emberre használjuk, aki nem követte el azt a rosszat, amellyel vádolják. De az ilyen embernek nincs szüksége megigazulásra, hiszen már így is igaz ember - igaz tettei megigazították. Igaz cselekedetei által megigazult. De mivel *mindenki vétkezett*, senki sem igaz vagy megigazult Isten előtt. Ezért szükség, hogy mindenki megigazíttasson, vagy igazzá tétessen, amit Isten visz véghez. De Isten törvénye igazság. [Lásd Róm 7:12; 9:30-31; Zsolt 119:172]. Emiatt Pál nem hiteltelenítette a törvényt, bár kijelentette, hogy törvény által senki sem tétetik igazzá, nyilvánvalóan a kőbe vagy könyvbe írt törvényre utalva. Pál oly mértékben magasztalta fel a törvényt, hogy hitt Krisztusban az igazságért, amelyet a törvény megkövetel, de nem adhat meg: „Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivelhogy erőtelen volt a test miatt, az Isten az Ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatta a bűnt a testben. Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.” (Róm 8:3-4) A törvény, amely kijelenti, hogy minden ember bűnös, nem igazíthatta meg őket, csak ha kijelenti, hogy a bűn nem bűn. Ez pedig nem megigazulás lenne, hanem ellentmondás a törvényben.

A törvény nem igazíthat meg

„[...] A törvény cselekedeteiből senki sem igazul meg.” Mondjuk: „Akkor eltöröljük a törvényt”? Így gondolkodik minden megrögzött bűnöző. Azok, akik állandóan megszegik a törvényt, örömmel eltörölnék azt a törvényt, amely kimondja, hogy bűnösök, és nem nevezi a rosszat jónak. De Isten törvényét nem lehet érvényteleníteni, mert az Isten akaratának kifejezése, Isten élete és jelleme. „Ezért a törvény szent, a parancsolat pedig szent, igazságos és jó.” (Róm 7:12) Amikor olvassuk az írott törvényt, abban meglátjuk kötelességeinket, világosan megmagyarázva. De mi nem teljesítettük őket. Ezért vagyunk bűnösök. „Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül” (Róm 3:23). „[...] Nincs, aki

jót cselekedjék, nincsen csak egy is.” (Róm 3:12). Sőt, senkinek sincs hatalmában, hogy betöltse a törvényt - annyira nagy a követelménye. Nyilvánvaló tehát, hogy a törvény cselekedetei által senki sem igazul meg. Az is nyilvánvaló, hogy a probléma nem a törvénnyel van, hanem az egyénnel. Hit által fogadd be Krisztust a szívedbe, és akkor a törvénynek igazsága is ott lesz, mert Krisztus mondta: „Hogy teljesítsem a Te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem, a Te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt 40:9) Aki meg akar szabadulni a törvénytől, mert nem nevezni jónak a rosszat, az Istent is el akarja utasítani, mert „nem hagyja a bűnösöt büntetlenül.” (2Móz 34:7). De Isten megszünteti a kárhozzátást, megigazítja a bűnösöket, vagyis a törvénnyel összhangba hozza, és akkor a törvény, amely korábban elítélte őket, bizonyosságot tesz igaz voltukról.

Krisztus hite

Sok minden elvész nem figyelve pontosan arra, amit a Szentírás közöl. Itt szó szerint az áll „*Krisztus hite*”, mint a Jel 14:12-ben is: *Jézus hitét*. Ő hitünk Szerzője és Tökéletesítője (Zsid 12:2). Isten mindenkinek megadta „a hitnek mértékét” (Róm 12:3), azáltal, hogy Krisztust odaadta minden embernek. „A hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által” (Róm 10:17), Krisztus pedig az Ige. Minden dolog Istentől van. Ő az, aki bűnbánatot és bűnbocsánatot ad. Következésképpen senki sem mondhatja, hogy gyenge a hite. Valószínű, hogy nem fogadta el és nem használta fel az ajándékot, de gyenge hit nem létezik. Egy ember lehet gyenge a hitben, azaz félhet a hittől függni, de maga a hit olyan erős, mint Isten Igéje. Nincs más hit, mint Krisztus hite. Bármi mást, amit hitnek neveznek, csak egy hamisított elem. Egyedül Krisztus igaz. Ő legyőzte a világot. Egyedül neki van hatalma megtenni. Benne lakik Isten teljessége, mert a törvény - maga Isten - volt a Szívében. Ő az egyetlen, Aki tökéletesen betöltötte és be tudja tölteni a törvényt. Ezért csak az Ő hite által - élő hite, vagyis az Ő bennünk lévő élete által - tétethetünk igazakká.

Ez elegendő. Ő *egy kipróbált kő*. A hitet, amelyet Ő ad nekünk, az Ő saját kipróbált és jóváhagyott hite, amely egyetlen megpróbáltatásban sem fog kudarcot vallani. Mi nem arra vagyunk bízva, hogy próbáljuk ugyanolyan jól csinálni, mint Ő, vagy hogy próbáljunk ugyanolyan nagy hitet gyakorolni, mint amilyen Neki volt, hanem egyszerűen arra vagyunk

bíztatva, hogy ragadjuk meg az Ő hitét, és hagyjuk munkálkodni szeretet által, hogy megtisztítsa szívünket. Ő meg fogja tenni! Ragadjuk meg!

Hinni azt jelenti, befogadni

„Valakik pedig befogadák Őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek.” (Ján 1:12). Vagyis mindazok, akik hisznek az Ő nevében, befogadják Őt. Hinni az Ő nevében azt jelenti, hogy hinni, hogy Ő Isten Fia; hinni, hogy Ő az Isten Fia azt jelenti, hinni, hogy Ő emberi testben jött el, a mi testünkben, mert az Ő neve *velünk az Isten*. Tehát, hinni az Ő Nevében egyszerűen azt jelenti: hisszük, hogy Ő személyesen ott él minden emberben, a mi testünkben. Nem mi tesszük ezt azzá, mert hisszük, hanem ez így van, akár hisszük, akár nem. Mi csak elfogadjuk azt a tényt, amelyet az egész természet feltár előttünk.

Tehát, ha hiszünk Krisztusban, megigazulunk Krisztus hite által, hiszen Ő személyesen bennünk lakozik, gyakorolva Saját hitét. Minden hatalom mennyen és földön az Ő kezében van. Ezt elismerve, megengedjük Neki, hogy gyakorolja Saját hatalmát akarata szerint. Isten rendkívül bőségesen tevékenykedik a bennünk munkálkodó erő által.

Krisztus nem a bűn szolgája

Jézus Krisztus a *Szent és Igaz* (ApCsel 3:14). „[...] Ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye, és Őbenne nincs bűn” (1Ján 3:5). Ő nem csak „bűnt nem cselekedett” (1Pét 2:22), hanem „bűnt nem ismert” (2Kor 5:21). Ezért lehetetlen, hogy bűn származzon Tőle. Ő nem ad bűnt. Krisztus szívéből, megsebesített oldalából kiáramló vízfolyamban nyoma sincs a szennyeződésnek. Ez „az élet folyóvize, tiszta, mint a kristály” (Jel 22:1). Ő nem a bűn szolgája, vagyis nem takarja el senki bűnét. Ha valakiben, aki kereste - és nem csak hogy kereste, hanem meg is találta - a Krisztus általi megigazulást, és később bűn találatik benne, ez azért történik, mert az illető eltorlaszolta a forrást, lehetővé téve a víznek, hogy álló vízzé váljon. Nem adott szabad utat az Igének, hogy megdicsőülhessen. És ahol nincs aktivitás, ott halál van. Senki nem okolható ezért, csak maga az ember. Egyetlen magát kereszténynek valló ember se legyen befolyásolva saját tökéletlenségétől, és ne mondja azt, hogy egy kereszténynek lehetetlen büntelen életet élnie. Egy igaz keresztény számára lehetetlen más életet élni. „Akik

meghaltunk a bűnnek, mimódon élnénk még abban?” (Róm 6:2). „Senki sem cselekszik bűnt, aki az Istentől született, mert benne marad annak a magva, és nem cselekszik bűnt, mivelhogy Istentől született.” (1Ján 3:9). Ezért *maradjatok meg Őbenne*.

Mi lett lerombolva?

„Mert, ha amiket leromboltam, azokat ismét fölépítem, törvényszegőknek bizonyulok.” Újra kérdezzük: pontosan mi lett lerombolva, és minek a felépítése miatt bizonyulok törvényszegőnek? Emlékezve arra, hogy az apostol azokról beszél, akik hittek Jézus Krisztusban, hogy megigazulhasanak Krisztus hite által, megtaláljuk a választ e kérdésekre a Róma 6:6 versben: „Tudván azt, hogy a mi őemberünk Ővele megfeszítettett, hogy megerőtlenülüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek”, és Kol 2:10-11: „És ti Őbenne vagytok beteljesedve, aki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak, akiben körül is metélttetetek kéz nélkül való körülmételéssel, levetközve az érzéki bűnök testét a Krisztus körülmételésében.” A bűn teste az, ami leromboltatik, és csak Krisztus személyes jelenléte rombolja le. Leromboltatik, hogy megszabaduljunk hatalmától, és így már ne kelljen szolgálnunk neki. Leromboltatik minden ember számára, mert Krisztus a maga testében eltörölte a „ellenségeskedést”, az érzéki elmét - nem az Ővét, mert Neki nem volt szüksége erre, hanem a mienkét. Bűneink, gyengeségeink Őrá hárultak.

A győzelmet minden emberért kivívta, és lefegyverezte az ellenséget. Nekünk csak el kell fogadnunk azt a győzelmet, amelyet Krisztus kivívott. A minden bűn feletti győzelem már egy valóság. A benne való hit valósággá teszi számunkra. A hit elvesztése a valóságon kívül helyez bennünket, és a bűnnek régi teste újra megjelenik. Ne felejtjük el, hogy a bűn testének lerombolása - bár Krisztus mindenkiért megtette - mégis egy személyes és aktuális probléma minden egyes ember számára.

Halott a törvénnyel szemben

Sokan úgy képzelik, hogy „meghalni a törvénynek” egyenlő azzal, hogy a törvény halt meg. Semmiképp. A törvénynek teljes érvényben kell lennie, különben senki sem halhat meg a törvénynek. Hogyan hal meg az ember a törvénynek? Elnyerve a teljes büntetését, amely a halál. Az ember

halott, de a törvény, amely őt megölte, ugyanúgy készen áll arra, mint bármikor - hogy megöljön egy másik bűnöst. Tegyük fel, hogy egy ember, akit nagy bűnökért végeztek ki, valamilyen csoda folytán életre kel; nem lenne még mindig halott a törvénynek? Természetesen. A törvény nem róhat fel újra neki semmit abból, amit tett. De ha ismét bűnt követ el, a törvény újra elítéli, de más emberként. Azt mondom, hogy én a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek élhessek. Krisztus teste által feltámasztatom a halálból, amelyet a törvény által szenvedtem el, bűneim miatt, és most *az élet megújulásában járok*, Istennek szentelt életben. Ugyanúgy, mint Saul régen, Isten Szentlelke által *más emberré változom*. (1Sám 10:6)

Ez a keresztény tapasztalat. Hogy így vannak a dolgok, látni fogjuk abból, ami következik:

Krisztussal együtt megfeszítve

„Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” Krisztus megfeszítettett. Ő „a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért” (Róm 4:25). De ha nem feszítettünk meg Vele együtt, akkor az Ő halála és feltámadása nem használ nekünk. Ha Krisztus keresztje el lenne határolva tőlünk, még ha egy pillanatnyi ideig, és egy térbeli hajszálnyi vastagságig, az mindnyájunk számára olyan, mintha Ő nem feszítettett volna meg. Senki nem üdvözült csupán azáltal, hogy epekedve várt arra, hogy felemeltessen egy kereszt, és rajta megfeszítsenek egy Krisztust valamikor a meghatározatlan jövőben. Napjainkban sem üdvözülhet senki sem, csak azért, mert hiszi, hogy Krisztus megfeszítettett valamikor a múltban. Nem. Ahhoz, hogy az emberek szemlélhessék a megfeszített Krisztust, nem kell, hogy tekintsenek sem előre sem hátra, hanem felfelé, mert a Kálvárián emelt kereszt karjai elérnek az elveszett Paradicsomtól a helyreállított Paradicsomig és körülölelik a bűn egész világát. Krisztus megfeszítése nem egyetlen napra szóló dolog. Ő a „Bárány, aki megöletett e világ alapítása óta” (Jel 13:8), és a kálváriai kínok nem szűnnek meg mindaddig, amíg egyetlen bűn vagy bűnös létezik még az univerzumban. Krisztus még most is viseli a világ bűneit, mert „minden dolog Őbenne áll fenn.” Amikor az idők végén Jézus kénytelen lesz a tűznek tavába vetni a menthetetlen bűnösöket, az elszenvedett gyötrődésük csak az lesz, amit az elutasított Krisztus szenvedett a kereszten.

Ahol a keresztt van

Krisztus a bűneinket maga vitte fel testében a fára. (1Pét 2:24). „Átokká tétetett érettünk”, azáltal, hogy a keresztfán függött. (Gal 3:13). A kereszten nemcsak a világ bűneit és gyengeségeit hordozta, hanem ugyanakkor a föld átkát is. A tövisek az átoknak, a gyengeségnek és a föld tökéletlen állapotának a jele. (1Móz 3:17-18; 4:11-12), és Krisztus töviskoronát viselt a kereszten. Ezért minden átkot és annak minden nyomát Krisztus hordozta - a megfeszített Krisztus. Akármerre látunk átkot, vagy bárhol létezik átok, ott van Krisztus kereszttje - akár látjuk, akár nem.

Ez ekképpen is látható: az átok halált jelent, és a halál pusztít. Mindenben átok van, mégis mindenhol életet látunk. Ebben áll a keresztt titka. Krisztus elszenvetde a halál átkát, és mégis él. Ő volt az egyetlen, aki megtehetette ezt. Ezért az a tény, hogy mindenütt életet látunk - még magunkban is - a mindenütt jelenlévő átok ellenére is, annak az egyértelmű bizonyítéka, hogy a Megfeszített ott van, hordozva a kereszttet. Tehát nemcsak minden fűszál, minden falevél, minden falat kenyér, amit megesszünk, magán viseli Krisztus kereszttjének ujjlenyomatát, hanem mindenekelőtt mi emberek viseljük magunkon. Bárhol létezik egy elesett emberi lény, a bűntől megremülve, szörnyű állapotban, ott van az érte és benne megfeszített Isten Krisztusa. A kereszten Krisztus mindent elhordoz, és az ilyen ember bűnei Rajta vannak. A hitelenség és a nemtörődömség miatt az ember érzi a terhek teljes, nehéz súlyát, de a teher azonban Krisztuson van. Krisztusnak könnyű, de az embernek nehéz. Ha az ember hinni fog, megszabadulhat a tehertől. Összefoglalva: Krisztus a kereszten elhordozta a világ bűneit. Ezért, bármerre látunk bűnt, biztosak lehetünk abban, hogy Krisztus kereszttje ott van.

Ahol bűn van

A bűn egy személyes kérdés. Az ember csak a saját bűneiért vétkes, és nem vétkes más ember elkövetett bűnei miatt. Ott nem vétkezhetek, ahol nem vagyok, hanem csak ott, ahol vagyok. A bűn az ember szívében van. „Mert onnan belülről, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések, paráznaságok, gyilkosságok, lopások, telhetetlenségek, gonoszságok, álnokság, szemérmertlenség, gonosz szem, káromlás, kevélység,

bolondság: mindezek a gonoszságok belülről jönnek ki és megfertőztetik az embert.” (Mk 7:21-23) „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az.” (Jer 17:9) A bűn természetes módon ott van lényünk minden szövetében. Mi bűnben születünk, és az életünk bűn, így hát a bűn nem vétethetik el tőlünk anélkül, hogy ne vétethetne el az életünk is. Nekem szükségem van a személyes bűnből való megszabadulásra - attól a bűntől, amelyet nemcsak, hogy személyesen követtem el, de amelyik a szívemben van, a bűn, amelyik az egész életemet képezi.

Bűn által megkötözve

„A maga álnokságai fogják meg az istentelent, és saját bűneivel kötöztetik meg.” (Péld 5:22) „Még, ha lúgban mosakodnál is, vagy szappanodat megsokasítanád is, feljegyezve marad a te álnokságod előttem, mondja az Úr Isten.” (Jer 2:22)

Az én bűnömet én követtem el a belsemben, és nem tudom elkülöníteni magamtól. Vesse az Úrra? Igen, ezt kell tennem, de hogyan? Összegyűjthetném a saját kezeimmel és elvethetem, hogy Őrá kerüljenek? Nem, nem tehetem meg. Ha a bűnt csak egy hajszálnyira is el tudnám választani magamtól, akkor biztonságban lennék, függetlenül attól, mi történne velem, attól fogva, hogy már nem található bennem. Ebben az esetben nélkülözhetném Krisztust. Ha összegyűjthetném bűneimet, és tőlem messze, a keresztre feszített Krisztusra vetném, akkor nem kellene a bűnöket Őrá helyeznem. Akkor a bűnök távol lennének tőlem, és ez megtisztítana. De egyetlen cselekedetem sem - bármilyen jellegű is lenne az, amit én megtehetek - nem üdvözíthet. Ezért hiábavaló minden erőfeszitésem, hogy elválasszam magamat a bűneimtől.

A bűnöket Krisztus hordozza mibennünk

Nyilvánvaló mindebből, amit eddig mondtam, hogy aki viseli a bűneimet, oda kell jönnie, ahol én vagyok, a bensőmben kell jönnie. Krisztus pontosan ezt teszi. Krisztus az Ige, és mindazon bűnösöknek, akik szabadkoznak, hogy nem tudják, mit kíván Isten tőlük, Ő azt mondja: „Sőt felette közel van hozzád ez Ige: a te szádban van és szívedben van, hogy teljesítsd azt.” (5Móz 30:11-14). Ezért Ő azt mondja: „Mert, ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta Őt a

halálból, megtartatol” (Róm 10:9). Mit kell megvallanunk Jézusról? Valld meg az igazságot, hogy Ő közel van hozzád, a te szádban és a te szívedben, és hidd el, hogy Ő a halottakból feltámasztatott.

„Az pedig, hogy felment, mit jelentene más, mint hogy előbb le is szállott a föld alsóbb részeire?” (Ef 4:9) A feltámadt Üdvözítő a megfeszített Üdvözítő. Amint a feltámadt Krisztus a bűnös ember szívében van, ugyanúgy a megfeszített Krisztus is ott van. Ha ez nem így volna, senki számára nem volna remény. Az ember hiheti azt, hogy Krisztus két évezreddel ezelőtt lett megfeszítve, és ő annak ellenére meghalhat bűneiben. De, aki hiszi, hogy Krisztus megfeszített és feltámadt benne, az üdvözülni fog.

Minden, amit a világon minden embernek meg kell tennie ahhoz, hogy üdvözüljön az, hogy higgye az igazságot. Azaz, hogy ismerje el és fogadja el az állapotát, hogy lássa a dolgokat a maga valóságában, és vallja meg őket. Mindaz, aki hiszi, hogy Krisztus benne van megfeszítve - ami minden ember esetében egy valóság - és vallja, hogy a megfeszített Krisztus fel is támadott, és a feltámadás erejével és ereje által ő benne lakik, az meg van váltva a bűnből, és mindaddig így marad, ameddig ezt vallja. Ez a hit egyetlen igaz megvallása.

Micsoda dicsőséges gondolat az, hogy bárhol van bűn, ott van Krisztus is, a bűnből való Megváltóm. Ő viseli a bűnt, az összes bűnt, a világ bűnét. A bűn benne van az egész testben, és Krisztus testben jött el a világra. Krisztus meg van feszítve minden földön élő emberben. Ez az igazság igéje, a megváltás evangéliuma, amit hirdetni kell minden embernek, és Aki megmenti mindazokat, akik elfogadják.

Hit által élni

Mint említettem, a Római levél 10. fejezetéből megtudjuk, hogy Krisztus a Szentlélek által minden ember számára „igen biztos segítség a nyomorúságban.” Ő benne van a bűnösben, hogy a bűnös rendelkezzen minden ösztönzéssel és lehetőséggel arra, hogy elforduljon a bűntől az igazságra. Ő „az út, az igazság, és az élet” (Ján 14:6). Nincs más élet, csak az Övé. Ő az élet. De annak ellenére, hogy Ő eljön minden emberhez, nem minden ember nyilvánítja ki az Ő igazságát, mert egyesek „feltartóztatják az igazságot” (Róm 1:18). Pál ihletett imája az volt, hogy belső emberünk hatalmasan megerősödjön Isten Lelke által, „hogy lakozzék a Krisztus a hit

által a ti szívetekben”, hogy „ekképpen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig” (Ef 3:16-19). A bűnös és a keresztény ember között a következő a különbség: bár Krisztus megfeszítettett és feltámadt minden emberben, a bűnös emberben Krisztus nincs elismerve, és semmibe van véve, míg a keresztény emberben Ő él hit által.

Krisztus meg van feszítve a bűnösben, mert bárhol van bűn és átok, ott van Krisztus is, aki hordozza azt. Mindaz, amire szükség van, nem más, mint hogy a bűnös Krisztussal együtt legyen megfeszítve, Krisztus halálát a saját halálává tegye, hogy Jézus élete megnyilatkozzék halandó testében. Az örökkévaló hatalomban és az Úr isteni mivoltába vetett hit, amely látható minden alkotásaiban, lehetővé teszi minden ember számára, hogy megértse ezt a titkot. A mag nem nőhet, ha előbb meg nem hal (1Kor 15:36). „Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad, ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.” (Ján 12:24)

Ugyanígy, aki Krisztussal megfeszítettett, azonnal el kezd élni, de más emberként. „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.”

Az Ige élete

De Krisztust valójában több mint 1800 évvel ezelőtt feszítették keresztre, nem? Minden bizonnyal. Akkor hogyan lehet, hogy az én személyes bűneimet Ő viselte? Vagy hogyan történhet meg, hogy vele együtt megfeszíttessem? Nos, lehet, hogy mi nem értjük ezt a dolgot, de ez önmagában nem változtat a tényen. Ha arra gondolunk, hogy Krisztus az élet, sőt az „örök élet, amely az Atyánál volt és megjelent nekünk” (1Ján 1:2), talán megértünk valamit ebből. „Öbenne volt az élet és az élet volt az emberek világossága” - „az igazi világosság eljött már a világba, amely megvilágosít minden embert” (Ján 1:4,9).

Krisztus hatalmasabb, mint amit az emberek a szemükkel láthatnak, amikor a názáreti emberre néznek. A test és a vér - amit a szem láthat - nem fedhetik fel „Krisztust, az élő Isten Fiát” (Mt 16:16-17). „Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az Őt szeretőknak. Nekünk azonban az Isten kijelentette az Ő Lelke által.” (1Kor 2:9-10).

Ezért egyetlen ember sem - bármennyire jól ismerte a názáreti asztalost - nem nevezhette Őt Úrnak, csak a Szentlélek által (1Kor 12:3). A

Szentlélek által - az Ő személyes jelenléte - Ő lakhat a földön lévő minden emberben, és ugyanakkor be tudja tölteni a mennyet, amit testben nem tudott megtenni. Ezért szükség volt, hogy Ő elmenjen és elküldje a Vigasztalót. „És Ő előbb volt mindennél és minden Őbenne áll fenn.” (Kol 1:17) A názáreti Jézus volt Krisztus megnyilvánulása a testben, de a test nem Krisztus volt, mert a test semmit sem használ. Az Ige, aki kezdetben volt, és akinek ereje fenntart minden dolgot, Ő Istennek a Krisztusa. Krisztus áldozata, ami ezt a földet illeti, a világ kezdete óta létezik. Miközben Krisztus szíjjeljárt jót cselekedve Júdeában és Galileában, ugyanakkor az Atya kebelében volt megbékélést szerezve a világ bűneiért.

A kálváriai jelenet a megnyilvánulása volt annak, ami zajlott mindaddig, amíg bűn létezett, és addig tart, amíg minden ember, aki üdvözülni akar, üdvözülni fog - Jézus Krisztus hordozva a világ bűneit. Most hordozza őket. Egyetlen halál és feltámadás elegendő volt mindörökre, mert ez az örök élet, amelyet számításba veszünk. Ezért nem szükséges az áldozatot megismételni. Ez az élet áthat és fenntart mindeneket, ezért aki hit által elfogadja, az Krisztus teljes áldozatában részesül. Önmaga által megtisztította a bűnöket. Mindaz, aki elutasítja az életet vagy nem akarja elfogadni, hogy az élete, amellyel rendelkezik, az Krisztus élete, mindaz elveszíti az áldozat előnyeit.

Az Isten fiának hite

Krisztus az Atya által élt (Ján 6:57). Az Istentől kapott igéjébe vetett hite tette azt, hogy Ő ismételten és határozottan állítsa, hogy miután meghal, harmadnapra feltámad. Ebben a hitben halt meg, kijelentve: „Atyám, a Te kezeidbe teszem le az én lelkemet” (Luk 23:46).

A hit, amely győzelmet hozott neki a halál felett (Zsid 5:7) - mert előbb teljes győzelmet adott a bűn felett - az a hit, amelyet Ő bennünk gyakorol, amikor hit által bennünk él, mert Ő „tegnap, ma és örökké ugyanaz”. Nem mi vagyunk azok, akik élünk, hanem Krisztus él bennünk, és saját hitét használja, hogy megszabadítson minket Sátán hatalmából. Mit cselekedjünk tehát?” Hagyjuk, hogy Ő akarata szerint éljen bennünk. „Ugyanaz az indulat legyen bennetek, mint Krisztusban”. Hogyan hagyhatjuk? Egyszerűen csak elismerve Őt, megvallva Őt. Nem érthetjük, hogy elmagyarázhassuk „a bennünk lévő Krisztus a dicsőségnek ama reménység-

gét”, de mindaz, ami a természetben van, hogy fenntartsa az életünket, erre tanít minket. A felettünk ragyogó nap, a belélegzett levegő, az elfogyasztott étel, a víz, amit megiszunk, mind életünk fenntartására szolgálnak. Az élet, amelyet mindezek biztosítanak, nem más, mint Krisztus élete, mert Ő az élet. Így ezáltal állandóan előttünk és bennünk van annak a bizonyítéka, hogy biztos bennünk élhet. Ha az Ige szabad utat kap az életünkben, megdicsőül bennünk és megdicsőít minket.

A nekem szóló ajándék

„Aki szeretett engem és önmagát adta értem”. Mennyire személyes! Én vagyok az, akit Ő szeretett! A világon minden lélek elmondhatja: „Ő szeretett engem, és Önmagát adta értem”. Hagyd ki Pál apostolt, amikor ezt olvasod. Pál apostol halott, de az általa írt szavak még mindig élnek. Igazak voltak Pál esetében, de nem kevésbé igazak minden más ember számára. A Szentlélek ezeket a szavakat teszi a szánkba, bár elfogadnánk őket! Krisztus teljes ajándéka minden emberé. Krisztus nem osztatott részekre, mindenki teljeséggel megkapja Őt, mintha rajta kívül nem is volna más az egész földön. Mindenki megkapja a teljes világosságot. Az a tény, hogy a világosság több millió ember felett ragyog, nem eredményezi azt, hogy a rám áradó fény kevesebb lenne. Én örülök a nap teljes ragyogásának. Nem kapnék többet belőle, ha egyedül lennék a világon. Így hát Krisztus is Önmagát adta értem, mintha csak én lennék az egyetlen bűnös a világon, és ez igaz minden egyes bűnösre nézve. Amikor elvetsz egy búzamatot, az sok egyforma magnak ad életet, mindegyiknek ugyanolyan élete van, és ugyanannyi élet lesz belőle, mint az eredeti magból. Így van ez Krisztussal is az igazi Maggal. Meghalva értünk, hogy mi igazi magvakká válhassunk, Ő mindnyájunknak adja a teljes életét. „Hála legyen Istennek a kimondhatatlan ajándékáért.” (2Kor 9:15)

Krisztus nem hiába halt meg

„Nem törölöm el az Isten kegyelmét, mert ha törvény által van az igazság, tehát Krisztus ok nélkül halt meg.” Ez ennek a témának a következtetése. Ez a lényege az előzménynek. Ha az igazság törvény által lenne, akkor Krisztus halálának semmi haszna nem volna. A törvény önmagában nem tehet mást, mint megmutatja minden ember kötelességét. Ezért úgy beszélni az

igazságról, mint amely törvény által van, azt jelenti, hogy saját cselekedeteinkről, saját erőfeszítéseinkről bizonyosságot tenni. A szöveg egyenértékű azzal a kijelentéssel, ha saját magunkat üdvözíthetnénk, akkor Krisztus hiába halt meg, mert az üdvösség, egy olyan dolog, amit el kell nyernünk. Nos, mi nem üdvözíthetjük saját magunkat, és Krisztus nem hiába halt meg. Ezért van benne üdvösség. Ő képes mindazokat megmenteni, akik Általa mennek Istenhez. Lesznek emberek, akik üdvözülnek, máskülönben Ő hiába halt meg. De nem haszontalanul halt meg. „Magot lát és napjait meghosszabbítja és az Úr akarata az ő keze által jó szerencsés lesz. Mert lelke szenvedése folytán látni fog és megelégzik.” (Ézsa 53:10-11) Aki akar, meg lesz mentve. Mivel Jézus nem hiába halt meg, vigyázzatok, hogy „ne vegyétek hiába Isten kegyelmét.” (2Kor 6:1)

Megváltva az átokból az Ábrahámnak adott áldás elnyeréséért

A Galata levél általunk tanulmányozott két fejezete kellő véleményt ad az egész könyvről, így félre tudjuk tenni a galatabeli testvéreket, és úgy tekintsük, mintha Pál apostol csak nekünk címezte volna ezt a levelet. A levél megírásához az a körülmény vezetett, hogy miután a galatabeliek elfogadták az evangéliumot, tévtanítók vezették őket félre, akik *egy másik evangéliumot*, egy hamis evangéliumot mutattak be nekik, annak ellenére, hogy csak egy evangélium létezik minden időre nézve és minden ember számára. A hamis evangéliumot ezekkel a szavakkal mutatták be: „Ha nem vagytok körülmetélve Mózes szokása szerint, nem üdvözülhettek.” A külső körülmetélkedés annak az igazságnak a jeleként adatott, amellyel az egyén a hit által már rendelkezik (Róm 4:11). Annak a jele volt, hogy a törvény a szívbe volt írva a Lélek által, tehát csak a gúny és hazugság jele volt, amikor a törvényt megszegték (Róm 2:25-29). Ha valakit körülmetéltek azért, hogy üdvözüljön, az a saját cselekedeteiben bízott, és nem Krisztusban. Noha a körülmetélkedés már nem szükséges feltétele az üdvösségnek, a vita az emberi erőfeszítésből vagy egyedül Krisztus általi megváltásról ugyanolyan heves, mint valaha.

Ahelyett, hogy megtámadná tévedésüket és erős érvekkel küzdené ellene, az apostol egy tapasztalattal kezdi, amely jól illusztrálja a jelen esetet. Az elbeszélésben lehetősége volt elmondani neki, hogy az üdvösség teljes mértékben hit által van minden ember számára, és egyáltalán nem cselekedetek által. Mint ahogy Krisztus minden emberért megízlelte a halált, ugyanúgy minden megváltott embernek személyesen kell megtapasztalnia

Krisztus halálát, feltámadását és életét. Krisztus testben teszi meg azt, amire a törvény nem képes (Gal 2:21; Róm 8:3-4). De pontosan ez bizonyítja a törvény igazságát. Ha a törvény tévedés lett volna, Krisztus nem teljesítette volna a követelményeit. Ő bebizonyítja igazságos voltát azáltal, hogy teljesíti vagy megteszi, amit a törvény követel, nemcsak *értünk*, hanem *bennünk* is. Isten kegyelme Krisztusban tanúsítja a törvény fenségét és szentségét. Mi nem tesszük hiábavalóvá Isten kegyelmét. Ha az igazság a törvény által volna, Krisztus hiába halt meg. Vegyük át újra: az igazság egyáltalán nem törvény által van, hanem csak Krisztus hite által, de az a tény, hogy a törvény igazságát mi más módon nem nyerhetjük el, mint Krisztus kereszthalálával, feltámadásával és életével mibennünk, megmutatja a törvény végtelen nagyságát és szentségét.

A varázslás bűne

Az apostol kérdezi azokat, akik elfordulnak Istentől és az Ő igazságától: „kicsoda ígézett meg titeket?” „Íme, jobb az engedelmesség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél. Mert, mint a varázslásnak bűne, [olyan az] engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés.” (1Sám 15:22-23) Ha megnézzük a Biblia szövegét, látni fogjuk, hogy az „olyan az” kifejezés hozzá van adva. A szó szerinti héber szöveg így adja vissza: „A lázadás a varázslás bűne, és a makactság pedig törvénytelenség és bálványimádás.” Ez hogyan lehet? Elég világos; mert a makacság és a lázadás nem más, mint Isten elutasítása, és aki elutasítja Istent, az a gonosz lelkek uralma alá kerül. A bálványimádás az ördög imádása. „Amit a pogányok áldoznak, ördögöknek áldozzák, nem Istennek.” (1Kor 10:20) Nincs középút. Krisztus mondta. „Aki velem nincsen, ellenem van.” (Mát 12:30) Ez az engedetlenség, Isten elutasítása, ez az antikrisztusi lelkület. A galatabeli testvérek, mint már láttuk, távolodtak Istentől, így elkerülhetetlenül, bár valószínűleg öntudatlanul, bálványimádásba sülyedtek.

Védekezés a spiritizmus ellen

A spiritizmus csak egy másik neve a boszorkányságnak és a jóslás ősi gyakorlatainak. Ez egy megtévesztés, de nem az a fajta megtévesztés, amelyre sokan gondolnak. Benne van a valóság. Azáltal megtévesztés, hogy miközben azt állítja, hogy a halottak szellemeivel kommunikál, valójában

az ördögök szellemeivel beszélget, mert „a halottak semmit sem tudnak”. Spiritiszta médiumnak lenni azt jelenti, hogy az illető a démonok uralma alá helyezi magát. Egyetlen védekezés van a spiritizmus ellen, ez pedig az, hogy erősen ragaszkodjunk Isten Igéjéhez. Aki könnyedén veszi Isten szavát, annak nincs kapcsolata Istennel, és a Sátán befolyása alá kerül. Még ha az ember határozottan elítéli is a spiritualizmust, ha nem ragaszkodik az Isten Igéjéhez, előbb-utóbb elragadja ennek a hatalmas megtévesztésnek az erős áramlata. Az emberek csak úgy védekezhetnek az egész világot érő megpróbáltatások ellen, ha közel maradnak Isten Igéjéhez (Jel 3:10). „A lélek, amely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik” (Ef 2:2), nem más, mint Sátán lelkülete, az Antikrisztus lelkülete; és Krisztus evangéliuma, amely kinyilatkoztatja Isten igazságát (Róm 1:16-17), az egyetlen menekülési út.

Krisztus a szemünk előtt feszített meg

„Kicsoda igézett meg titeket, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus feszített meg?” Amikor Pál prédikált, úgy ábrázolta Krisztust a galatabelieknek, mintha a szemük láttára feszítették volna keresztre. Annyira élethűen mutatta be, hogy maguk előtt láthatták a megfeszített Krisztust. Nem Pál apostol szavakba öntött mesteri ábrázolása volt, sem a galatabeliek képzelete, mert akkor csak megtévesztés lett volna. Valóságos tény volt, hogy Krisztust a szemük láttára feszítették keresztre, és a Lélek által Pál segített nekik meglátni Őt. Tudjuk, hogy nem Pál apostol a szavakból szép képek alkotásának a képessége vezette őket annak elképzelésére, hogy lássák a keresztre feszítést, mert máshol Pál azt mondta, hogy nem akar másról tudni, csak a megfeszített Krisztusról. Ő szándékosan és körültekintően visszatartotta magát a szavak bölcsességének használatától, attól tartva, hogy Krisztus keresztyét hatástalanná teszi. (1Kor 1:17-18; 2:1-4) A galatabeliek tapasztalata ebben a kérdésben nem volt egyedülálló. Krisztus keresztye jelenvaló dolog. A „jöjj a kereszthez!” kifejezés nem üres szavak, hanem hívás, amelynek szó szerint lehet engedelmeskedni. Krisztus keresztre van feszítve előttünk, és a fűszál és az erdő minden levele ezt tárja elénk. Testünkben is hordjuk ennek bizonyosságát azáltal, hogy bár bűnösök és romlottak vagyunk, mégis élünk. Amíg valaki nem látta meg a szeme előtt a keresztre feszített Krisztust, és amíg nem látja minden lépésénél az Ő keresztyét, addig nem

ismeri az evangélium valóságát. Ne figyeljete azokra, akik gúnyolódnak. Az a tény, hogy egy vak ember nem látja a napot, és tagadja, hogy ragyog, nem akadályoz meg egy másik embert, aki látja, hogy beszéljen a nap dicsőségéről. Sokan tehetnek bizonyosságot arról, hogy az apostol kijelentése, miszerint Krisztust a galatabeliek szeme láttára feszítették keresztre, több, mint egy szófordulat. Nekik ugyanilyen tapasztalatuk volt. Segítsen Isten, hogy a Galata levél tanulmányozása, mielőtt a végéhez érnének, olyan eszköz legyen, amely sokak szemét felnyitja, hogy önmaguk előtt lássák a keresztre feszített Krisztust, és ismerjék Őt, aki bennük és értük lett megfeszítve.

Egy jó kezdés

Erre a kérdésre: „A törvény cselekedeteiből kaptatok-é a Lelket, avagy a hit hallásából?” csak egy válasz lehetséges. A hit meghallása által történt. A Lélek azoknak adatik, akik hisznek (Ján 7:39; Ef 1:13). A kérdésből az is kiderül, hogy a galatabeliek megkapták a Szentlelket. Nincs más mód a keresztyén élet megkezdésére. „Senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szentlélek által.” (1Kor 12:3) Kezdetben Isten Lelke lebegett a vizek felett, megteremtve az életet és az aktivitást, mert Lélek nélkül nincs aktivitás - nincs élet. „Nem erővel, nem hatalommal, hanem az én Lelkemmél! Azt mondja a Seregeknek Ura.” (Zak 4:6) Csak Isten Lelke tudja tökéletesen teljesíteni Isten akaratát, és nem kevésbé igaz, hogy egyetlen ember alkotta munka sem tudja jobban elhozni Istent a lélekbe, mint ahogy egy halott ember sem képes lélegzetet produkálni, amely életre és mozgásra készítené őt. Akiknek Pál ezt a levelet címezte, látták Krisztust keresztre feszítve a szemük előtt, és a Lélek által befogadták Őt. Te is láttad és befogadtad Őt?

Maradjatok az erős kezdetnél

„Ennyire oktalanok vagytok? Amit lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be?” Az „oktalan” gyenge kifejezés. Az az ember, akinek nincs hatalma egy munkát elkezdni, azt hiszi, hogy van ereje befejezni azt! Annyi ereje sincs, hogy egyik lábát a másik elé tenni, vagy akár egyedül megállni, és úgy véli, van elég ereje önmagában ahhoz, hogy versenyt nyerjen. Lehetetlen. Kinek van ereje egyedül születni? Senkinek. Úgy jövünk erre a világra, hogy semmivel sem járulunk hozzá a születésünkhöz. Erő nélkül születünk.

Tehát minden bennünk megnyilvánuló erő mástól származik, nem mi magunktól. Minden erő adatik. Az újszülött ember egy szimbóluma annak, hogy mi az ember. „Az ember születik erre a világra.” Minden erő, amivel az ember önmagában rendelkezik, a gyermekben található, amely első lélegzetvételével először felkiált. És még az a gyenge erő sem tőle van. Így van ez a lelki dolgokkal is. „Az Ő akarata szült minket az igazságnak Igéje által.” (Jak 1:18) Nem élhetünk igaz életet saját erőnk által, mint ahogy nem szülhetjük meg saját magunkat. A Lélek által megkezdett munkát a Lélek által kell folytatni és befejezni. „Mert részeseivé lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk.” (Zsid 3:14) „Még lévén győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjáig.” (Fil 1:6) És csak egyedül Ő teheti meg.

Tapasztalat az evangéliumban

„Hiába szenvedtetek annyi mindent? Ha valóban, hiába! Aki tehát a Lelket adja nektek, és csodákat tesz köztetek, vajon a törvény cselekedetei által vagy a hit hallása szerint cselekszi-e azokat?”

Ezek a kérdések azt mutatják, hogy a galatabeli testvérek tapasztalata olyan mély és valóságos volt, mint ahogyan azt csak azoktól várnánk, akik előtt Krisztus keresztre feszítettet. A Lélek adatott nekik, csodák történtek közöttük, sőt általuk is, mert a Szentlélek még több ajándéka kíséri a Szentlélek ajándékait. És ennek az élő evangéliumnak a közöttük való jelenléte következtében üldözést szenvedtek el, mert „mindazok, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak.” (2Tim 3:12) Ez még inkább súlyosbítja a helyzetet. Miután részesültek Krisztus szenvedésében, most elfordultak Tőle. És ebben a Krisztustól való eltávolodásban - az Egyedülitől, Aki által az igazságosság jöhet - az igazság törvénye iránti engedetlenség nyilvánult meg. Észrevétlenül, de biztos módon megszegték azt a törvényt, amelyre tekintettek az üdvösség megszerzéséért.

Ábrahám hitt Istenek

A 3-5 versekben feltett kérdések önmaguk sugallják a választ. A Lélek adatott, és a csodák történtek, de nem a törvény cselekedeteiből, hanem a *hit hallásából*, vagyis a hitnek való engedelmesség által, mert a hit Isten Igéjének hallásából van (Róm 10:17). Ezért Pál munkálkodása és a galatabeliek

első tapasztalata pontosan összhangban volt Ábrahám tapasztalatával, akinek hite igazságnak tulajdonított. Emlékezzünk arra, hogy azok a hamis testvérek, akik egy másik evangéliumot hirdettek, méghozzá a cselekedetek általi megigazulás hamis evangéliumát, zsidók voltak, és azt állították, hogy Ábrahám az atyjuk. Dicsekedtek azzal, hogy ők Ábrahám gyermekei, és a körülmétélésükre hivatkoztak bizonyítékul. De pont az a tény, amelyre támaszkodtak annak bizonyítására, hogy Ábrahám gyermekei voltak, azt bizonyította, hogy valójában nem voltak azok, „mert Ábrahám hitt Istennek, és az ő hite igazságul tulajdonított neki”. Ábrahám rendelkezett a hit igazságával, mielőtt körülmétéltetett volna. (Róm 4:11) „Értsétek meg tehát, hogy Ábrahám fiai azok, akiknek van hitük” (Gal 3:7). Ábrahám nem cselekedetek által igazult meg (Róm 4:2-3), hanem hite *kimunkálta az igazságot*.

Ez a probléma ma is létezik. Az emberek a lényegét a jellel helyettesítik, a célt pedig azzal az eszközzel, amely által elérhető a cél. Látják, hogy az igazság önmaga nyilatkozik meg jó cselekedetekben, következképpen azt tartják, hogy a jó cselekedetek igazságot eredményeznek. A bizalom által megszerzett igazság, a munka nélkül megszerzett jócselekedetek nem praktikusak, és fantáziadúsnak tartják. Gyakorlatias embereknek tartják magukat, és úgy gondolják, hogy bármit csak egyetlen úton lehet elérni, ha ők maguk valósítják meg. De az igazság az, hogy ezek az emberek nagyon nem praktikusak. Az ember, akinek nincs ereje, semmit sem tehet, még csak fel sem állhat, és el sem veheti a neki felajánlott gyógyszert, és minden olyan tanács, amelyet ennek teljesítésére adnának, nem volna praktikus. Csak az Úrban van igazság és hatalom (Ézsa 45:24). „Bízd az Úrra a te utádat és bízzál benne, majd Ő teljesíti. A te igazságodat, mint a világosságot emeli fel [...]” (Zsolt 37:5-6, KJV). Ábrahám azoknak atyja, akik hisznek az igazság megszerzéséért, és csak azoké. Az egyetlen praktikus dolog, hogy bízzál, mint ahogy ő is bízott.

A pogányoknak szóló evangélium

„Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, előre hirdette Ábrahámnak az evangéliumot.” (Gal 3:8, KJV, a ford.) Ezt a verset sokszor kell elolvasni. Ennek a versnek a jó megértése sok tévedéstől megóv. Nem nehéz megérteni – olvassuk el figyelmesen, mit

állít, és meg fogjuk érteni.

1. Többek között a vers arra mutat, hogy az evangélium legalább Ábrahám kora óta hirdettetik.

2. Maga Isten volt az, aki hirdette. Tehát ez volt az egyetlen és igaz evangélium.

3. Ugyanaz az evangélium volt, amit Pál hirdetett. Tehát nincs más evangéliumunk, mint az, amely Ábrahámnak volt.

4. Az evangélium most sem különbözik Ábrahám korának evangéliumától, mert az ő napja Krisztus napja volt (Ján 8:56).

Sőt, az evangélium akkor a pogányoknak hirdettetett, mert akkoriban Ábrahám a népek közül való volt, vagy más szóval pogány volt. Pogánynak nevelték, mert „Tharé, Ábrahám apja”, „más isteneknek szolgált” (Józ 24:2), és mindaddig pogány volt, amíg az evangélium nem hirdettetett neki. Tehát Péter és Pál idejében az evangélium hirdetése a pogányoknak nem volt újdonság. A zsidó nép a pogányok közül választott ki, és csak az evangélium pogányoknak való hirdetése által erősödik meg és üdvözülni Izrael (lásd ApCsel 15:14-18; Róm 11:25-26). Sőt, Izrael népének létezése mindig is annak volt, és most is annak a fennálló bizonyítéka, hogy Istennek az a célja, hogy egy népet mentsen meg a népek közül. E cél teljesítése végett létezik Izrael.

Tehát láthatjuk, hogy az apostol visszavezeti a galatabelieket és minket is a forráshoz, oda, ahol maga Isten hirdeti az evangéliumot nekünk, *a népeknek*. A népek közül senki sem remélhet üdvösséget más módon vagy más evangélium által, mint amely által Ábrahám üdvözült.

Megáldva Ábrahámmal együtt

„Következésképpen a hitből valók áldatnak meg Ábrahámmal.” Figyeljétek meg a szoros kapcsolatot e bibliavers és az előző között. Az evangélium a következő szavak által hirdettetett Ábrahámnak: „Megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei.” Ez az áldás a Krisztus általi igazság előnye, amint azt az ApCsel 3:25-26-ból olvassuk: „Ti vagytok a prófétáknak és a szövetségnek fiai, melyet Isten szerzett a mi atyáinkkal, mondván Ábrahámnak: És a te magodban megáldatnak a földnek nemzetségei mindnyájan. Az Isten az Ő Fiát, Jézust, elsősorban néktek támasztván, elküldé Őt, hogy megáldjon titeket, mindegyikötöket megtérítvén bűneitekből.” Mivel Isten

hirdette az evangéliumot Ábrahámnak, mondván: „Megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei”, mindazok, akik hisznek, azok a hűséges Ábrahámval együtt vannak megáldva. Nincs más áldás az ember számára, mint amit Ábrahám kapott, és a neki hirdetett evangélium az egyetlen evangélium minden ember számára az ég alatt, mert Jézus nevében kívül, akiben hitt Ábrahám „Nincs más név az ég alatt az emberek között, amely által üdvözülhetnénk” (ApCsel 4:12). Őbenne „van a megváltásunk az ő vére által, a bűnök bocsánata” (Kol 1:14). A bűnök bocsánata *minden áldást* magával hoz.

Ezzel kontrasztban: átok alatt

Figyeljétek meg a 9. és 10. vers közötti éles ellentétet. „A hitből való áldatnak meg”, de „akik a törvény cselekedeteiben bíznak, átok alatt vannak.” A hit áldást hoz. A cselekedetek átkot hoznak, vagy inkább átok alatt hagyják az embert. Átok mindenkin van, mert „aki nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében” (Ján 3:18). A hit eltávolítja az átkot. Ki van az átok alatt? - „Mindazok, aki a törvény cselekedeteiben bíznak.” Figyeljétek meg, itt nem az áll, hogy akik *betöltik* a törvényt, azok átok alatt vannak, mert ez ellentmondana a Jel 22:14-nek: „Boldogok, akik megtartják az Ő parancsolatait, hogy joguk legyen az élet fájához és bemehessenek a kapukon a városba.” „Boldogok, akiknek útjuk feddhetetlen, akik az Úr törvényében járnak.” (Zsolt 119:1)

Tehát akiknek van *hitük*, azok a törvény megtartói, mert akiknek van hitük, és akik megtartják a parancsolatokat, azok meg vannak áldva. Hit által megtartják a parancsolatokat. Az evangélium az emberi természet ellen van, ezért nem a cselekvés által válunk a törvény megtartóivá, hanem hit által. Ha az igazságért *munkálkodunk*, akkor csak a bűnös természetünket használjuk, és így egyáltalán nem közeledünk az igazsághoz, hanem valójában eltávolodunk tőle. De ha *hiszünk*, „igen nagy és becses ígérekkel [...] az isteni természet részeseivé” válunk (2Pét 1:4), és akkor minden cselekedetünk Istenben történik. „[...] a pogányok, akik az igazságot nem követték, az igazságot elnyerték, mégpedig a hitből való igazságot.” Izráel ellentétben, mely az igazság törvényét követte, nem jutott el az igazság törvényére. Miért? Azért, mert nem hitből keresték, hanem mintha a törvény cselekedeteiből volna. Mert beleütköztek a beleütközés kövébe, amint meg

van írva: Íme Beleütközés kövét és Megbotránkozás kövét teszem Sionba; és aki hisz Benne, nem szégyenül meg. (Róm 9:30-33)

Mi az átok?

Azok, akik figyelmesen olvassák a Galata 3:10 versét, láthatják, hogy az átok a törvény megszegése. Az átok maga az Isten törvényének való engedetlenség, mert „egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál.” (Róm 5:12) A bűn halált rejt magában. Bűn nélkül nem lenne halál, mert „a halál fullánkja a bűn” (1Kor 15:56). Mindazok, akik a törvény cselekedeteiben bíznak, átok alatt vannak. Miért? Mert a törvény átok? Egyáltalán nem: „Azért ám a törvény szent és a parancsolat szent és igaz és jó” (Róm 7:12). Akkor miért vannak átkozva mindazok, akik a törvény cselekedeteiben bíznak? Mert meg van írva: „Átkozott minden, aki meg nem marad mindazokban, amik megírattak a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje.” Ne feledjétek: Nem azért vannak átkozva, mert *betöltik* a törvényt, hanem azért, mert nem töltik be. Tehát azt látjuk, hogy ha valaki a törvény cselekedeteiben bíz, az nem jelenti azt, hogy megtartja a törvényt. Nem! „Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, minthogy Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.” (Róm 8:7) Mindenki átok alatt van, és aki ebből az állapotból a saját cselekedetei által akar kikerülni, az ott is marad. Mivel az *átok* azt jelenti, hogy nem maradni meg mindabban, ami meg van írva a törvényben, ezért az *áldás* a törvénynek való tökéletes engedelmességet jelenti. Ez olyan világos, amennyire a nyelv ki tudja fejezni.

Áldás és átok

„Lásd, én adok ma előtökbe áldást és átkot! Áldást, ha engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak, amelyeket én e mai napon parancsolok néktek; átkot pedig, ha nem engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak.” (5Móz 11:26-28) Ez Isten élő igéje, amely mindannyiunkhoz személyesen szól. „A törvény haragot nemz” (Róm 4:15), de Isten haragja csak az *engedetlenség fiait* éri (Ef 5:6). Ha valóban hiszünk, akkor nem vagyunk elítélve, de csak azért, mert a hit összhangba hoz minket a törvénnyel, Isten életével. „De, aki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe és megmarad amellet, az nem feledékeny hallgató, sőt

cselekedet követője lévén, az boldog lesz az ő cselekedetében.” (Jak 1:25)

Jó cselekedetek

A Biblia nem becsüli le a jó cselekedeteket. Ellenkezőleg, felmaggasztalja őket. „Igaz ez a beszéd és akarom, hogy ezeket erősítsed, hogy igyekezzenek jócselekedetekkel előljárni azok, akik Istenben hívökké lettek. Ezek jók és hasznosak az embereknek.” (Tit 3:8) A hitetlenek ellen az a vád, hogy „minden jócselekedetre méltatlanok.” (Tit 1:16) Timóteust arra kérték, hogy intse azokat, „akik gazdagok e világon [...] hogy jót tegyenek, legyenek gazdagok a jócselekedetekben.” (1Tim 6:17-18) Pál apostol imádkozott értünk, hogy „Járjatok méltóan az Úrhoz teljes tetszésére, minden jócselekedettel gyümölcsöt teremvén.” (Kol 1:10) Sőt bizonyosak vagyunk abban, hogy Isten „Krisztus Jézusban jócselekedetekre teremtett minket, hogy azokban járjunk” (Ef 2:10).

Önmaga készítette ezeket a cselekedeteket számunkra, megalkotta és megőrizte mindazok számára, akik Benne bíznak (Zsolt 31:19). „Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit Ő küldött.” (Ján 6:29) Jó cselekedeteket követelnek tőlünk, de nem mi nem tudjuk megtenni. Ezeket csak az tudja megvalósítani, Aki jó és Aki Isten. Ha van bennünk valami jó, az Isten az, aki munkálkodik bennünk. Minden, amit Ő tesz, tökéletes. „A békesség Istene pedig, aki kihozta a halálból a juhoknak nagy pásztorát, örök szövetség vére által, a mi Urunkat Jézust, tegyen készségesekké titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az Ő akaratát, azt munkálván tibennetek, ami kedves Őelőtte a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön örökké. Ámen.” (Zsid 13:20-21)

Kik az igazak?

Amikor elolvassuk a sokszor ismételt kijelentést: „Az igaz ember hitből él”, szükséges, hogy világos elképzelésünk legyen arról, hogy mit jelent az *igaz* szó. A King James fordításban ezt olvassuk: „A feddhetetlen ember hitből fog élni.” Hit által megigazulni annyit tesz, mint hit által igazá tétetni. „Minden igazságtalanság bűn” (1Ján 5:17), „a bűn pedig a törvénytelenység” (1Ján 3:14). Látjuk tehát, hogy az igaz ember – vagy a feddhetetlen ember – az az ember, aki engedelmeskedik a törvénynek, és megigazulva lenni annyi, mint a törvény megtartójává lenni.

Hogyan válj igazzá

Az igazság a követendő eredmény, és Isten törvénye pedig a mérce. A törvény *haragot nemz*, mert mindnyájan vétkeztünk, és Isten haragja az engedetlenség fiain van. Hogyan válhatunk a törvény megtartóivá megszabadulva a haragtól vagy az átoktól? A válasz: „Az igaz ember hitből él”. Hit által, nem pedig cselekedetek által válunk a törvény megtartóivá. „Mert szívvel hiszünk az igazságra [...]” (Róm 10:10) Nyilvánvaló, hogy egyetlen ember sem igazul meg a törvény által Isten előtt. Miből derül ki ez? Mert „az igaz ember hitből él.” Ha a megigazulás cselekedeteiből volna, akkor már nem lenne hitből; „Hogyha pedig kegyelemből, akkor nem cselekedeteiből: különben a kegyelem nem volna többé kegyelem.” (Róm 11:6). „Annak pedig, aki munkálkodik, a jutalom nem tulajdonítatik kegyelemből, hanem tartozás szerint. Ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdonítatik igazságul. (Róm 4:4-5) Nincs kivétel vagy középút. Nem azt olvassuk, hogy az igazak némelyike hitből él, vagy hogy hitből és *cselekedeteiből* fognak élni; hanem egyszerűen „az igaz ember hitből él.” Ez pedig azt bizonyítja, hogy az igazság nem a cselekedeteiből fakad. Minden igaz ember csak a hit által tétetik és tartatik meg igaznak. Ez azért van, mert a törvény annyira szent. Ez meghaladja mindazt, amit az ember megtehet; csak az isteni erő tudja betölteni, így hit által befogadjuk az Úr Jézust, és Ő éli meg bennünk a tökéletes törvényt.

A törvény nem hitből való

„[...] A törvény nem hitből van [...]” (Gal 3:12, KJV) Természetesen itt az írott törvényre hivatkozik, és mindegy, hogy könyvben vagy kőtáblákon van. A törvény egyszerűen kijelenti: „Tedd ezt” vagy „Ne tedd azt”. „[...] Az ember, aki teljesíti azokat, élni fog általuk.” Ez az egyetlen feltétel, amely által az írott törvény életet biztosít. A cselekedetek és csak a cselekedetek önmagukat ajánlják. Amíg jelen vannak, nincs jelentősége annak, hogy hogyan valósulnak meg ezek a cselekedetek. De senki sem teljesítette a törvény követelményeit, tehát nem létezhet egyetlen törvényt *betöltő* sem, vagyis nincs, aki életében tökéletes engedelmességet tanúsított volna.

Az élet cselekvés

„[...] Az ember, aki cselekszi azokat, él azok által.” De az egyénnek életben kell lennie ahhoz, hogy ezt megtehesse! A halott ember nem tehet semmit, és aki „halott a törvényszegésekben és bűnökben”, az nem tud semmiféle igazságot előidézni. Krisztus az egyetlen, akiben élet van, mert Ő az élet, és csak Ő töltötte be és tudja betölteni a törvény igazságát. Amikor a megtagadás és elfojtás helyett elismerik és befogadják, akkor Ő éli bennünk életének teljességét, így többé nem mi élünk, hanem Krisztus, és akkor az Ő bennünk való engedelmissége tesz igazzá minket. Hitünk igazságnak számítatik, egyszerűen azért, mert hitünk magáévá teszi az élő Krisztust. Bizalommal adjuk át testünket Isten élő templomaként. Krisztus, az élő Kőszikla a szívekben trónol, és ezek Isten trónjainvá válnak. Ezáltal az élő törvény a mi életünk, mert a szívből fakadnak *az élet forrásai*.

A szóbanforgó igazi probléma

Az olvasó különös figyelmet fordítson arra, hogy a levélben nem létezik egyetlen vita sem a törvényről, hogy meg kell-e tartani vagy sem. Senki nem állította azt, hogy a törvény el lett törölve, meg lett változtatva vagy elveszítette erejét. A levélben semmi ilyesminek nincs nyoma. Nem az volt a kérdés, hogy meg kell-e tartani a törvényt, hanem az, hogy *hogyan* kell megtartani. A megigazulást - igazzá tétetni - szükségszerűségként fogadták el. A kérdés az volt: „Hitből vagy cselekedetekből?” A hamis testvérek megpróbálták meggyőzni a galatabelieket arról, hogy saját erőfeszítéseikből kell igazakká válniuk. Pál a Lélek által megmutatta nekik, hogy minden ilyen próbálkozás hiábavaló, és csak megerősíti az átok hatalmát a bűnösön. A Jézus Krisztusba vetett hit általi megigazulás a minden korban élő ember elé tétetik, mint az egyetlen valódi igazság. A hamis tanítók dicsekedtek a *törvénnyel*, de annak megszegésével Isten nevét káromolták. Pál azonban dicsekedett *Krisztussal*, és a törvény igazsága által, amelynek alávetette magát, Isten neve dicsőült meg benne.

A bűn fullánkja

Az nyilvánvaló a 13. vers utolsó részéből, hogy a halál az átok: „[...] Átkozott minden, aki fán függ.” Krisztus átokká tétetett azáltal, hogy a fán

függött, vagyis keresztre feszítették. De a *bűn* a halál oka: „Egy ember által jött be a világra a bűn, és a bűn által a halál és akképpen a halál minden emberre elhatott, mivel mindenkét vétkeztek.” (Róm 5:12). „A halál fullánkja a bűn” (1Kor 15:56). Tehát a 10. vers lényege, hogy azok, akik nem tartanak ki „mindenben, ami meg van írva a törvény könyvében”, azok *halottak*. Ez azt jelenti, hogy az engedetlenség halál. „Azután a kívánság megfogván bünt szül, a bűn pedig teljességre jutva halált nemz.” A bűn magában hordozza a halált, és a Krisztuson kívüli emberek „halottak vétkeikben és bűneikben”. Nem számít, ha úgy tűnik, hogy étellel telve mozognak, Krisztus szavai a következők: „Ha nem eszitek az ember Fiának testét, és nem isszátok az Ő vérének, nincs élet bennetek.” (Ján 6:53). „A bujálkodó pedig élvén megholt.” (1Tim 5:6) Amit tapasztalnak, az egy élő halál - a halál teste - (Róm 7:24). A bűn a törvénytelenység. A bűn zsoldja a halál. Az átok tehát a halál, amelyet a legvonzóbb bűn is magában hordoz és magában foglal. „Átkozott minden, aki meg nem marad mindazokban, a mik megíratk a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje.”

Megváltás az átokból

„Krisztus váltott meg minket a törvény átkától.” Itt álljunk meg és gondoljuk végig, hagyjuk a megváltás útját egy későbbi elemzésre. Nagyon alaposan meg kell fontolnunk a mondatot, mert egyesek, akik felületesen olvassák, sietnek, és extázisban felkiáltanak: „Nem kell megtartanunk a törvényt, mert Krisztus megváltott minket annak átkától”, mintha a szövegben az lenne olvasható, hogy Krisztus megváltott minket az engedelmség átkától. Az ilyenek haszontalanul olvassák a Szentírást. Az átok, mint láttuk, az *engedetlenség*. „Átkozott minden, aki meg nem marad mindazokban, amik megíratk a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje.” Ezért váltott meg minket Krisztus a törvény iránti engedetlenségtől. Isten elküldte Fiát a bűnös testnek hasonlatosságában és a bűnért, „hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk.” (Róm 8:3-4)

Valaki könnyelműen mondhatná: „Akkor biztonságban vagyunk; ami a törvényt illeti, bármit megtehetünk, mert meg van engedve, hiszen meg vagyunk váltva.” Igaz, hogy mindnyájan meg vagyunk váltva, de nem mindenki *fogadta el* a megváltást. Sokan azt mondják Krisztusról: „Nem akarjuk, hogy ez az Ember uralkodjon felettünk”, és elutasítják Isten ál-

dását. De a megváltás mindenki számára szól. Mindenki meg lett vásárolva Krisztus drága vérével és életével, és mindenkit megszabadíthat a bűntől és a haláltól, ha akarják. Krisztus vére által „váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből” (1Pét 1:18).

Álljatok meg, és gondoljátok át, mit jelent ez. Hagyjátok, hogy ennek teljes ereje lenyűgözze a lelkiismereteket „Krisztus megváltott minket a törvény átkától [...]” – abból a kudarcból, hogy éljünk a törvény minden igaz követelménye szerint. Többé nem kell vétkoznünk! Ő elvágta a köteleket, amelyekkel a bűn megköttözve tartott minket, így hát nekünk csak el kell fogadnunk az Ő üdvösségét, hogy megszabaduljunk minden minket ostromló bűntől. Többé nem kell arra pazarolnunk az életünket, hogy egy jobb élet után sóvárogjunk, és szükségtelen sajnálattal éljünk a meg nem valósult ideálokért. Krisztus nem ad hamis reményeket, hanem eljön a bűn foglyaihoz, és így kiált: „Szabadság! Börtönötök ajtaja nyitva áll. Jöjjetek ki!” Mit lehetne még mondani? Krisztus teljes győzelmet aratott ezen jelenlegi gonosz világ felett, a test kívánsága és a szemek kívánsága és az élet kérése felett (1Ján 2:16), és az Óbelé vetett hitünk által sajátunkká teszi az Ő győzelmét. Csak el kell fogadnunk.

Krisztus átokká lett értünk

Mindazok számára, akik olvassák a Bibliát, nyilvánvaló, hogy „Krisztus [...] meghalt a gonoszokért” (Róm 5:6, KJV). Őt „megölték a mi vétkeinkért” (Róm 4:25). Az Ártatlan szenvedett a bűnösökért, az Igaz a nem igazért. „És Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyulánk meg. Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útjára tértünk, de az Úr mindnyájunk vétkét Őreá vetette.” (Ézsa 53:5-6) De a halál a bűn által jött a világba. A halál az az átok, amely minden emberre elhatott, egyszerűen azért, mert *mindannyian vétkeztek*. Tehát, mivel Krisztus „átokká tétetett értünk”, ebből következik, hogy Krisztus „bűnné tétetett értünk” (2Kor 5:21). „Bűneinket maga vitte fel testében a fára [...]” (1Pét 2:24) Figyeljétek meg, hogy az Ő *testében* voltak a mi bűneink. Amit Ő tett, az nem valami felszínes dolog. A mi bűneink nemcsak képletesen voltak ráhelyezve, hanem az Ő testében voltak. Átokká tétetett értünk, bűnné tétetett értünk, következésképpen értünk szenvedett halált.

Egyesek számára ez az igazság kellemetlen. A görögöknek ez örültség volt, a zsidóknak pedig botránkozás. De nekünk, akik megtartatunk, *ez Isten ereje*. Ne feledjétek, hogy Ő *a mi bűneinket* hordozta a testében – nem a saját bűneit. Ugyanez a Szentírás, amely kijelenti, hogy értünk bűnné tétetett, arról biztosít bennünket, hogy Ő nem ismert bűnt. Az a tény, hogy Ő viselte a mi bűneinket Magában, bűnné tétetvén értünk, és mégsem vétkezett, az Ő örök dicsőségére és a bűnből való örök üdvösségünkre szolgál. Az emberek minden bűne Őrajta volt, és Benne mégsem találta senki még a bűn nyomát sem. Életében sohasem nyilvánult meg bűn, pedig minden bűnt magára vett. Magára vette és *elnyelte* a végtelen élet ereje által, mely által elnyeli a halált. Ő viselni tudja a bűnt anélkül, hogy az beszenyeyezné. E csodálatos élet által megvált minket. Ő életét adja nekünk, hogy mi megszabaduljunk a testünkben lévő bűn minden foltjától.

Krisztus „az Ő testének napjaiban könnyöregésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult Ahhoz, aki képes megszabadítani Őt a halálból, és meghallgattatott az Ő istenfélelméért.” (Zsid 5:7) De Ő meghalt! Igen, de senki nem vette el az életét. Letette, hogy újra felvegye (Ján 10:17-18). A halál kötelei kioldódtak, „mivelhogy lehetetlen volt néki attól fogva tartatnia.” (ApCsel 2:24) Miért nem tarthatta vissza a halál, noha szándékosan a hatalma alá helyezte magát? Mert *nem ismert bűnt*. Magára vette a bűnt, de fel lett szabadítva hatalmától. „Mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz”, „megkísértetett hozzánk hasonlóan mindenekben.” (Zsid 2:17, 4:15), és mivel semmit sem tehetett Önmagától (Ján 5:30), imádkozott az Atyához, védje meg a vereségtől, nehogy a halál hatalma alá kerüljön. És meghallgattatott. Őrá nézve teljesedtek be ezek a szavak: „És az Úr Isten megsegít engemet, azért nem szégyenülök meg, ezért olyanná tettem képemet, mint a kova, és tudtam, hogy szégyent nem vallok. Közel van, aki engem megigazít, ki perel énvelem? Lépjen hozzám!” (Ézs 50:7-8)

Kié volt a bűn, amely összetörte, és amelyből megszabadult? Nem az övé, mert Neki nem volt egy bűne sem. A te és az én bűnöm volt. A bűneink már le lettek győzve – eltűntek. Nekünk már csak egy legyőzött ellenséggel kell harcolnunk. Amikor Jézus nevében Istenhez jössz, átadva magad az Ő halálában és életében, hogy ne viseld hiába a Nevét, mert Krisztus benned lakozik; csak emlékezned kell arra, hogy minden bűn Őrajta

volt, és még mindig ott van, és hogy Ő a Győző, és azonnal azt mondod: „De hála Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által” (1Kor 15:57). „De hála legyen Istennek, aki Krisztusban mindenkor diadalra vezet minket, és ismeretének illatát minden helyen megjelenti általunk.” (2Kor 2:14)

A keresztkinyilatkoztatása

A Galata 3:13 versben visszatérünk a Galata 2:20 és 3:1 témájához – a keresztkörökkel való jelenlétéhez. A téma kimeríthetetlen, de a következő néhány szempont arra szolgál, hogy elménk előtt feltárja a keresztkörök előttünk:

1. A bűntől és a haláltól való megváltást a keresztkör által nyerjük el (Gal 3:13).

2. A keresztkör magában foglalja a teljes evangéliumot, mert az evangélium „Istennek hatalma minden hívőnek üdvösségére” (Róm 1:16), és „nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje” (1Kor 1:18).

3. Krisztus csak, mint Megfeszített és Feltámadott nyilvánul meg a bukott embereknek. „Nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által meg kellene tartatnunk.” (ApCsel 4:12) Tehát Isten csak ennyit tesz az emberek elé, mert nem akarja összezavarni őket. Pál *csak a keresztkörre feszített Krisztusról* akart tudni. Ez minden, amiről minden embernek tudnia kell. Az üdvösség az, amire az embereknek szükségük van. Ha ez megvan, mindent megkapnak, de az üdvösség csak Krisztus keresztkörében található. Isten tehát nem helyez mást az emberek elé, pontosan azt adja nekik, amire szükségük van. Isten a keresztkörre feszített Jézus Krisztust minden ember szemé elé teszi, így senkinek sincs mentsége arra, hogy elvessen, vagy hogy továbbra is vétkezzen.

4. Krisztus csak, mint megfeszített Megváltó tétetik az emberek elé; és mivel az embereknek szükségük van megváltatniuk az átok alól, Krisztus úgy van bemutatva, mint aki az átkot hordozza. Bárhol van átok, ott van Krisztus is, hordozva azt. Már láttuk, hogy Krisztus hordozta és még mindig hordozza az átkunkat, ami egyben a föld átká is, mert Ő hordozta a töviskoronát, és a földre kimondott átok így hangzott: „[...] tövist és bogáncsköröt teremjen tenéked” (1Móz 3:18). Tehát az egész teremtés, amely most átok alatt sóhajt, Krisztus keresztkör által lett megváltva (Róm 8:19-23).

5. Krisztus csak a kereszten viselte az átkot. A kereszten való függése bizonyítja azt a tényt, hogy Lénye átokká tétellett értünk. A keresztt nemcsak az átok, hanem az átokból való szabadulás jelképe is, mert Krisztus keresztje a Győztes és a Szabadító keresztje.

6. Hol az átok? Ó, de hol nincs? A vak is láthatja, ha elfogadja saját érzelmeinek bizonyítékát. A tökéletlenség átok, igen, ez az átok, és a tökéletlenség mindenben megtalálható, ami ezzel a földdel kapcsolatos. Az ember tökéletlen, és még a földből kinövő legkiválóbb növény sem olyan tökéletes, amilyennek lennie kellene. Mindenben, amivel a szem találkozik, látszik a megjobbulás lehetősége, még akkor is, ha tapasztalatlan szemünk nem látja ennek szükségét. Amikor Isten teremtette a földet, minden *igen jó volt*, a héber kifejezés szerint rendkívül jó volt minden. Isten maga nem látott lehetőséget a jobbá tételre. De most más a helyzet. A kertész a leleményességét és munkáját az általa gondozott gyümölcsök és virágok jobbá tételébe fekteti. És mivel a föld legjobb termékeiben is megmutatkozik az átok, mit mondhatnánk a göcsörtös és nem teljesen kifejlődött növényekről, az elszáradt és elpusztult rügyekről, levelekről és termésekről, valamint a mérgező gyomokról? Mindenütt „átok emészti meg a földet” (Ézsa 24:6).

7. Mi az egész kérdésnek a következtetése? A csüggedés? Nem, „mert nem haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy üdvösséget szerezzünk a mi Urunk Jézus Krisztus által” (1Thessz 5:9). Még ha az átok nyomai mindenütt látszanak is, minden él, és az emberek is élnek. De az átok a halál, és a teremtés egyetlen teremtménye sem halhat meg és mégis éljen tovább. A halál megöl. De Krisztus az Élő; Ő meghalt, de él örökön-örökké (Jel 1:18). Egyedül Ő viselheti az átkot – a halált – és éljen. Ezért az a tény, hogy az átok ellenére is van élet a földön és az emberben, bizonyíték arra, hogy Krisztus keresztje mindenhol ott van. Minden fűszál, minden falevél az erdőben, minden bokor és fa, minden virág és gyümölcs, még a kenyér is, amit megeszünk, Krisztus keresztjével van megjelölve. A mi testünkben a megfeszített Krisztus keresztje van. Mindenütt ott van ez a keresztt, és mint ahogy a keresztt hirdetése Isten ereje - ami az evangélium -, ugyanúgy Isten hatalma is minden alkotásában megnyilatkozik. Ez az a hatalom, *amely bennünk munkálkodik* (Ef 3:20). Róm 1:16-20 és az 1Kor 1:17-18 összehasonlítása ahhoz az egyszerű kijelentéshez vezet, hogy

Krisztus keresztje mindenben megfigyelhető, amit Isten alkotott – még a testünkben is.

Bátorság a csüggedésből

„Mert bajok vettek engem körül, amelyeknek számuk sincsen; utolértek bűneim, amelyeket végig sem nézhetek, számosabbak fejem hajszálainál és a szívem is elhagyott engem.” (Zsolt 40:12) Nemcsak, hogy bizalommal kiálthatunk a mélységből, de Isten az Ő végtelen irgalmában éppen a mélységet tette a bizalom forrásává. Az a tény, hogy bár a bűn mélységében vagyunk, és mégis élünk, bizonyíték arra, hogy maga Isten a keresztre feszített Krisztus személyében velünk van, hogy megszabadítson minket. Így a Szentlélek által minden, még az is, ami átok alatt van (mert minden átok alatt van), az evangéliumot hirdeti. Ha hiszünk az Úrban, a saját gyengeségeink ahelyett, hogy csüggedésre adnának okot, inkább a megváltás garanciája. A gyengeségből tétetünk erőssé. „De mindezekben felettébb diadalmaskodunk Azáltal, aki minket szeretett.” (Róm 8:37) Valóban, Isten nem maradt tanúk nélkül az emberek között. „Aki hisz az Isten Fiában, bizonyágtétele van önmagában.” (1Ján 5:10)

Áldás az átokból

Krisztus hordozta az átkot, hogy az áldás szálljon ránk. Ő most viseli az átkot, keresztre lévén feszítve előttünk és bennünk, és vele együtt vagyunk megfeszítve, hogy folyamatosan megtapasztalhassuk az áldást. Az Ő halála élet számunkra. Ha örömmel hordozzuk testünkben Jézus halálát, akkor Élete meglátszik halandó testünkben (2Kor 4:10-11). Bűnné tétetett értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne (2Kor 5:21). Mi az az áldás, amelyet az Ő általa viselt átok által kapunk? Ez a bűntől való szabadulás áldása, mert ahogy az átok a törvény megszegése (Gal 3:10), ugyanúgy az áldás a vétkeinkből való megtérésünkből áll. (ApCsel 3:26) Krisztus elszenvetted az átkot, sőt a bűnt és a halált, „hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon.” Mi Ábrahám áldása? A levél szerzője, kijelentve, hogy Ábrahám hit által lett igazzá, hozzáteszi: „Amint Dávid is boldognak mondja azt az embert, akinek az Isten igazságot tulajdonít cselekedetek nélkül. Boldogok, akiknek megbocsáttattak az ő hamisságaik és akiknek elfedeztettek az ő bűneik.” (Róm 4:6-8) Továbbá

arra mutat, hogy ebben az áldásban éppúgy részesülnek a pogányok, akik hisznek, mint azok a zsidók, akik hisznek, mert Ábrahám akkor kapta meg, amikor még nem volt körülmetélve, „hogya atyja legyen mindazoknak, akik körülmetéletlen létükre hisznek”. Az áldás a bűntől való szabadulás, mint ahogy az átok a bűn megcselekvése. Mint ahogy az átok felfedi a keresztet, az Úr ugyanazt az átkot teszi az áldás hirdetőjévé. Az a tény, hogy élünk, bár bűnösök vagyunk, a biztosíték arra, hogy a bűntől való megszabadulás a miénk. A közmondás szerint „Amíg élünk, reménykedünk”, mert a mi reményünk az Élet. Hála Istennek az áldott reményért! Az áldás minden emberre elhatott, mert „miképpen egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat, azonképpen egynek igazsága által minden emberre elhatott az életnek megigazulása.” (Róm 5:18) Isten, aki nem részrehajló, „megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban.” (Ef 1:3) Az ajándék a miénk, hogy megtartsuk. Ha valaki nem rendelkezik ezzel az áldással, az azért van, mert nem ismerte fel az ajándékot, vagy szándékosan visszautasította azt.

Egy befejezett munka

„Krisztus váltott meg minket a törvény átkától” - a bűnből és a halálból. Ezt úgy érte el, hogy „átokká lett értünk”, és így megszabadulunk a bűn elkerülhetetlenségétől. A bűnnek semmi hatalma nincs felettünk, ha igazságban és fenntartások nélkül elfogadjuk Krisztust. Ez éppúgy egy jelenvaló igazság volt Ábrahám, Mózes, Dávid és Ézsaiás idejében, mint napjainkban. Több mint hétszáz évvel a golgotai kereszt felállításától előtt Ézsaiás, aki tanúbizonyságot tett arról, amit megértett, mert saját bűnét az Isten oltáráról származó eleven szénnel tisztították meg, így szólt: „Pedig betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozta, [...]. És Ő megsebesített bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyultunk meg [...] Az Úr mindnyájunk vétkeit Őreá vetette.” (Ézsa 53:4-6) „Eltöröltem álnokságaidat, mint a felleget, és mint felhőt bűneidet; térj meg énhozzám, mert megváltottalak.” (Ézsa 44:22) Dávid már jóval Ézsaiás előtt ezt írta: „Nem bűneink szerint cselekszik velünk és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint. [...] Amilyen távol van a napkelet napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket.” (Zsolt 103:10-12)

„Mert mi, hívők, bemegyünk a nyugalomba”, mert „jóllehet munkáit a világ megalapításától kezdve bevégezte” (Zsid 4:3). Az áldás, amit megkaptunk, nem más, mint Ábrahám áldása. Nincs más alapunk, mint az apostolok és a próféták (Ef 2:20). Az üdvösség, amelyet Isten adott nekünk, teljes és komplett. Ránk vár, amikor belépünk ebbe a világba, és nem mentesítjük Istent semmiféle tehertől azzal, hogy elutasítjuk, és nem teszünk hozzá semmit az erőfeszítéséhez, ha elfogadjuk azt.

„A Lélek ígérete”

Krisztus megváltott minket, „hogy a Lélek ígéretét elnyerjük hit által.” Ne kövessétek el azt a hibát, úgy olvasva ezt a verset, mintha azt mondaná: „hogy elnyerjük a Lélek ajándékának ígéretét.” Egy rövid tanulmányból látni fogjuk, hogy a vers nem ezt közli, és nem ezt jelenti. Krisztus megváltott minket, és a Lélek ajándéka bizonyítja ezt, mert csak az *örökkévaló Lélek* által áldozta Önmagát szeplőtlen áldozatul Istennek (Zsid 9:14). Ha nem lenne a Lélek, nem tudtuk volna, hogy bűnösök vagyunk. Még inkább nem tudnánk, hogy meg lettünk váltva. A Lélek megfedd bűn és igazság tekintetében. (Ján 16:8) „A Lélek az, amely bizonytságot tesz, mert a Lélek az igazság.” (1Ján 5:6) „Aki hisz [...] bizonytságtétele van önmagában.” (10. vers) Krisztus minden emberben meg van feszítve. Ez nyilvánvaló abból - mint eddig is láttuk -, hogy mindannyian átok alatt vagyunk, és egyedül Krisztus viseli az átkot a kereszten. Krisztus azonban a Lélek által lakik a földön az emberekben. A hit képessé tesz bennünket arra, hogy elfogadjuk ennek a Tanúnak a bizonytságtételét, és örüljünk annak, ami biztosítja van számunkra a Lélek birtoklása által.

Figyeljük meg, hogy Ábrahám áldása azért adatott, hogy elnyerhessük a Lélek ígéretét. De csak a Lélek által jön az ígéret. Ezért az áldás nem hozhatja azt az ígéretet, hogy megkapjuk a Lelket. A Lelket már az áldással együtt kapjuk. De birtokolva a Lélek áldását – az igazságot – biztosan megkapjuk azt, amit a Lélek ígér az igazaknak, vagyis örökkévaló örökséget. Megáldva Ábrahámot, Isten egy örökséget ígért neki. Amint könnyen láthatjuk a *Lélek ígérete* kifejezést, ugyanabban az értelemben van használva, mint az *Isten ígérete* és *Isten ajándéka* kifejezések, vagyis az az ígéret vagy ajándék, amelyet Isten ad. A Lélek minden jó dolognak a garanciája.

A Lélek – az örökség garanciája

Isten minden ajándéka természetüknél fogva többről szóló ígéretek. Ami következik, mindig több. Isten célja az evangélium által az, hogy egybeszerkessen mindeneket Jézus Krisztusban, „Őbenne kaptunk örökséget, ahogyan az előre el volt rendelve annak végzése szerint, aki mindent az ő akaratának tanácsából munkál, hogy dicsőségének magasztalására legyünk, mint akik előre reménykedtünk Krisztusban. Őbenne titeket is – miután hallottátok az igazság beszédét, üdvösségetek evangéliumát, amelyben hittetek is – megpecsételt a megígért Szentlélekkel, aki örökségünk záloga, hogy megváltsa tulajdonát dicsőségének magasztalására.” (Ef 1:11-14)

Erről az örökségről később még többet kell beszélnünk. Egyelőre elég annyit mondani, hogy ez Ábrahámnak megígért öröksége, akinek hit által gyermekeivé válunk. Az örökség mindazoké, akik Isten gyermekei a Krisztus Jézusba és a Lélekbe vetett hit által. A Lélek jelzi, hogy ennek az örökségnek, az ígéletnek fiai vagyunk, biztosítéka, első gyümölcse. Akik Krisztus által elfogadják a törvény átkától való dicsőséges szabadulást – megváltást, nem a törvénynek való engedmességéből, mert az engedmesség nem átok, hanem a törvény iránti engedetlenségéből –, azok a Lélekben birtokolják a hatalom ízét és az eljövendő világ áldását.

Az ígélet Ábrahámnak adatott

Látni fogjuk, hogy Ábrahám áll ennek a fejezetnek a középpontjában. Ő az, akinek az üdvösség evangéliuma hirdettetett az egész világ számára. Ő hitt, és elnyerte az igazság áldását. Mindazok, akik hisznek, meg vannak áldva Ábrahámmal együtt, aki hitt. A hitből valók Ábrahám fiai. Krisztus megváltott minket az átoktól, hogy Ábrahám áldása szálljon ránk. „Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának.” „Mert, ha törvényből van az örökség, akkor többé nem ígéletből; Ábrahámnak pedig ígélet által ajándékozta azt az Isten.” Így bizonyos, hogy a nekünk tett ígélet az Ábrahámnak tett ígélet – az örökség ígéréte –, amelyben részesei vagyunk, mivelhogy gyermekei vagyunk. Krisztus megváltott minket az átoktól, hogy elnyerhessük az igazság örökségét. Krisztus az örök Lélek által szeplőtelenül Istennek adta magát, hogy megtisztítsa lelkiismeretünket a halott cselekedetektől, hogy az élő Istent szolgáljuk, mert „az Újszövetség-

nek a közbenjárója Ő, hogy meghalván [...] a meghívottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígérését.” (Zsid 9:14-15)

„És az ő magvának”

„Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról, hanem az egyről. És a te magodnak, aki a Krisztus.” Ez nem egy szójáték. A szóban forgó probléma létfontosságú. A vita az üdvösség módjáról szól, hogy csak Krisztus által van, vagy valaki más által, esetleg Krisztus és valami, valaki más által. Sokan azt képzelik, hogy általuk van - hogy önmagukat kell megmenteniük azáltal, hogy jókká válnak. Sokan mások úgy vélik, hogy Krisztus fontos segítőtjük, az erőfeszítéseiknek egy jó asszisztense. Mások készek Neki adni az első helyet, de nem az egyetlen helyet. Jó másodtisztnek tekintik saját magukat. Az Úr és ők azok, akik végzik a munkát. De szövegünk eltávolítja ezeket a személyes hipotéziseket és elképzeléseket. Nem magok, hanem *a mag*. Nem többek, hanem *egy*. *És a te magodnak*, aki Krisztus. Krisztus az az Egy.

Nem két vérvonal

Sokat hallunk Ábrahám *lelki magjáról* és *szó szerinti magjáról*. Ha ez a kontraszt jelent valamit, akkor az egy összehasonlítás lenne egy nem valós mag és egy valós mag között. A *lelki* ellentéte a *testi*, és a testi mag - mint később látni fogjuk - nem az igazi mag, hanem csak szolga, akit száműzni kell, és semmi része nincs az örökségben. Ezért Ábrahámnak nincs test szerinti magva. A lelki mag viszont a *szó szerinti* vagy valódi mag, ahogy Krisztus is *megelevenítő Lélek*, és mégis nagyon valóságos. Az emberek számára, akik ezen a világon testben élnek, van lehetőség, hogy teljesen lelkiek legyenek. És ilyeneknek kell lenniük, különben nem Ábrahám gyermekei. „Azok, akik testben vannak, nem kedvesek Isten előtt.” (Róm 8:8) „Test és vér nem örökölheti Isten országát.” (1Kor 15:50) Ábrahámnak csak egyetlen leszármazási vonala van, az igaz gyermekeknek csak egy csoportja, és ők azok, akik hitből valók – azok, akik Krisztust hit által befogadva megkapják azt a hatalmat, hogy Isten fiaivá váljanak.

Számos ígélet az Egyetlenben

De míg a *Mag* egyes számban van, az ígéretek többes számban. Nem-

csak egy bizonyos ígéret tétetett Ábrahámnak és Magvának, hanem ígéretet tétettek. Isten egyetlen embernek sem ígért olyat, amit ne ígért volna Ábrahámnak, és Isten minden ígérete Krisztusban van, akiben Ábrahám hitt. „Mert Istennek valamennyi ígérete Őbenne lett igenné, és Őbenne lett Ámenné az Isten dicsőségére miáltalunk.” (2Kor 1:20)

A megígért örökség

Az a tény, hogy a megígért dolog és az ígéretet összességében egy örökség, jól látható a Gal 3:15-18 versekből. A tizenhatodik verset fentebb említettük, a tizenhetedik vers pedig kijelenti, hogy a törvény, amely 430 évvel az ígéret megtétele és megerősítése után keletkezett, nem semmisítheti meg az ígéretet. „Mert, ha törvényből van az örökség, akkor többé nem ígéretből, Ábrahámnak pedig ígéret által ajándékozta azt az Isten.” (18. vers) Meg lehet határozni, miben áll a megígért örökség, ha összehasonlítjuk a fenti verset a Róma 4:13 versével: „Mert nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámnak, vagy az ő magvának, hogy e világnak örököse lesz, hanem a hitnek igazsága által.” És bár „a mostani egek pedig és a föld ugyanazon szó által félre lettek téve, a tűznek fenntartatva az ítéletnek és az istentelen emberek pusztulásának napjára”, amikor „az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak [...] de új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik.” (2Pét 3:7, 12-13) Ez az a mennyei ország, amelyre Ábrahám, Izsák és Jákob tekintett.

Egy átok nélküli örökség

Krisztus megváltott minket az átoktól, hogy hit által elnyerjük a Lélek ígéretét. Láttuk, hogy a Léleknek ez az ígérete az egész újjáteremtett föld öröklése – megváltva az átok alól. Mert „maga a teremtés is megszabadul a romlottság kötelékéből Isten gyermekei szabadságának dicsőségére” (Róm 8:21, KJV). Az ember Isten kezéből kapta a friss és új földet, amely minden tekintetben tökéletes volt. (1Móz 1:27-31) Az ember vétkezett, és átkot vont magára. Krisztus magára vette az ember és az egész teremtés minden átkát. Megváltja a földet az átok alól, hogy örökkévaló örökség legyen, amelyet Isten kezdetben gondolt. Ugyanakkor megváltja az embert is az átokból, hogy alkalmas legyen egy ilyen örökségre. Ez az evangélium következtetése. „[...] Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Jézus Krisztusban”

(Róm 6:23). Ezen örök élet ajándéka benne van a megígért örökségben, mert Isten Ábrahámnak és magvának ígérte a földet „örök birtokul” (1Móz 17:7-8). Ez az igazság öröklése, mert az az ígélet, hogy Ábrahám lesz a világ örököse, a hit igazsága által tétetett. Az Igazság, örök élet és egy örökkévaló élőhely – mind benne van az ígéletben, és ez mind az, ami kívánható vagy megadható. Befejezetlen munka lenne megváltani az embert anélkül, hogy helyet ne kapna, ahol éljen. E két cselekvés egy egésznek a része, mert az a hatalom, amely által megváltattunk, az a hatalom, amely teremtett – az a hatalom, amely által az eget és a földet újjáteremti. Amikor mindennek vége lesz, „semmi elátkozott nem lesz többé” (Jel 22:3).

Az ígélet szövetségei

Az a tény, hogy Isten szövetsége és ígérete egy és ugyanaz, világosan látható a Galata 3:17 versből, ahol Pál apostol kijelenti, hogy a szövetség érvénytelenítése érvénytelenné tenné az ígéletet. Az 1Móz 17:8 versben azt olvassuk, hogy Isten szövetséget kötött Ábrahámmal, hogy örök birtokul neki adja Kánaán földjét, és vele együtt az egész világot. Galata 3:18 versben pedig azt olvassuk, hogy Isten ígélet által adta neki. Isten szövetsége nem lehet más, mint az embereknek tett ígéletek: „Kicsoda adott előbb neki, hogy visszafizesse azt? Mert Őtőle, Őáltala és Őreá nézve vannak mindenek.” (Róm 11:35-36) Olyan ritkán tesznek bármit az emberek annak elvárása nélkül, hogy valami azzal egyenértékű dolgot tegyenek meg nekik, hogy a teológusok úgy tartották, ez így van Istenre nézve is. Így Isten szövetségéről szóló disszertációjukat azzal a kijelentéssel kezdik, hogy a szövetség „két vagy több személy közötti kölcsönös egyezség bizonyos dolgok megtételére vagy meg nem tételére”. De Isten nem köt tranzakciókat az emberekkel, mert tudja, hogy nem képesek megtenni a részüket. Az özönvíz után Isten szövetséget kötött minden vadállattal a földön és minden madárral, de az állatok és a madarak semmit sem ígértek viszont. (1Móz 9:9-16) Egyszerűen elfogadták Isten kezéből az Ő áldását. Ez minden, amit tehetünk - hogy elfogadjuk. Mindaz, amire szükségünk van, Isten ajándékuul ígéri nekünk, és többet is, mint amennyit kérhetünk vagy gondolhatunk. Mi Neki adjuk a saját lényünket, vagyis semmit, Ő pedig önmagát adja nekünk, vagyis mindent. A probléma az, hogy még ha az emberek bizonyos mértékig hajlandók is elismerni az Urat, ők tranzakciókat akarnak kötni Vele. Azt

akarják, hogy az üzlet kölcsönös legyen – egy olyan tranzakció, amelyben egyenrangúak lehetnek Istennel. De annak, aki kapcsolatban van Istennel, az Ő feltételei szerint kell egyezkednie Vele, vagyis egy tény alapján – hogy semmink sincs és semmik vagyunk, és Neki minden van, Ő minden, és mindent megad.

A megerősített szövetség

A szövetség – vagyis Istennek azon ígérete, hogy az egész újjáteremtett földet az embernek adja, miután megszabadította az átoktól – „Krisztusban lett megerősítve” (Gal 3:17, KJV). Krisztus az új és örök szövetség Kezese. „Mert Isten valamennyi ígérete őbenne lett igenné, és őbenne lett ámenné az Isten dicsőségére miáltalunk.” (2Kor 1:20) Őbenne nyertük el az örökséget (Ef 1:11), mert a Szentlélek az örökség első gyümölcse, és a Szentlélek megléte pedig maga Krisztus, aki hit által a szívben él. Isten megáldotta Ábrahámot, mondván: „A te magodban megáldatnak a földnek nemzetségei mindnyájan” és ez beteljesedett Krisztusban, akit Isten elküldött azért, hogy megáldjon bennünket, mindegyikünket „megtérítvén bűneinkből.” (ApCsel 3:25-26)

Isten esküje által megerősítve

„Mert Isten, amikor ígéretet tett Ábrahámnak, mivelhogy nem esküdhetett nagyobbra, Önmagára esküdött, [...] Az emberek nagyobbra esküsznek, és náluk minden vitának véget vet és mindent megerősít az eskü. Ezért Isten is esküvéssel kezeskedett, mert még meggyőzőbben akarta megmutatni az ígéret örököseinek, hogy végzése változhatatlan. Azért, hogy két változhatatlan tény által, amelyekre nézve lehetetlen, hogy Isten hazudjon, erős vigasztalásunk legyen nekünk, akik hozzá menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet, amely biztos és erős horgonya lelkünknek, és beljebb hatol a kárpitnál, ahova útnyitóul bement értünk Jézus, aki örökre a Melkisédek rendje szerinti főpap lett.” (Zsid 6:13-20) Hasonlítsátok össze 1Móz 22:15-18 versekkel!

Isten esküje volt tehát az, ami megerősítette az Ábrahámmal kötött szövetséget. Az az ígéret, és az az eskü, amely Ábrahámnak tétetett, a reményünk alapja, a vigasztalásunk. Ezek elmozdíthatatlanok és szilárdak, mert az eskü Kezesként, biztosítékként mutatja be Krisztust, és *Ő örökké él.*

Mindent az Ő hatalmának szavával tart fenn (Zsid 1:3). „Minden Őbenne áll fenn.” (Kol 1:17) Ezért, amikor Isten esküvel lépett közbe – amely vigasztalásunk és reményünk, amikor a bűn elől menekülve menedéket keresünk – Ő saját létevel garantálja üdvösségünket, és ezzel együtt az egész világegyetemet. Az Ő csodálatos Igéjében minden bizonyosan erős alap van lefektetve reményünk számára.

A törvény nem érvénytelenítheti az ígéretet

Ne felejtjük el, ahogy továbbhaladunk, hogy a szövetség és az ígéret egy és ugyanaz, és ez földet foglal magában, sőt az egész újjáteremtett földet, ami Ábrahámnak és magvának lett megígérve. Emlékezzünk arra is, hogy mivel csak igazság lakozik majd az új földön és mennyen - ami Ábrahámnak és magvának lett megígérve - ez az ígéret magában foglalja azt is, hogy akik hisznek, azok igazakká tétetnek. Ez Krisztusban valósul meg, akiben az ígéret meg van erősítve. De „még az ember megerősített végrendeletét sem teheti senki érvénytelenné, és hozzá sem toldhat” (Gal 3:15, KJV). Mennyivel inkább igaz ez Isten szövetsége esetén! Tehát, mivel a tökéletes és örök igazságot az Ábrahámmal kötött szövetség biztosította, amely Krisztusban is megerősített Isten esküje által, lehetetlen, hogy a 430 évvel később hirdetett törvény bármiféle új tulajdonságot vezessen be. Az örökség *ígéret* által tétetett Ábrahámnak. De ha 430 év elteltével megváltozott volna, hogy azután az örökség más módon szerezhető meg, akkor az ígéret megsemmisülne, és a szövetség érvénytelenné válna. Ez azonban Isten trónfosztását és létezésének végét jelentené, mert saját létezésével garantálta, hogy Ábrahámnak és magvának megadja az örökséget és a hozzá szükséges igazságot. „Mert nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámnak, vagy az ő magvának, hogy e világnak örököse lesz, hanem hitnek igazsága által.” (Róm 4:13) Az evangélium éppen olyan teljes és egész volt Ábrahám idejében, mint mindig is volt, vagy lesz is. Semmit sem lehet hozzátenni, és nem változtatható a feltételeiben vagy tartalmában Isten Ábrahámnak tett esküje után. Semmit sem lehet kivenni belőle abban a formában, ahogy létezett, és soha senkitől nem lehet többet követelni, mint ami Ábrahámtól kéretett.

Akkor mi a törvény haszna?

Ezt a kérdést teszi fel Pál apostol a tizenkilencedik versben, hogy

elejét vegye az antinomiánusok (törvényellenesek) ellenvetéseinek, és azért is, hogy világosabban megmutassa a törvény helyét az evangéliumban. A kérdés teljesen érthető. Mivel az örökség teljes egészében ígéret alapján történik, és a megerősített szövetséget nem lehet megváltoztatni - semmit sem lehet kivenni belőle, és semmit nem lehet hozzátenni -, akkor miért 430 év után keletkezett a törvény? – „Akkor mire való a törvény?” (KJV) Mi a célja? Mi a szerepe? Mi a haszna?

A kérdésre adott válasz

„A törvény áthágása miatt adatott.” (KJV) Értsük jól, hogy a Sínai-hegyi törvény bejövetele nem a létezésének a kezdete volt. Isten törvénye Ábrahám idejében létezett, és ő megtartotta (1Móz 26:5). Isten próbára tette Izrael fiait – hogy megtartják-e törvényét vagy sem – több mint egy hónappal azelőtt, hogy a törvény átadásra került volna a Sínai-hegyen (2Móz 16:1-4, 27-28).

Adatott

Az *adatott* szó itt ugyanaz a szó, mint a Zsid 12:19 versben az *intéztessék* szó: „melyet, akik hallották, kérték, hogy ne intéztessék hozzájuk szó.” Ez ugyanaz a szó, amely a Septuaginta fordításban szerepel az 5Móz 5:22 versben, ahol azt olvassuk, hogy Isten hangosan kimondta a Tízparancsolatot, és *nem tett hozzá semmit*. (KJV) Arra a kérdésre: „Akkor mi a törvény értelme?” a válasz: „A bűn áthágása miatt *intéztetett*”. Ő a bűn elítélője.

A törvény megsértése miatt

„A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedjék.” (Róm 5:20) Más szavakkal, „hogy felette igen bűnös legyen a bűn parancsolat által” (Róm 7:13). A törvény a legünnepelesebb körülmények között adatott, mint egy figyelmeztetésül Izrael fiainak, akik hitelenségük miatt a megígért örökség elvesztésének veszélyében voltak. Ők nem hittek, mint Ábrahám az Úrnak; és „ami nincs hitből, bűn az.” De az örökség a hit igazsága alapján lett megígérve. Emiatt a hitetlen zsidók nem kaphatták meg. Így hát a törvény *intéztetett* nekik, hogy meggyőzzék őket arról, hogy nem rendelkeznek az örökség elnyeréséhez szükséges igazsággal. Mert bár az igazságosság nem a törvény által van, a törvénynek meg kell vallania (Róm 3:21). Röviden: a törvényt azért kapták, hogy meglássák, nincs hitük, tehát nem voltak Ábra-

hám igaz gyermekei, így az örökség elvesztésének küszöbén álltak. Isten a szívükbe helyezte volna törvényét, ha hittek volna, ahogyan Ábrahám szívébe is helyezte. Azonban, amikor nem hittek, de továbbra is az ígélet örököseinek tartották magukat, akkor szükséges volt a lehető legvilágosabban megmutatni nekik, hogy a hitelenségük bűn. A törvény *intéztetett* a törvény megsértése miatt, ami ugyanaz, mint az emberek hitellessége.

A magabízás bűn

„Íme felfuvalkodott, nem igaz őbenne az ő lelke, az igaz pedig az ő hite által él.” (Hab 2:4) Izrael népe tele volt önbizalommal és hitellességgel Isten iránt, ami meglátszott az Isten vezetése elleni zúgolódásukból és meggyőződésükből, hogy teljesíthetnek bármit, amit kér tőlük Isten, vagy, hogy be tudja teljesíteni ígéreteit. Ugyanolyan lelkületűek voltak, mint leszármazottjaik, akik megkérdezték: „Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük?” (Ján 6:28). Annyira tudatlanok voltak Isten igazságát illetően, hogy azt gondolták, a tulajdon igazságukat egyenrangúvá tehetik Isten igazságával. (Róm 10:3) Amíg nem látták bűnüket, addig nem tudtak élni az ígérettel. Ezért volt szükséges a törvény kihirdetése.

Az angyalok szolgálata

„Avagy nem szolgáló lelkek-é mindazok, elküldve szolgálatra azokért, akik örökölni fogják az üdvösséget?” (Zsid 1:14) Nem tudhatjuk a több ezer angyal szerepét, akik jelen voltak a Sínai-hegynél. De tudjuk, hogy az angyalok mély érdeklődést mutatnak mindenben, ami az emberrel kapcsolatos, bár nem lett rájuk bízva szükségszerűen az evangélium hirdetése. Amikor a föld alapjai letéttettek, „Istennek minden fiai vigadozának” (Jób 38:7), és egy nagy mennyei sereg dicséretet énekelt, amikor bejelentették az emberiség Megváltójának születését. Ők a királyok Királyának szolgálói, akik szívesen teljesítik akaratát, és hallgatnak szavának hangjára. Nem létezik más ok, minthogy szerepet vállaltak, mint királyi gárda a törvény kihirdetésekor, és természetesen nem csak a pompáért és parádéért voltak ott. István így szólt a gyilkos Szanhedrinhez: „Kemény nyakú és körülmetéletlen szívű és fülű emberek, ti mindenkor a Szentléleknek ellene igyekeztek, mint atyáitok, ti azonképpen. A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok? És megölték azokat, akik eleve hirdették amaz Igaznak eljövételét: kinek ti most árulóivá

és gyilkosaivá lettetek, kik a törvényt angyalok rendelkezésére vettétek és nem tartottátok meg.” (ApCsel 7:51-53) Arról, aki most az ellenség – az ördög – kijelentett: „Te pecsételed a mércét [...]” (Ez 28:12, KJV), vagy a mintát. A Segond francia fordítás így szól: „Te pecsételed a tökéletességet [...]”, a dán fordítás pedig: „Te teszed rá a pecsétet a helyes döntésre [...]”, jelezve, hogy bukása előtt ő volt az, akit a pecsét megtartójának lehetett nevezni, és az ő kötelessége volt, hogy ráhelyezze azt minden meghozott döntésre. Az angyalok hatalmas erejűek, és az a tény, hogy mindannyian jelen voltak a törvényadásnál, azt mutatja, hogy ez a legnagyobb horderejű és jelentőségű esemény volt.

A Közbenjáró keze által

Egy pillanatra átugorhatjuk az idő kérdését a következő versben: „amíg eljő a Mag, akinek tétetett az ígélet”, mert tanulmányunk a törvény és az ígélet viszonyáról szól. A törvény *Közbenjáró keze által* adatott az embereknek a Sínai-hegyről. Ki volt ez a Közbenjáró? Csak egy válasz létezhet: „[...] Mert egy az Isten, egy a közbenjáró Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus” (1Tim 2:5). „A közvetítő azonban nem egy valakinek a közvetítője, Isten pedig egy.” Isten az egyik rész, a nép a másik rész, és Krisztus Jézus a Közbenjáró. Ahogy bizonyos, hogy Isten része a szövetségnek, ugyanúgy az is bizonyos, hogy Jézusnak kell Közbenjárónak lennie, mert nincs más Közbenjáró Isten és ember között. „És nincsen senki másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.” (ApCsel 4:12)

Krisztus Közbenjárói munkája

Az ember eltávolodott Istentől és fellázadt Ellene. „Mindannyian, mint bárányok, eltévelyedtünk.” Vétkeink választanak el minket Istentől. (Ézsa 59:1-2) „Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.” (Róm 8:7) Krisztus azért jött, hogy elpusztítsa az ellenségeskedést és megbékítson minket Istennel; mert Ő a mi békességünk. (Ef 2:14-16) „Krisztus szenvedett a bűnökért, mint Igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen.” (1Pét 3:18) Őáltala van menetelünk Istenhez. (Róm 5:1-2; Ef 2:18) Őbenne távolíttatik a testies elme, a lázadó elme, és helyére a Lélek

elméje kerül, „hogy a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint” (Róm 8:4). Krisztus munkája az, hogy megmentse, ami elveszett, helyreállítsa, ami elromlott, egyesítse, ami kettévált. „Velünk az Isten” az Ő neve. Amikor bennünk lakozik, „isteni természet részeseivé” tétetünk. (2Pét 1:4)

Meg kell értenünk, hogy Krisztus Közbenjáró munkáját nem korlátozza sem idő, sem tér. Közbenjárónak lenni több, mint közvetítőnek lenni. Krisztus Közbenjáró volt, mielőtt a bűn belépett a világba, és Közbenjáró lesz, amikor nem lesz többé bűn az univerzumban, és nem lesz szükség megbocsátásra. „Minden dolog Őbenne áll fenn.” Ő az Atya lényének hűséges képe. Ő az élet. Isten élete csakis Őbenne és általa áramlik az egész teremtésre. Ő tehát az eszköz, a közvetítő, az út, amelyen keresztül az élet világossága belép a világegyetembe. Nem az ember bűnbeesése után lett az ő Közbenjárója, hanem öröktől fogva Közbenjáró. *Senki, nemcsak az ember, hanem egyetlen teremtett lény sem juthat az Atyához, csak Krisztus által.* Egyetlen angyal sem állhat meg az istenség jelenlétében, csak Krisztusban. Nem kellett létrejönnie egy új hatalomnak, nem kellett úgymond új gépezetet beindítani a bűn világba lépése miatt. A hatalom, amely megteremtett mindent, csak folytatta Isten határtalan irgalmasságában a helyreállító munkáját annak, ami elveszett. Krisztusban teremtett minden, és ezért Őbenne van megváltásunk az Ő vére által (Kol 1:14-17). Az erő, amely áthatol és fenntarja az univerzumot, az az erő, amely megment minket. „Aki képes bőségesen megadni mindent, még afelett is, amit kérnénk vagy gondolnánk, a bennünk munkálkodó erő által, Őnéki legyen dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által mindenkor, a világ végezetéig. Ámen!” (Ef 3:20)

A törvény nincs az ígélet ellen

„A törvény tehát az Isten ígéretei ellen van-é? Semmi esetre sem.” Ez nem lehetséges. Ha így lenne, akkor nem Krisztus, a Közbenjáró kezében lenne, mert Isten minden ígérete Benne van. (2Kor 1:20) A törvényt és az ígéretet Krisztusban egyesítve találjuk. Abból tudhatjuk, hogy a törvény nem volt és nem is lesz Isten ígéretei ellen, mivel Isten adta az ígéretet és a törvényt is. Azt is tudjuk, hogy a törvény adása nem hozott új elemet a szövetségbe, mert megerősítve lévén semmit sem lehetett hozzátenni vagy

elvenni. De a törvény nem értelmetlen, különben Isten nem adta volna. Nem mindegy, hogy megtartjuk-e vagy sem, mert Isten parancsolja. De mégsem mond ellent az ígéretnek, és nem hoz új elemeket. Miért? Egyszerűen azért, mert a törvény benne van az ígéretben. A Lélek ígérete ez: „[...] adom az én törvényemet az ő elméjükbe, és az ő szívükbe írom azokat” (Zsid 8:10). Ezt tette meg Isten Ábrahámnak, amikor megadta neki a körülmetélés szövetségét. Olvassátok el Róm 4:11; 2:25-29; és a Fil 3:3 versét.

A törvény magasztalja az ígéretet

Ahogy már láttuk, a törvény nincs az ígéret ellen, mert benne foglaltatik az ígéretben. Az ígéret, hogy Ábrahám és magva örökölni fogják a világot, a hit igazsága által adatott. De a törvény igazság, ahogyan Isten kijelenti: „Hallgassatok reám, kik tudjátok az igazságot, te nép, kinek szívében van törvényem!” (Ézsa 51:7). Ezért a törvény által megkövetelt igazság az egyetlen igazság, amely örökölheti az ígéret földjét, de azt hit által lehet elnyerni, nem pedig a törvény cselekedetei által. A törvény igazságát nem a törvény megtartására irányuló emberi erőfeszítések által lehet elérni, hanem hit által. (Róm 9:30-32) Ezért minél magasabb a törvény által megkövetelt igazság, annál nagyobb Isten ígérete, mert Ő azt ígérte, hogy megadja mindenkinek, aki hisz. Igen, Ő megesküdött. Amikor tehát kijelentetett a törvény a Sínai-hegyen - „tűz és felhő és sűrű sötétség között, nagy fennhangon” (5Móz 5:22), Isten kürtzengésének kíséretében; és az egész föld rengett az Úr és szent angyalai jelenlététől - megmutatkozott a törvény elképzelhetetlen fensége és nagysága. Mindenki számára, aki emlékezett Isten esküjére, ez Isten ígérete csodálatos nagyságának kinyilatkoztatása volt, mert megesküdött, hogy mindazoknak, akik Benne bíznak, megadja a törvény által megkövetelt igazságot. Az erős hang, amellyel a törvény kihirdtetett, ugyanaz az erős hang volt, amely a hegyek tetejéről Isten megbocsátó kegyelmének örömhírét kiáltotta. (Lásd Ézsa 40:9) Isten parancsolatai ígéretesek; ilyennek kell lenniük, mert Ő tudja, hogy nincs semmi hatalmunk! Mindaz, amit Isten kér, nem más, mint amit Tőle kapunk. A kijelentését: „Ne tedd”, az Ő biztosítékának tekinthetjük, hogy ha hiszünk Őbenne, Ő megvéd minket a bűntől, amelyre figyelmeztetett. Megóv minket az eleséstől.

Fedés bűn és igazság tekintetében

Jézus ezt mondta a Vigasztalóról: „Amikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.” (Ján 16:8) Önmagáról ezt mondta: „Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre.” (Mk 2:17) „Nem az egészségeseknek kell orvos, hanem a betegeknek.” Az embernek éreznie kell szükségét, mielőtt elfogadná a segítséget; a kezelés alkalmazása előtt tudnia kell a betegségéről. Így az, aki nem érti, hogy bűnös, nem veszi figyelembe az igazság ígértét. A Szentlélek vigasztaló munkájának első része az, hogy meggyőzze az embereket a bűnről. „De az Írás mindent bűn alá rekesztett, hogy az ígéret a Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek.” „[...] a bűn ismerete a törvény által vagyon.” (Róm 3:20) Aki tudja, hogy bűnös, a beismerés útján van „ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1Ján 1:9) Így a törvény a Lélek kezében egy aktív eszköz, amely meggyőzi az embereket az ígéret teljességének elfogadására. Senki sem gyűlöli azt a személyt, aki megmentette az életét azzal, hogy számára egy ismeretlen veszélyre hívta fel a figyelmét. Ellenkezőleg, az ilyen személyre barátként tekintenek, és hálásan emlékeznek rá. Ugyanígy fog tekinteni a törvényre az, akit figyelmeztető hangja arra készítetett, hogy meneküljön az eljövendő harag elől. Mindig ezt fogja mondani a zsoltárával együtt: „Gyűlölöm a hiábavaló gondolatokat, mert a Te törvényedet kedvelem.” (Zsolt 119:113)

Igazság és élet

„Mert, ha olyan törvény adatott volna, amely képes megeleveníteni, valóban a törvényből volna az igazság.” Ez arra mutat, hogy az igazság az élet. Ez nemcsak egy képlet, egy halott elmélet vagy egy dogma, hanem élet a cselekvésben. Krisztus az élet, ezért Ő a mi igazságunk. „A Lélek élet a megigazulás miatt.” (Róm 8:10, KJV) A két kőtáblára írt törvény nem adhatott életet, ugyanúgy, mint a kövek sem, amelyekre fel volt írva. Minden parancsolata tökéletes, de a kovakő betűit nem lehet aktív elvvé alakítani. Aki csak a törvény betűjét fogadja be, a *kárhoztatás szolgálatát* és a halált fogadja el. De *az Ige testté lett*. Krisztusban, az Élő kőben a törvény élet és békesség. Befogadva Őt a *Lélek szolgálata* által, a törvény által jóváhagyott igazságos életet nyerjük el.

A huszonegyedik vers arra mutat, hogy a törvény adása által az ígélet fontossága lett kiemelve. A törvény kihirdetését kísérő összes körülmény – a trombita, a hang, a földrengés, a tűz, a vihar, a mennydörgés és a villámlás, a halálos kordon a hegy körül – azt közölte, hogy a törvény haragot nemz az engedetlenség fiainak. De éppen az a tény, hogy a törvény haragja csak az engedetlenség fiaira száll, azt bizonyítja, hogy a törvény jó, és hogy „aki cselekszi azokat, élni fog általa.” Isten el akarta csüggeszteni az embereket? Egyáltalán nem. A törvényt meg kell tartani, és a Sínai félelmetes eseményei azért történtek, hogy visszavezesse őket Isten esküjéhez, amely 430 évvel korábban minden idők minden emberével tétetett az igazság biztosítékaként a megfeszített Megváltó által, aki örökké él.

Börtönbe zárva

Figyeljétek meg a hasonlóságot a 8. és a 22. vers között. „Az Írás mindent bűn alá rekesztett, hogy az ígélet Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek.” (22. vers) „Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, mondván: Tebenned fognak megáldatni minden népek.” (8. vers) Azt látjuk, hogy az evangéliumot ugyanaz a dolog hirdeti – a Szentírás –, amely bűn alá rekeszt minden embert. Természetesen, akit a törvény bebörtönöz, az börtönben van. Az emberi kormányzásban a gyilkost bebörtönzik, amint a törvény elfogja őt. Isten törvénye mindenütt jelen van és mindig aktív, ezért ha az ember vétkezik, börtönbe kerül. Ez az egész világ állapota, mert mindenki vétkezett, és „nincsen, csak igaz is.”

Az engedetlenség, akiknek Krisztus prédikáltatott Noé idejében, börtönben voltak (1Pét 3:19-20). De ők, mint minden más bűnös, „a remény foglyai” voltak. „Mer Ő alátekintett az Ő szentségének magaslatáról, a mennyekből a földre nézett le az Úr, hogy meghallja a fogolyok nyögését, és hogy feloldozza a halálnak fiait.” (Zsolt 102:19-20) Krisztus adatott „a népek szövetségévé, pogányoknak világosságává. Hogy megnyissa a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlöcből kihozza, és a fogolyházból a sötétben ülőket.” (Ézsa 42:6-7)

Engedjék meg, hogy személyes tapasztalatból beszéljek a bűnöshöz, aki még nem ismeri az Úr örömét és szabadságát. Egy nap, ha még nem történt meg, Isten Lelke erőteljesen fog meggyőzni a bűnről. Talán tele

voltál kételyekkel és vitákkal, előre elkészített válaszokkal és az önvédelem lelkületével, de akkor nem fogsz tudni mit mondani. Akkor nem lesz egyetlen kétséged Isten és a Szentlélek létezése felől, és nem lesz szükséged semmilyen bizonyítékra, hogy teljes mértékben meggyőződjél; felismered Isten hangját, amely a lelkedhez szól, és azt fogod érezni, mint a régi Izrael, aki azt mondta: „az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne haljunk” (2Móz 20:19). Akkor tudni fogod, mit jelent bezárva lenni a börtönbe, amelynek falai mintha megfeszülnének körülötted, ami nemcsak megakadályozza a szökésnek minden próbálkozását, hanem még meg is fojt. Az élve eltemetett elítélt emberek történetei, akikre előzőleg nehéz követ helyeztek, nagyon eleveneknek és valóságosnak fognak tűnni, miközben érezni fogod, hogy a törvény táblái összezúzzák az életedet, és egy márványkéz mintha összetörné a szívedet. Akkor boldog leszel, emlékezve arra, hogy egyetlen ok miatt vagy elzárva, hogy a „Jézus Krisztusba vetett hit ígéretét” elfogadhasd. Mihelyt megragadod az ígéretet, megérted, hogy az a kulcsa annak, amely kétségeid várának minden ajtaját kinyitja. A börtönajtók szélesre nyílnak, és te azt mondod: „Lelküink megszabadult, mint madár a madarásznak tőréből. A tör elszakadt, mi pedig megszabadultunk.” (Zsolt 124:7)

A törvény alatt, a bűn alatt

Éppen olvastuk, hogy a Szentírás mindent a bűn alá rekesztett, hogy a Jézus Krisztusba vetett hit ígérete felajánlható legyen mindazoknak, akik hisznek. A hit eljövetele előtt a törvény alá voltunk rekesztve a hitért, amely felfedésre kerül. Tudjuk, hogy mindaz, ami nem hitből van, bűn az (Róm 14:23); ezért a *törvény alatt* lenni ugyanaz, mint a *bűn alatt* lenni. Csak azért vagyunk a törvény alatt, mert a bűn alatt vagyunk. Isten kegyelme megszabadít a büntől, így amikor elfogadjuk Isten kegyelmét, többé nem vagyunk a törvény alatt, mert megszabadulunk a büntől. Következésképpen a törvény alatt lévők azok, akik megszegik a törvényt. Az igazak nincsenek alatta, hanem benne járnak.

A törvény a börtönőr, a tanítómester

„Így a törvény volt a mi tanítómesterünk, hogy Krisztushoz *vezéreljen* minket, hogy hitből igazuljunk meg.” (Gal 3:24, KJV) A *vezéreljen* kifejezést mind a régi mind az új fordítás hozzáadott kifejezésként jelöli meg,

így olvassuk el a szöveget a kifejezés nélkül: „Így a törvény volt a mi tanító-mesterünk Krisztushoz, hogy hitből igazuljunk meg.” Akár kihagyjuk, akár nem, nincs jelentésbeli különbség a két eset között. Az új verzió a tutor szót használja a tanítómester helyett. Ez előrelépést jelent, de az értelmét sokkal jobban visszaadja a német és skandináv fordításokban használt szó, amely egy javító intézet vezetőjét jelenti. Nyelvünkben az egyetlen szó, amely megfelel ennek, a börtönőr lenne. A görög nyelv azt a szót használja, amely a mi nyelvünkben a *pedagógus* szónak felelne meg. *Paidagogos* az a rabszolga volt, aki elkíserte a fiúkat az iskolába, hogy megbizonyosodjon arról, hogy nem lógnak az iskolából. Ha megpróbáltak elszökni, a *paidagogos* visszavitte őket, és felhatalmazása volt arra, hogy javítás céljából megverje azokat. A szót tanítómesterként kezdték használni, bár a görög szó egyáltalán nem tartalmazza ezt a jelentést. A felügyelő megfelelőbb lenne. Itt inkább egy gárdáról van szó, amely elkísér egy olyan foglyot, akinek szabad sétálnia a börtön falain kívül. A foglyot valójában megfosztják szabadságától, mintha egy cellában lenne. A valóság az, hogy mindazok, akik nem hisznek, a bűn alatt vannak, a törvény alatt vannak, és ezért a törvény börtönörként viszonyul hozzájuk. A törvény az, ami bezárja őket, és nem engedi szabadon; a bűnösök nem szabadulhatnak meg vétkük alól. Isten irgalmas és kegyelmes, de a bűnöst nem fogja ártatlannak mondani. (2Móz 34:6-7, KJV) Vagyis Isten nem hazudik a rosszat jónak nevezve, hanem egy utat biztosít, amely által a vétkesek megszabadulhatnak vétkeiktől. Akkor a törvény nem fordul ellenük, nem tartja őket fogva, és akkor szabadon élhetnek.

Csak egyetlen ajtó

Krisztus azt mondta: „Én vagyok az ajtó” (Ján 10:7,9). Egyszerre az akol és a Pásztor. Az emberek azt képzelik, hogy amikor az akolon kívül vannak, szabadok, és az akolba való belépés szabadságuk csökkenését jelentené, de az igazság ennek éppen az ellenkezője. Krisztus akolja *tágas hely*, míg a hitetlenség szűk börtön. A bűnösnek csak korlátozott gondolkodási tere lehet. Az igazi szabad gondolkodó az, aki megérti, „mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága” Krisztus „minden ismeretet felülhaladó szeretetének”. Krisztuson kívül rabszolgaság van. Csak Őbenne van szabadság. Krisztuson kívül az ember börtönben van, „saját bűnének köteleivel kötöztetik meg” (Péld 5:22). „A bűn ereje a törvény.” A törvény

az, ami bűnösnek nevezi a bűnöst, és állapotának tudatára ébreszti őt. „A bűn ismerete a törvény által van”, „a bűn azonban nem számíttatik be, ha nincsen törvény” (Róm 3:20; 5:13). A törvény valóban építi a bűnös börtönének falait. A falak közrezárják, hogy ne érezze jól magát, a bűn lelkiismeretével nyomást gyakorolva, mintha kipréselnék a testéből az életét. Kétségbeesett erőfeszítésekkel hiába próbál menekülni. A parancsolatok olyan szilárdan állnak, mint az örökkévaló dombok. Bármerre fordul, egy parancsolatba ütközik, amely így szól: „Nem találhatsz szabadságot általam, mert vétkeztél”. Ha megpróbál barátkozni a törvénnyel, és megígéri, hogy megtartja, nincs jobb helyzetben, mert a bűne továbbra is megmarad. A törvény tolja őt, és elvezeti az egyetlen menekülési úthoz – *Jézus Krisztusban való hit ígéretéhez*. Krisztusban az ember valóban szabad, mert Krisztusban a bűnös Isten igazságává tétetik. Krisztusban van a „szabadság tökéletes törvénye”.

A törvény hirdeti az evangéliumot

„De - mondhatná valaki - a törvény semmit sem mond Krisztusról.” Nem, de az egész teremtés Krisztusról beszél, üdvösségének hatalmát hirdelve. Megérthettük, hogy Krisztus keresztségét – Krisztust és még mindig megfeszítve – látni kell a természet minden levelében, sőt, mindenben, ami létezik. De nemcsak ennyi, hanem az emberi lény minden porcikája Krisztusért kiált. Az emberek ezt nem realizálják, de Krisztus *minden nemzet reménysége*. (Agg 2:7, KJV) Csak Ő elégít meg „minden élet ingyen”. Csak Őbenne lehet megkönnyebbülést találni az emberiség nyugtalanságára és vágyakozására. Nos, mivel Krisztus, akiben béke van – mert Ő a mi békességünk – keresi a megfáradtakat és megterhelteket, és Őmagához szólítja őket, és mivel minden embernek van egy vágyakozása, amit ezen a világon semmi más nem tud kielégíteni, világos, hogy ha a törvény ráébreszti az embert helyzetének egy élesebb tudatára, és a törvény továbbra is sürgeti, egyáltalán nem engedve őt pihenni, elzárva minden más menekülési utat, az embernek meg kell találnia a biztonság ajtaját, mert az nyitva áll. Ő a menekülés városa, ahová bárki, akit a vérbosszú üldöz, odaszaladhat, azzal a bizonyossággal, hogy jó fogadtatásban részesül. Csak Krisztusban talál szabadulást a bűnös a törvény ostorától, mert Őbenne teljesedik be a törvény igazsága, és Általa teljesedik be mibennünk (Róm 8:4). A törvény

nem engedi senkinek, hogy üdvösséghez jusson, csak akkor, ha rendelkezik „Isten igazságával, amely Jézus Krisztus hite által van” – Jézus Krisztus hite.

Amikor jön a hit

Furcsa módon sokan azt feltételezték, hogy a hit eljövételének meghatározott ideje volt. Ezt a részt úgy értelmezték, hogy az emberek a törvény alatt álltak az emberiség történelmének egy bizonyos pontjáig, és ekkor jött el a hit, és azóta is mentesek a törvénytől. A hit eljövetelét hasonlóná teszik Krisztus földi megjelenéséhez. Nem mondhatjuk, hogy mindenki mindig is ezt hitte, mert egy ilyen értelmezés a probléma átgondolásának teljes hiányát jelzi. Az emberek tömeges üdvösségét eredményezné, annak ellenére, hogy nem fejezik ki beleegyezésüket. Ez azt jelentené, hogy egy bizonyos pontig mindenki a törvény rabszolgasága alatt volt, és attól a pillanattól kezdve mindenki megszabadult a bűntől. Következésképpen az üdvösség attól függne, mikor született. Ha azon pillanat előtt élt, akkor elveszett, ha pedig a hit bejövele után élt, akkor megmenekült. Az ilyen abszurd dolognak nem kellene több időt elrabolnia, mint amennyi időbe telik kimondani. Senki sem gondolhatja komolyan, hogy az apostol itt a világtörténelem egy meghatározott időpontjáról beszél, amely két úgynevezett diszpenzációt választ el egymástól anélkül, hogy azonnal feladná ezt a gondolatot.

Akkor honnan jön a hit? „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.” (Róm 10:17) Valahányszor az ember befogadja Isten Igéjét, az ígéret Igéjét, amely a törvény teljességével együtt jön, és többé nem harcol ellene, hanem enged neki, akkor jön el a hit hozzá. Olvassátok el a Zsidókhoz írt levél 11. fejezetét, és látni fogjátok, hogy a hit a kezdetektől fogva jött. Már Ábel napjaitól fogva az emberek a hit által találták meg a szabadságot. Az egyetlen lefektetett időpont a *ma*. „Most van az idő, íme most van a megváltás napja.” „[...] Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a szíveteket [...]”

Keresztség által Krisztust felöltözni

„Mert akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöztétek fel.” „Avagy nem tudjátok-é, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az Ő halálába keresztelkedtünk meg?” (Róm 6:3) Krisztus halálával megváltott minket a törvény átkából, de Vele együtt meg kell halnunk. A

kereszttség az ő halálához hasonló halál (Fil 3:10). Felemelkedünk a vízből, hogy járjunk az élet megújulásában (Róm 6:4, KJV), méghozzá Krisztus életében. Lásd Galata 2:20. Krisztusba öltözve egyek vagyunk Vele, teljesen azonosulva Vele. Az identitásunk elveszik Benne. Egy újonnan megtért emberről gyakran mondják: „Annyira megváltozott, hogy rá sem lehet ismerni. Ő nem ugyanaz az ember.” Nem, ő nem ugyanaz. Isten egy *más emberré* változtatta. Ezért, mivel egy Krisztussal, joga van mindenhez, amivel Krisztus rendelkezik, és azokhoz a mennyei helyekhez is, ahol Ő van. A bűn börtönéből felemelkedik arra a helyre, ahol Isten lakik. Természetesen ez azt feltételezi, hogy számára a kereszttség valóság, nem csupán rituálé. Nemcsak a látható vízben van megkeresztelve, hanem *Krisztusban*, az Ő életében.

A kereszttség megment bennünket

A *kereszttség* szónak, amely egy görögből átvitt, nem lefordított szó, egyetlen jelentése van, mégpedig belesüllyeszteni, belemeríteni, süllyeszteni. A görög kovács vízben kereszteli vasát, hogy lehűtse. A háziasszony vízben kereszteli az edényeit, hogy megtisztítsa azokat, és ugyanebből a célból mindenki vízben kereszteli a kezét. Igen, minden ember gyakran keresztelkedik meg a *baptiserion*-ban, vagyis erre a célra alakított medencében. Ugyanezzel az átvitt szóval találkozunk itt is: keresztelőmedence. Ez volt és még mindig az a hely, ahol az emberek vízbe süllyedhetnek, és teljesen elmerülhetnek a vízben.

Ez nem azt jelenti, hogy megkeresztelkedünk Krisztusba, de jelzi azt, hogy milyen kell legyen a kapcsolatunk Vele, amikor megkeresztelkedünk. El kell nyelettetnünk és szem elől tévesztetnünk az Ő életében. Mostantól csak Krisztus lesz látható, tehát többé nem én vagyok, hanem Krisztus, mert „eltemettettünk Ővele együtt a kereszttség által a halálba” (Róm 6:4). A kereszttség megment minket Jézus Krisztus *a halottakból való feltámadása által* (1Pét 3:21), mert az Ő halálába keresztelkedtünk meg, „úgy, amint Krisztus feltámasztatott a halálból az Atya dicsősége által, mi is akképpen járunk új életben” (Róm 5:10). Tehát a Krisztusban való kereszttség nemcsak a rituálé, hanem a tény valósága ment meg minket.

Ez a kereszttség egy „jó lelkiismeret Isten előtt” (1Pét 3:21). Ha nem tiszta a lelkiismeretünk Isten előtt, akkor ez a keresztőség nem keresztényi. Ezért a megkeresztelkedő személynek elég érettnek kell lennie ahhoz, hogy

ennek a ténynek tudatában legyen. Tudatában kell lennie a bűnnek és a Krisztus általi megbocsátásnak. Ismernie kell a megnyilvánult életet, és szabad akaratból fel kell hagynia régi bűnös életét az igazság új életéért.

A keresztség nem „a test szennyének eltávolítása” (1Pét 3:21, KJV), nem a test külső megtisztítása, hanem a lélek és a lelkiismeret megtisztítása. Van egy nyitott kútforrás a bűnnek és a tisztátalanságnak (Zak 13:1, KJV), és ez a kútforrás a vér, Krisztus élete. Ez az élet, amely folyamként árad Isten trónjáról, - melynek közepén a megölt Bárány van (Jel 5:6) - ahogyan Krisztus oldalából áradt a kereszten. Amikor az *örökkévaló Lélek által* felajánlotta Magát Istennek, vér és víz ömlött ki átszúrt oldalából (Ján 19:34), „És hárman vannak, akik bizonyosságot tesznek a földön, a Lélek, a víz és a vér, és ez a három is egy” (1Ján 5:8). Ezek egyek az Igével, amely Lélek és élet. (Ján 6:63) Krisztus „szerette az egyházat és Önmagát adta azért, hogy azt megszentelje, és megtisztítván a víznek fürdőjével az Ige által” (Ef 5:25-26). Azaz szó szerint megfürödni az Igében. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében eltemetkeztek a vízbe, a lelkiismeretes hívő kifejezi, hogy elfogadja az élet vizét, Krisztus vérét, amely minden bűnt megtisztít, és kifejezi azon elhatározását, hogy ezentúl átadja önmagát, hogy éljen minden igével, amely Isten szájából származik. Ettől a pillanattól kezdve az ember eltűnik a látótérből, és csak Krisztus élete nyívánul meg halandó testében.

Egyek Krisztusban, a Magban

„Nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.” „Mert nincs különbség.” Ez az evangélium alapja. Mindenki egyformán bűnös, és mindenki ugyanazon módon üdvözülni. Azok, akik különbséget tesznek a nemzeti hovatartozást illetően, azzal érvelve, hogy a zsidók némileg különböznek a pogányoktól, akkor a különbségtétel elve által a nemet illetően is különbséget tehetnének, azzal érvelve, hogy a nőket nem lehet ugyanúgy és ugyanazon időben megmenteni, mint a férfiakat, vagy a szolga nem üdvözülhet ugyanúgy, mint az ura. Nem, csak egy út létezik, és minden ember, minden emberi lény, a fajtól vagy a társadalmi állapotától függetlenül egyenlő Isten előtt. „Ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.” Tehát Ő nem azt mondja: „És a magvaknak, mint sokról; hanem mint egyről. És a te Magodnak, aki a Krisztus” (Gal 3:16). Nem létezik csak egyetlen *Mag*, de

magában foglalja mindazokat, akik Krisztusban vannak.

Csak egyetlen Ember

Felöltözve Krisztussal „felöltözzük amaz új embert, mely Isten szerint teremtett igazságban és valóságos szentségben” (Ef 4:24). Ő megsemmisítette az ellenségeskedést, a testi elmét az Ő testében „hogya ama kettőt egy új emberré teremtse Önmagában” (Ef 2:15). Egyedül Ő az igazi Ember – az ember Jézus Krisztus. Az emberiség csak Őbenne létezhet. Csak akkor érzük el az *érett férfiúság* állapotát, ha eljutunk a „Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére” (Ef 4:13). A megfelelő időben Isten mindent egybegyűjt Krisztusban. Csak egy Ember lesz, ahogy a *mag* is csak egy. „[...] Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök.”

Amíg eljön a *Mag*

Nincs szükség sok szóra ahhoz, hogy megtudjuk, mit jelent ki a következő mondat: „[...] amíg a mag eljön, akinek az ígéret tétetett [...]”. Tudjuk, ki a mag – mindazok, akik Krisztuséi –, és tudjuk, hogy nem érte el még a teljességét. Krisztus testben nyilvánult meg a földön, de nem kapta meg a megígért örökséget, mint ahogy Ábrahám sem kapta meg. Ábrahám nem kapott egy lábnymnyit sem (ApCsel 7:5), Krisztusnak pedig nem volt hova lehajtania a fejét. Sőt, Krisztus nem kaphat örökséget, amíg Ábrahám nem kapja meg, mert az ígéret Ábrahámnak és magvának adatott. Ezékiel prófétán keresztül az Úr szólt az örökségről abban az időben, amikor Dávidnak már nem volt utódja a földi trónon, és megjövendölte Babilon, Perzsia, Görögország és Róma bukását a következő szavakkal: „Le a süveggel, le a koronával! Ez nem marad ugyanúgy: magasztaltjátok az alázatost, döntsetek le a felmagasztaltatottat! Ledöntöm, ledöntöm, ledöntöm, és ez nem lesz többé, míg el nem jő Az, akihez tartozik az igazság; és Néki adom azt!” (Ez 21:26-27, KJV)

Krisztus tehát Atyja trónján ül, „várva, míg ellenségei zsámolyul lába alá vettetnek.” Ő hamarosan eljön, de nem azelőtt, hogy az utolsó lélek, akit még meg lehet győzni az üdvösség elfogadásáról, elfogadja Őt. Akiket Isten Lelke vezet, azok Isten fiai és Krisztussal együtt örököstarjak, így Krisztus nem kaphat örökséget előttük. A Mag egy, nincs megosztva. Amikor eljön,

hogy ítéletet hajtson végre, és megsemmisítse azokat, akik azt mondták: „nem hagyjuk, hogy ez az Ember uralkodjék felettünk”, akkor Ő jön „sok ezer szentjeivel” (Júd 14).

Akkor teljes lesz a mag, és beteljesül az ígéret. Addig is a törvény hűségesen teljesíti feladatát, hogy felkavarja és mardossa a bűnösök lelkiismeretét, nem adva nyugalmat mindaddig, amíg nem azonosulnak Krisztussal, vagy teljesen el nem utasítják Őt. Elfogadod a feltételeket? Abbahagyod a törvény elleni panaszkodásodat, amely megmentene attól, hogy végzetes álomba merülj? És elfogadod-e az Ő igazságát Krisztusban? Akkor Ábrahám magvaként és az ígéret szerinti örökösként élvezheted a bűn rabságából való szabadulást.

A fiak örökbefogadása

Rövid visszatekintés

Teljesen lehetetlen kimeríteni a Szentírás bármely részét. Minél többet tanulmányozza valaki, annál inkább érti, sőt egyre jobban tudatában lesz annak, hogy több van benne, mint amennyinek tűnik. Isten szava akárcsak Ő, teljesen felmérhetetlen. Az, hogy valaki megérti-e a Szentírás egy részét, attól függ, mennyire alaposan ismeri az adott részt megelőző tartalmat. Ezért szenteljünk egy kis figyelmet a levél harmadik részének, amely foglalkozik a

Maggal

Először is szem előtt kell tartanunk, hogy Krisztus a *Mag*. Ez teljesen egyértelmű. De Krisztus nem Önmagáért élt, és nem Önmagának örökös. Nem Önmagának, hanem testvéreinek szerzett örökséget. Isten célja az, hogy *mindent egybeszerkesszen Krisztusban*. Végül véget vet minden különbségnek, tekintet nélkül azok természetére, és ezt most teszi meg azokban, akik befogadják Őt. Krisztusban nincs nemzetiség miatti különbség, nincsenek osztályok vagy rangok. Egyetlen keresztény sem tekint a másokra úgy, mint angol, német, francia, orosz, török, kínai vagy afrikai, hanem mint ember, tehát Isten potenciális örököse Krisztus által. Ha a másik ember - fajra és nemzetiségre való tekintet nélkül - szintén keresztény, akkor a kötelék kölcsönös, ezért még erősebb. „Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.” Emiatt lehetetlen, hogy egy keresztény háborúban vegyen részt. Nem tesz semmiféle nemzetiségi alapú különbséget, hanem minden embert testvérnek tart. A fő ok, amiért nem vehet részt háborúban

az az, hogy Krisztus élete az ő élete, mert ő egy Krisztussal. Ugyanolyan lehetetlen volna harcolni, mint Krisztusnak kardot forgatni és önvédelemre használni. Két keresztény nem harcolhat egymás ellen, mint ahogy Krisztus sem tud harcolni Önmaga ellen.

Most azonban nem a háborúról kezdenénk beszélni, hanem csak meg akartam mutatni a Krisztusban hívők abszolút egységét. Ők egyek. Következésképpen csak egy Mag van, ez pedig Krisztus, mert akárhány millió igaz hívő is van, ők egyek Krisztusban. Minden embernek megvan a maga egyénisége, de ez minden esetben csak Krisztus egyéniségének egyik megnyilvánulása. Az emberi testnek sok része van, de ezek nem ugyanazt a funkciót látják el, hanem egyéniségükben különböznek egymástól. Ennek ellenére minden egészséges testben abszolút egység és harmónia van. Azok számára, akik felöltözték az új embert, aki Teremtője képmása szerinti ismeretre újult meg „ahol nincs többé görög és zsidó: körülmetékedés és körülmetékedetlenség, idegen, scithiai, szolga, szabad, hanem Krisztus minden mindenekben” (Kol 3:10-11).

Az aratás

Krisztus a búzáról és a konkolyról szóló példázat magyarázatában kijelenti, hogy „a jó mag az Isten országának fiai.” (Mt 13:38) A gazda nem engedi, hogy kitépjék a konkolyt, mert kezdetben nehéz különbséget tenni a konkoly és a búza között, így a búza egy része elpusztulna. Ezért mondta: „Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kékébe, hogy megégessétek, a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbe.” A magot betakarításkor gyűjtik. Ezt mindenki tudja. De amit a példázat konkrétan megmutat az az, hogy aratáskor a mag teljesen ki van fejlődve – egyszóval, hogy a mag elérte a betakarítás idejét. Az aratással csak arra várnak, hogy a mag teljesen kifejlődjön és beérjen. De az aratás a világ vége. Tehát az idő, amikor eljön a Mag, „akinek tétetett az ígélet”, a világ vége, amikor az új föld ígéletének ideje elérkezik a beteljesüléshez. Valóban, a mag nem érkezhethet meg ez előtt az idő előtt, mivel a világvége azonnal eljön, amint az utolsó ember, akit még meg lehet győzni Krisztus elfogadására, elfogadja. A Mag nem teljes, amíg egyetlen szem hiányzik belőle.

Olvassátok el most a Galata 3:19 verset, hogy a törvény a bűnök miatt adatott, „amíg eljő a Mag, akinek tétetett az ígéret.” Mit tanulhatunk ebből? Egyszerűen azt, hogy a Sínai-hegyen kihirdetett törvény anélkül, hogy abban egy betű is változott volna, nélkülözhetetlen része az evangéliumnak, és az evangéliumban kell bemutatni Krisztus második eljövételéig, a világ végéig. „Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik [...]” És mi lesz, amikor az egek és a föld elmúlnak, és jön az új ég és az új föld? Akkor többé nem lesz szükség, hogy könyvbe legyen beírva, azért hogy az emberek hirdessék a bűnösöknek, felfedve bűneiket, mert minden ember szívében ott lesz (Zsid 8:10-11). Megszűnik? Semmi esetre sem! Kitérőnözhetetlenül be lesz vésve minden ember szívébe, de nem tintával, hanem az élő Isten Lelke által.

Elménkben friss lévén a magról szóló igazság, valamint a búzáról és a konkolyról szóló példázat, kezdjük el tanulmányozásunkat.

Ténymegállapítás

Mindenki számára nyilvánvalónak kell lennie, hogy a fejezetekre való osztás egyáltalán nem változtat a témán. A harmadik fejezet egy kijelentéssel zárul, arról, hogy kik az örökösök, a negyedik fejezet pedig egy tanulmány-nal kezdődik, amely arra a kérdésre ad választ, hogyan leszünk örökösök. Az első két versszak önmagát magyarázza. Ezek ténymegállapítások. Bár egy gyermek lehetne egy nagy vagyon örököse, ám egy bizonyos korig nem vehetné jobban birtokba, mint egy szolga. Ha nem érte volna el ezt a kort, akkor a valóságban soha nem vehette volna birtokba az örökséget. Ami az örökség részét illeti, egész életét szolgaként élte volna le. Tehát:

Alkalmazás

„Azonképpen mi is, mikor kiskorúak valánk, a világ elemei alá voltunk vettelve szolgaként.” Ha megnézzük az ötödik versszakot, észre vesszük, hogy a *gyermek* kifejezés arra az állapotra utal, amelyben a gyermekek örökbefogadása előtt vagyunk. Ez a szó a törvény átkából való megváltásunk előtti állapotunkat írja le, vagyis a megtérésünk előtti állapotunkat. Nem Isten gyermekeire utal, ellentétben azokkal, akik ehhez a világhoz tartoznak, hanem a Pál apostol által az Efézus 4:14-ben használt *gyermek*ekre, akiket úgy ír le, mint „kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármi szele,

az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által”. Röviden: megtéretlen állapotunkban utal ránk, amikor „természet szerint haragnak fiai valánk, mint egyebek is”.

A világ alapelvei

„[...] amikor gyermek voltam, a világ alapelveinek rabsága alatt voltam.” (Gal 4:3, KJV) Azok közül, akik a legszerényebb ismeretekkel rendelkeznek az Úrról, senkinek sem kell mondani, hogy a világ alapelveinek semmi közük sincs Hozzá, és nem Tőle származnak. „Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérése nem az Atyától van, hanem a világból. És a világ elmúlik, és annak kívánsága is, de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.” (1Ján 2:16-17) A világ barátsága ellenségeskedés Istennel. „Aki azért a világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.” (Jak 4:4) Krisztus azért jött ebbe a gonosz világba, hogy megszabadítson minket. Figyelmeztetve vagyunk, hogy vigyázzunk, hogy „senki ne legyen, aki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által, mely emberek rendelése szerint, a világ elemi tanításai szerint, és nem a Krisztus szerint való.” (Kol 2:8). A világi elvekben való szolgáság annak az eredménye, amikor járunk „e világnak megfelelően [...] követve testünk kívánságait, cselekedve a test és a gondolatok akaratát, és természet szerint a harag fiai voltunk, mint mások is” (Ef 2:2-3). Ez ugyanaz a szolgáság, amelyet a Gal 3:22-24 olvasunk, a hit eljövetele előtt, amikor a törvény és a bűn alatt voltam. Ez azoknak az embereknek az állapota, akik „Krisztus nélkül valók, Izráel társaságától idegenek, és az ígért szövetségétől távolvalók, reménységük nincs, és Isten nélkül valók e világon.” (Ef 2:12)

Minden ember egy lehetséges örökös

Felmerülhet a kérdés: Ha ez az állapota azoknak, akiket itt gyermekeknek neveznek, hogyan beszélhetünk róluk, mint örökösök? A válasz egyértelmű. A mag nem mutatkozik meg az aratásig. Isten nem utasította el az emberi fajt, így mivel az első teremtetett ember Isten fiának neveztetett, ebből az következik, hogy minden ember örökös, de abban az értelemben, hogy még kiskorúak. Mint korábban megtudtuk, a hit eljövetele előtt – bár mindannyian eltévelyedtünk Istentől – a törvény alá voltunk rekesztve, és

egy szigorú börtönőr őrzött, elzárva azzal a céllal, hogy az ígéret elfogadására vezessen. Micsoda áldás az, hogy Isten még az istenteleneket is – a bűn rab-ságában lévőket – gyermekeinek tekinti, eltévedt, tékozló gyermekeknek, de mégis gyermeknek! Isten minden embert befogadott a Szerelmesében. Ez az élet próbaidőként adatott nekünk, hogy esélyünk legyen elismerni Őt Atyaként és valóságos fiakká válni. De ha nem térünk vissza Hozzá, a bűn szolgálóként fogunk meghalni.

Az idő teljessége

Krisztus eljött, amikor betelt az idő. Párhuzamos kijelentés található a Róma 5:6-ban: „Mikor még erőtelenek voltunk, a maga idejében meghalt a gonoszokért.” De Krisztus halála azoknak szolgál, akik most élnek, és azoknak, akik azelőtt éltek, mielőtt testben megjelent Júdeában, valamint azoknak, akik akkoriban éltek. Halálának nem volt nagyobb hatása 1800 évvel ezelőtt, mint 4000 évvel ezelőtt. Nem volt nagyobb hatással arra a nemzedékre, mint bármely más nemzedék embereire. Halála egyszer és mindenkorra történt, és ezért minden történelmi korszakban ugyanaz a hatása. Az idő teljessége a próféciában megjövendőlt idő volt, amikor a Messiásnak meg kellett jelennie, de az üdvösség minden idők minden emberének fel lett ajánlva. Ő a világ alapítása előtt előre elrendeltetett, de az idők végén megmutatkozott. Ha Isten terve az lett volna, hogy ebben a században, vagy akár az idők vége előtti évben jelenjen meg, az semmilyen módon sem befolyásolta volna az evangéliumot. Ő örökké él és örökké is élt, ugyanaz tegnap és ma és mindörökké! Önmagát adja értünk az örökkévaló Lélek által (Zsid 9:14), ezért áldozata minden korszakban ugyanolyan jelenlévő és hatékony.

„Asszonytól született”

Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született, tehát egy valóságos embert. Emberi testben átlagos élethosszúságú ideig élt itt ezen a földön, és elszenvedett minden rosszat és minden bajt, amelyek mindazokat érik, akik asszonytól születnek. „Az Ige testté lett.” Krisztus mindig *ember Fiaként* mutatta be magát, így örökre az egész emberi fajjal azonosította magát. Ez az egyesülés soha nem törhető meg.

14,7, akik az első advent idején éltek. Mit feltételez ez? Egyszerű;

hogy kizárjuk magunkat a megváltás tervéből. Ha csak a zsidók voltak a törvény alatt, akkor Jézus csak a zsidókat jött megváltani. Ó, de nem szeretünk kimaradni, ha a megváltásról van szó. Tehát el kell ismernünk, hogy a *törvény alatt* vagyunk, vagy voltunk, mielőtt hittünk volna, mert Krisztus azért jött, hogy csak azokat váltsa meg, akik a törvény alatt vannak. A törvény alatt lenni, mint már láttuk, nem jelent mást, mint bűnösként elítélve lenni a törvény által. Krisztus nem az igazakat jött megtérésre hívni, hanem a bűnösöket. De a törvény csak azokat ítéli el, akik elkötelezettek iránta, és amelyet meg kellene őrizniük. Mivel Krisztus megvált minket a törvény elítélése alól, azt jelenti, hogy egy olyan életre vált meg, amelyben engedelmeskedünk a törvénynek.

„Hogy elnyerjük a fiúságot”

„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk [...]” (1Ján 3:2). „Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek.” (Ján 1:12) Ez az állapot egészen eltér a Gal 4:3 versben leírtaktól – *gyermekek*. Ebben az állapotban pártütő nép voltunk, „hazug fiak, kik nem akarják hallani az Úr törvényét” (Ézsa 30:9). Azáltal, hogy hiszünk Jézusban és elnyerjük a fiúságot, olyanok vagyunk, mint „engedelmes gyermekek, nem szabván magunkat a mi előbbi kívánságainkhoz, amelyek tudatlanság miatt voltak bennünk.” (1Pét 1:14) Krisztus azt mondta: „Hogy teljesítsem a Te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van” (Zsolt 40:8). Ezért, mivel Ő lesz a Helyettesünk, és gyakorlatilag elfoglalja helyünket, de nem helyettünk, hanem bennünk, és bennünk és értünk éli életét, ebből szükségszerűen az következik, hogy ugyanannak a törvénynek kell a szívünkben lennie, amikor elnyerjük a fiúságot.

A Lélek bizonyága

„[...] A Lélek az, aki bizonyóságot tesz, mert a Lélek az igazság.” (1Ján 5:6) „Mínhogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az Ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya!” Ó, mily öröm és béke, amikor a Lélek állandó lakóként költözik a szívbe, nem csak vendégként, hanem egyedüli tulajdonosként! Hitből megigazulva békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által, ezáltal örvendünk Istenben, örvendünk

még a megpróbáltatásokban is, és a mi reménységünk nem szégyení meg, mert „az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szentlélek által, aki adatott nekünk.” (Róm 5:1-5) Akkor úgy szerethetünk, ahogy Isten szeret, mert isteni természetünk van. „A Lélek Önmaga tesz bizonyosságot lelünkben arról, hogy Isten gyermekei vagyunk.” „Az, aki hisz Isten Fiában, önmagában hordozza ennek tanúbizonyságát [...]”

„Többé nem szolgál, hanem fiú”

„Azért nem vagy többé szolgál, hanem fiú [...]” Ahogyan kétféle gyerek van, úgy két szolgálóosztály is létezik. A 4. fejezet első részében a gyermekek szó azokra vonatkozik, akik még nem érték el a nagykorúságot, és érzelmeik nem gyakorlottak a jó és a rossz megkülönböztetésére (Zsid 5:14). Az ígéret nekik is szól, ugyanúgy, mint minden „távollévőnek”, de nem tudni még, hogy el akarják-e fogadni és az isteni természet részeseivé akarnak-e válni, hogy ezáltal valóban Isten fiaivá legyenek. Amikor harag fia, az emberek a bűn szolgálói, nem pedig Isten szolgálói. Isten Fia szolgál, de egészen más szolgál, mint akiről itt olvasunk. A szolgáló jelleme az urától függött, akinek szolgált. Ebben a fejezetben a szolgáló szó kivétel nélkül nem Isten szolgálóira vonatkozik, hanem a bűn szolgálóira. Nagy különbség van az ilyen szolgáló és a fiú között. A szolgálónak nem lehet semmije, és nem ura önmagának. Ez a megkülönböztető jellemzője. A szabadon született fiúnak azonban van uralma minden teremtett dolog felett, ugyanúgy, mint kezdetben, mert önmaga felett győzelmet aratott.

„Ha fiú vagy, akkor örökös is vagy”

Amikor a tékozló fiú távol volt apja házából, semmivel sem különbözött a többi szolgálótól, mert egy olyan szolgáló volt, aki a legkellemetlenebb rabszolgáinkat végezte. Mivel ebben az állapotban volt, visszatért a szülői házába, és meg volt győződve arról, hogy nem érdemel jobb helyet, mint egy szolgáló. De az atya meglátta, amikor még messze volt, elébe futott, és fiaként fogadta – tehát örökös-ként –, bár minden öröklési jogát elvesztette. Ugyanígy elvesztettük a jogunkat, hogy fiaknak neveztesünk, és eltékoztunk az örökségünket. Isten azonban fiakként fogad minket Krisztusban, és ugyanazokat a jogokat és kiváltságokat kínálja, mint amivel Krisztus bír. Bár Krisztus most a mennyben van Isten jobbán, „felül minden fejede-

lemségen és hatalmasságon és erőn és uraságon és minden néven, mely neveztetik nemcsak e világon, hanem a következőkben is” (Ef 1:21), nincs olyan dolog, amit ne osztana meg velünk, mert „az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett, minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, és együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban” (Ef 2:4-6). Krisztus azonosul velünk jelenlegi szenvedéseinkben, hogy egyik lehessünk vele az Ő jelenlegi dicsőségében. Ő felmagasztalja az alázatosokat. Most is „felemeli a porból a szegényt, és a sárból a szűkölködőt, hogy ültesse hatalmasok mellé, és a dicsőségnek székét adja nekik” (1Sám 2:8). Ezen a földön egyetlen királynak sincs akkora gazdagsága vagy hatalma, mint amennyi van a legszegényebb parasztnak, aki Atyának ismeri el az Urat.

A pogányok rabsága

Pál a korinthusiaknak írva ezt mondta: „Tudjátok, hogy pogányok voltatok, vitetvén, amint vitettetek a néma bálványokhoz” (1Kor 12:2). Így volt ez a galatabelieknél is. Pál nekik írta: „Ámde akkor, mikor még nem ismertétek az Istent, azoknak szolgáltatok, amik természet szerint nem istenek”. Ha ezt szem előtt tartja az olvasó, védve lesz, hogy ne essen bele néhány nagyon gyakori hibába ezzel a levéllel kapcsolatban. A galatabeliek pogányok voltak, bálványokat imádtak, és a leginkább lealacsonyító babonák szolgái voltak. Jegyezzétek meg, hogy ez a rabság ugyanaz, mint ami az előző fejezetben van megemlítve - a törvény alá voltak rekesztve. Minden meg nem tért ember ugyanabban a rabságban van, mert a Róma 2. és 3. fejezetében azt olvassuk, hogy „nincs különbség, mert mindenkinek vétkeztek”. Még azok a zsidók is, akik nem ismerték meg az Urat személyes tapasztalatból, ugyanabban a rabságban voltak – a bűn rabságában. „Mindenkinek, aki a bűnt cselekszi, szolgálja a bűnnek.” (Ján 8:34) „Aki bűnt cselekszik, az ördögből van [...]” (1Ján 3:8) „Amit a pogányok áldoznak, az ördögnek áldozzák.” (1Kor 10:20) Ha az ember nem keresztyén, akkor pogány. Nincs középút. Ha a keresztyén hitehagyó, azonnal pogány lesz. Mi magunk egykor „e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik” (Ef 2:2), és „régente mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők, különböző kívánságoknak és gyönyöröknek szolgái, gonoszságban és irigységben élők,

gyűlölségesek, egymást gyűlölők voltunk.” (Tit 3:3). Így „mi is azoknak szolgáltunk, akik természet szerint nem istenek.” Minél kegyetlenebb az úr, annál rosszabb a rabság! Milyen szavakkal lehetne leírni azt a szörnyűséget, hogy magának a romlásnak a szolgálja legyél?

Szerelmes a szolgaságba

„Most azonban, hogy megismertétek az Istent, sőt, hogy megismert titeket az Isten, miként tértetek vissza ismét az erőtelen és gyarló elemekhez, amelyeknek megint újból szolgálni akartok?” Nem furcsa, hogy az emberek szeretik a láncokat? Krisztus „a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást” hirdetett (Ézsa 61:1), és így szólt a foglyokhoz: „Jöjjetek ki!”, és a sötétségben lévőeknek pedig: „Lépjetek elő” (Ézsa 49:9). Egyesek azonban - akik hallották ezeket a szavakat, kimentek, és meglátták az Igazság Napjának viláosságát, és megízlelték a szabadság édességét - hátat fordítottak, és visszamentek a börtönbe. Azt akarták, hogy újra kötözzék meg őket a régi láncokba, sőt simogatták őket, és arra pazarolták erőfeszítéseiket, hogy a bűn nehéz kerekéhez fogassák. Kinek nem volt ilyen tapasztalata? Ez nem kívánatos. Az emberek megszerethetik a legfelháborítóbb dolgokat is, még magát a halált is, mert a Bölcsesség azt mondja: „Mindenki, valaki engem gyűlöl, szereti a halált” (Péld 8:36). A galatabeliekhez írt levélben az emberi tapasztalat valódi képét láthatjuk.

A pogány szokások megtartása

„Megtartjátok a napokat, hónapokat, időket és az esztendőket [...]” Ez a rabságuk bizonyítéka volt. „Ő – mondhatja valaki – visszatértek a régi zsidó szombathoz. Ez az a rabság, amelyre Pál figyelmeztet minket.” Milyen furcsa, hogy az emberek olyan örült gyűlöletet éreznek a szombat iránt – amit maga az Úr adott a zsidóknak és a föld minden más népének –, hogy kapaszkodnak minden szóba, amelyet a szombat ellen fordíthatnak, bár ehhez be kell csukniuk a szemüket, hogy ne lássanak meg minden igét, ami ezen szó körül van. Bárki, aki elolvassa a Galatabeliekhez írt levelet, és gondolkodik az elolvasottakon, tudja hogy a galatabeliek nem voltak zsidók. Pogányságból lettek megtérítve. Ezért megtérésük előtt soha nem kellett foglalkozniuk semmilyen vallási szokással, amelyet a zsidók gyakoroltak. Semmi közös nem volt a zsidókkal. Következésképpen, amikor viss-

zatértek a „erőtelen és gyarló elemekhez”, amelyekkel újra rabságba akartak kerülni, nyilvánvaló, hogy nem tértek vissza semmilyen zsidó gyakorlathoz. Visszatértek a régi pogány szokásaikhoz. „Dehát nem zsidók voltak azok, akik megrontották őket?” De igen, azok voltak. De ne feledjétek ezt az egy dolgot: amikor egy embert olyasmire akarod eltéríteni Krisztustól, ami Krisztus helyébe lép, nem tudod megmondani, hol lesz a vége. Nem tudod megtenni, hogy ott álljon meg, ahol te szeretnéd. Ha egy részeges, aki megtért, elveszti a Krisztusba vetett hitét, akkor ugyanolyan biztos, hogy újra felveszi az ivászat szokását, mint az a tény, hogy él, bár talán az Úr elvette vágýt az ital iránt. Hasonlóképpen, amikor ezek a hamis atyafiak - zsidók, akik ellenezték az evangélium igazságát, ahogy Krisztusban van - visszafordították a galatabelieket Krisztustól, nem sikerült megállítani őket a zsidó szertartásoknál. Nem, elkerülhetetlenül visszatértek a pogány babonáikhoz.

Tiltott praktikák

Olvasátok el újra a 10. verset, majd olvassátok el az 5Móz 18:10 verset: „Ne találtassék teközötted, aki az ő fiát vagy leányát átvigye a tűzön, se jövendőmondó, se igéző, se jegymagyarázó, se varázsló.” Most olvassátok el, mit mondott az Úr a pogányoknak, akik védekezni fognak a rájuk váró igazságos ítéletkor: „Tanácsaid sokaságában megfáradtál. No álljanak elő és tartsanak meg az égnek vizsgálói, akik a csillagokat nézik, akik megjelentik az újholdak napján, hogy mi jövend reád.” (Ézsa 47:13) Itt látjuk, hogy a galatabeliek visszatértek azokhoz a dolgokhoz, amelyeket az Úr megtiltott, amikor kihozta Izraelt Egyiptomból. Nos, éppúgy mondhatnánk, hogy amikor megtiltotta ezeket a dolgokat, Ő óva intette az izraelitákat a szombat megtartásától, mintha azt mondanánk, hogy Pál hibáztatta a galatabelieket azért, mert megtartották a szombatot, vagy hogy ő bizonyos célzásokat tett a szombatra. Isten megtiltotta ezeket a dolgokat, pontosan akkor, amikor parancsot adott a szombat megtartására. A galatabeliek olyan messzire mentek a régi útjaikon, hogy Pál attól félt, hogy minden közöttük megtett munkája hiábavaló lesz. Elhagyták Istent, és visszatértek a világ erőtelen és gyarló elemeihez, amikre egyetlen istenfélő ember sem gondolhat úgy, hogy valaha kapcsolatban voltak Istennel. Dicsőségüket olyasmire cserélték fel, ami nem segít (Jer 2:11), mert a pogányok szokásai hiábavalók.

A veszély ebben a tekintetben ugyanolyan nagy ránk nézve, mint va-

laha volt bárkire is. Aki önmagában bízik, bármiféleképpen bízva a testben, az keze munkáját imádja Isten helyett, ugyanolyan valóságosan, mint aki faragott képet készít és imádja azt. Olyan könnyű az embernek bízni vélt éleslátásában, abban, hogy képes gondoskodni önmagáról, és megfélemleni arról, hogy még a bölcsek gondolatai is hiábavalók, és csak Istennél van hatalom. „Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se az erejével, a gazdag se dicsekedjék a gazdagságával; hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekszik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr.” (Jer 9:23-24)

Nem a hírnököt bántják személyesen

„Mert akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja, és annak Isten mérték nélkül adja a Lelket.” (Ján 3:34) Pál apostolt Isten és az Úr Jézus Krisztus küldte, és nem a saját szavait adta tovább. Ő egy küldött volt, aki üzenetét Istentől, nem pedig embertől kapta. A munka nem a sajátja volt, és nem is más emberé, hanem Istené, és ő csak egy alázatos eszköz, az a cserépedény volt, akit Isten választott ki, hogy általa közvetítse dicsőséges kegyelmi evangéliumát. Ezért Pál nem érezte magát megsértve, amikor üzenetét nem hallgatták meg, sőt elutasították. „Semmivel sem bántottatok meg engem.” - mondta ő. Nem bánta meg a galatabeliekért végzett munkát - ami őt illeti -, mintha sok időt vesztegetett volna, hanem aggódott értük, hogy hiábavaló lesz a munkája, ami őket illeti. Az az ember, aki szíve mélyéből ki tudja mondani: „Nem nekünk Uram, nem nekünk, hanem a Te nevednek adj dicsőséget, a te kegyelmedért és hívségedért” (Zsolt 115:1), nem érezheti magát megsértve személyesen, ha üzenetét nem fogadják el. Mindazok, akik dühösek lesznek, amikor becsmérlik, figyelmen kívül hagyják, vagy gúnyosan elutasítják tanításukat, azt mutatják, hogy vagy elfelejtették, hogy a kimondott szavak Isten szavai voltak, vagy összekeverték, vagy a saját szavaikkal helyettesítették. Ez a személyes büszkeség vezetett a múltban mindazokhoz az üldözésekhez, amelyek meggyalázták a keresztény egyházat. Emberek emelkedtek fel, akik romlott dolgokat prédikáltak azért, hogy tanítványokat vonzzanak magukhoz, és amikor nem engedelmeskedtek szavuknak és szokásaiknak, megsértődtek és bosszút álltak az úgynevezett eretnekeken. Sohasem üldöztek senkit azért, mert nem tartotta

meg Isten parancsolatait, hanem csak azért, mert figyelmen kívül hagyta az emberi hagyományokat és szokásokat. Mindig nagy dolog jó dolgokért buzgónak lenni, de a buzgóság mindig legyen összhangban a megszentelt ismerettel. A buzgó embernek gyakran fel kell tennie magának a kérdést: Kinek a szolgálója vagyok? Ha ő Isten szolgálója, akkor megelégszik azzal, hogy hirdeti az üzenetet, amelyet Isten adott neki, és a bosszúállást Istenre bízva, akire az valójában tartozik.

Erő a gyengeségben

„Tudjátok pedig, hogy testem erőtelensége által hirdettem néktek az evangéliumot először.” E levél mellékes kijelentéseiből könnyen történelmi információkat gyűjthetünk a galatabeli testvérek tapasztalatának történetéről és Pál apostolnak a hozzá fűződő kapcsolatáról. Pálnak - testi gyengesége miatt - maradnia kellett Galáciában, ahol prédikálta az evangéliumot „Lélek és erő megnyilvánulásával” (1Kor 2:4), így az emberek meglátták maguk között a megfeszített Krisztust, és elfogadva Őt, megteltek a Szentlélek erejével és örömeivel. Az örömeiket és áldásukat az Úrban nyilvánosan vallották meg, és ennek eredményeként sok üldöztetést szenvedtek el. De ez egyáltalán nem számított nekik. A kellemetlen aspektus ellenére (vö. 1Kor 2:1-5 és 2Kor 10:10) Pált Isten személyes követeként fogadták az általa hozott csodálatos hír miatt. Annyira értékelték a kegyelem gazdagságát, amelyet Pál bemutatott nekik, hogy örömmel odaadták volna még a szemüket is, hogy segítsenek gyengeségén. Pál azért említi ezt, hogy a galatabeliek lássák, hol tévelyedtek el, és megtudják, hogy az apostol őszinte volt. Egyszer már bemutatta nekik az igazat, és ők örvendeztek benne. Nem lehetett az ellenségük, mert folyamatosan ugyanazt az igazságot mondta el nekik.

De van még más információ is ezekben a személyes vallomásokban. Nem szabad azt gondolnunk, hogy Pál együttérzést követelt volna, amikor szenvedéseire és a nagyon nehéz körülményeire hivatkozott. Távolról sem. Egy pillanatra sem tévesztette szem elől azt a célt, amiért írt, nevezetesen, hogy megmutassa, „a test nem használ semmit”, hanem minden, ami jó, az mind Isten Szentlelkétől származik. A galatabeliek a Lélekkel kezdték.

Pál alacsony volt, és látszólag gyenge testalkatú. Sőt, különösen szenvedett, amikor először találkozott velük. Az evangéliumot azonban olyan

erőteljesen hirdette, hogy senki sem tagadhatta, hogy valakinek a valódi jelenléte kíséri, még ha láthatatlan is. Az evangélium nem emberektől van, hanem Istentől. Nem test által fedezettett fel nekik, és nem voltak adósak a testnek egyetlen áldásáért sem, amit kaptak. Micsoda vakság, micsoda örültség azt gondolni, hogy saját erőfeszítéseikkel tökéletesíthetik azt, amit Isten hatalmán kívül semmi más nem kezdhet el! Megtanultuk ezt a leckét?

Hol van tehát a boldogságotok?

Bárki, aki valaha is ismerte az Urat, tudja, hogy az Ő befogadása örömet jelent. Mindig elvárható, hogy az újonnan megtért embernek ragyogó arca legyen, és a bizonyágtétele örömről tanúskodjon. Ugyanez történt a galatabeliekkel is. De most a hálaadásuk szavait veszekedések és harcok váltották fel. (Lásd Gal 5:15) Nem különös, hogy az emberek nem várják el a régen megtért keresztényektől az ugyanakkora lelkesedést, mint az újonnan megtértektől? Nem különös, hogy természetesnek vesszük, hogy az első öröm és az első szeretet melege fokozatosan elhaljon? Ez így van, de nem így kellene lennie. Istennek az a panasza az Ő népével szemben, hogy elvesztette első szeretetét (Jel 2:4). „Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz a teljes délig.” (Péld 4:18) Figyeljétek meg, hogy ez az igazak útja, és az igazak hitből élnek. A világosság eltűnik, amikor az emberek elfordulnak a hittől, vagy cselekedetekkel próbálják helyettesíteni. Jézus ezt mondta: „Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon tibennetek az én örömem és a ti örömetek beteljék” (Ján 15:11). Ő adja az öröm olaját - a Szentleket - az elszomorodottakra, és az maradandó. Az élet azért mutatkozik meg, hogy az örömünk teljes legyen. (1Ján 1:1-4). Az élet forrása soha nem apad ki. A tartalék egyáltalán nem csökken. Ha tehát csökken a világosságunk, és az örömünket az unott, monoton arc váltja fel, tudhatjuk, hogy eltávolodtunk az élet útjáról.

Vágyakozás a törvény alatti állapotra

„Mondjátok, ti kik a törvény alatt akartok lenni: nem halljátok-é a törvényt?” Mindabból, amit eddig tanulmányoztunk, senki sem mondhatja, hogy a törvény alatt lenni nem egy nagyon siralmas állapot. „Van oly út, mely igaz az ember szeme előtt, de vége a halálnak útja.” (Péld 16:25)

Milyen sokan vannak, akik szeretik azokat az utakat, melyeket rajtuk kívül mindenki lát, hogy közvetlenül a halálba vezetnek. Igen, sokan vannak, akik tágra nyílt szemmel nézik útjuk következményeit, amelyen kitartanak, szándékosan a bűn pillanatnyi örömeit választva az igazság és az örök élet helyett. Isten törvénye alatt lenni azt jelenti, hogy a törvény bűnösként megítél, láncra ver és halálra ítél. Mindennek ellenére sok millió ember - a galatabeliekhez hasonlóan - szerette és még mindig szereti ezt az állapotot. Bárcsak hallanák, mit mond a törvény! Nincs semmi okuk arra, hogy ne hallják meg, mert mennydörgő hangon beszél. „Akinnek van füle a hallásra, halljon.”

Mit mond a törvény?

Kijelenti: „Űzd ki a szolgálót és az ő fiát, mert a szolgáló fia nem örököl a szabad nő fiával.” Halált mond mindazoknak, akik örömeiket lelik a világ nyomorúságos elemeiben. „Átkozott mindenki, aki nem cselekszik úgy mindenben, ahogy az a törvény könyvében megíratott.” Hová vetik a gonosz rabszolgát? „[...] a külső sötétségre, ahol lesz sírás és fogagnak vacogása.” „Mert íme eljön a nap, lángoló, mint a sütőkemence, és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, amely nem hagy rajtuk sem gyökeret, sem ágat.” Ezért „Emlékezzetek meg szolgálómnak, Mózesnek a tanításáról, a rendelkezésekről és parancsokról, amelyeket általa rendeltem a Hórebbe egész Izráel számára!” (Mal 4:1,4). Mindazok, akik a törvény alatt állnak, akár zsidók, akár népek, keresztények vagy pogányok, mind Sátán rabszolgái - a törvénszegés és a bűn rabságában -, és ki lesznek vetve. „Mindenkinek, aki bűnt követ el, szolgálója a bűnnek. És a szolga nem marad a háznál örökösre, hanem a fiú marad ott örökösre.” (Ján 8:34-35) Hálát adunk tehát az Istennek, a „fiúság elnyeréséért”.

Két fiú

A hamis tanítók megpróbálták meggyőzni a testvéreket, hogy ha feladják teljes szívükből Krisztusba vetett hitüket, és bíznak abban, amit ők maguk is megtehetnek, akkor Ábrahám gyermekei lesznek, és így az ígéretök örökösai. Elfelejtették, hogy Ábrahámnak két fia volt. Jőmagam beszéltem egy test szerinti zsidóval, aki nem tudta, hogy Ábrahámnak

egynél több gyermeke volt. Sok keresztény van, aki úgy tűnik, hiszi, hogy Ábrahám test szerinti leszármazottjának lenni teljes mértékben elegendő ahhoz, hogy biztosítson egy részt az ígéret földjén. „[...] nem a testnek fiai az Isten fiai, hanem az ígéret fiait tekinti magul” (Róm 9:8). Ábrahám két fia közül az egyik test szerint született, a másik pedig ígéretből, Lélektől született. „Hit által nyert erőt Sára is az ő méhében való fogásra s életkora ellenére szült, minthogy hűnek tartotta azt, aki az ígéretet tette.” (Zsid 11:11) Hágár egyiptomi szolgálólány volt. A szolgálólány gyermekei szolgák, még akkor is, ha az apjuk szabad ember. Tehát Hágár csak szolgaságra szülhetett gyermekeket. De jóval Izmaél születése előtt az Úr világossá tette Ábrahámnak – aki azt gondolta, hogy szolgálja, Eliézer lehet az örököse –, hogy nem szolgát ígért neki, még ha a házában születik is, hanem egy szabad asszonytól született fiút. Isten királyságában nincsenek szolgák.

„Ez a két szövetség”

Ki a két szövetség? A két nő, Hágár és Sára, mert azt olvassuk, hogy Hágár a Sínai-hegy, amely szolgaságnak szül. Ahogyan Hágár csak szolga gyermekeket szülhetett, ugyanúgy a törvény is; a törvény, amelyet Isten a Sínai-hegyen mondott, nem szülhet szabad embereket. Nem tehet mást, minthogy fogságban tartja őket. A törvény haragot szül: „mert a bűn ismerete a törvény által van”. Ugyanez igaz a Sínai szövetségre is, mert csak a nép ígéreteiből állt, hogy megtartják a törvényt, ezért annak nem volt több hatalma a szabadításra, mint magának a törvénynek – nem volt nagyobb ereje, mint amennyivel már rendelkeztek, amikor a fogságban voltak. A szövetség inkább *szolgaságra szül*, mivel ígéretet tettek, hogy saját cselekedeteik által igazakká válnak, és az ember önmagában *erő nélküli*. (Róm 5:6, a ford.)

Nézzük a helyzetet: a nép a bűn rabságában volt; nem volt erejük, hogy összetörjék láncukat, és a törvény kihirdetése semmit sem változtatott ezen a helyzeten, és nem vezetett be semmi újat. Ha egy ember gyilkosság miatt van börtönben, nem szabadíthatod ki elolvasva neki a törvényeket. A törvény helyezte őt oda, és a törvény elolvasása megnehezíti a fogságát.

„Akkor nem Isten vezette őket szolgaságba?” Egyáltalán nem, mivel Ő nem kérte őket, hogy kössék meg ezt a szövetséget a Sínai-hegynél. 430 évvel korábban szövetséget kötött Ábrahámmal, amely elegendő volt minden célra. Ez a szövetség Krisztusban megerősítettett, tehát felülről

jövő szövetség volt. (Lásd Ján 8:23) Megígérte az igazságot, mint Isten ingyen ajándékát a hit által, és minden nemzetet magában foglalt. Minden csoda, amelyet Isten tett, amikor kiszabadította Izrael gyermekeit az egyiptomi rabszolgaságból, csupán hatalmának a demonstrációja volt, hogy kiszabadítja őket és minket is a bűn szolgaságából. De az Egyiptomból való szabadulás önmagában nemcsak Isten hatalmának demonstrációja volt, hanem vágyának is, hogy ki akarja szabadítani őket a bűn szolgaságából – abból a szolgaságból, amelyben a Sínai-hegyen kötött szövetség tartja az embereket, mert Hágár, aki a Sínai szövetség, egyiptomi volt.

Amikor tehát a nép a Sínai-hegyhez érkezett, Isten hivatkozott arra, amit Ő már megtett, majd azt mondta: „Mostan azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim, mert enyém az egész föld” (2Móz 19:5). Milyen szövetségre utalt? Nyilván arra, ami már érvényben volt, az Ábrahámmal kötött szövetségre. Ha ők egyszerűen megtartották volna Isten szövetségét, vagyis Isten ígéletét, ha megtartották volna a hitet, akkor egy különleges kincscsé váltak volna Isten számára, mert Isten, mint az egész föld birtokosa, mindazt megtehetette volna velük, mindazt, amit megígért.

Az a tény, hogy önelégültségükben magukra vették a teljes felelősséget, nem bizonyítja azt, hogy Isten vezette őket a szövetség megkötésére. Éppen ellenkezőleg, Isten kivezette őket a rabszolgaságból, nem pedig a rabszolgaságba, és az apostol világossá teszi, hogy a Sínai-hegyen kötött szövetség nem volt más, mint szolgaság.

Sőt, ha Izrael fiai, akik Egyiptomból jöttek, nem tettek volna mást, mint „a mi atyánk, Ábrahámnak körülméletlenségében tanúsított hitének nyomdokaiban” jártak volna (Róm 4:12), akkor a törvény sohasem hangzott volna el a Sínai-hegyen, „mert nem a törvény által adatott az ígélet Ábrahámnak, vagy az ő magyának, hogy e világnak örököse lesz, hanem a hitnek igazsága által” (Róm 4:13). A hit megígáztat. A hit igazzá tesz. Ha a népben Ábrahám hite lett volna, akkor rendelkeztek volna azzal a hittel, amely őbenne volt, és nem lett volna alkalom a törvény belépésére, amely a törvénszegések miatt hangzott el. A törvény ott lett volna a szívükben, és nem lett volna szükség, hogy mennydörgése ébressze fel őket, hogy megglássák állapotukat. Isten soha nem várta el és most sem várja el, hogy valaki is megigazuljon a Sínai-hegyen kihirdetett törvény által. Mindaz, ami a

Sínai-heggyel kapcsolatos, ezt mutatja. A törvény azonban igaz, és meg kell tartani. Isten megszabadította népét Egyiptomból, „hogy megtartsák az Ő rendeleteit és törvényeit megőrizték.” (Zsolt 105:45). Nem a parancsolatok megtartása által kapunk életet, hanem Isten életet ad nekünk, hogy megtarthassuk azokat.

A két szövetség párhuzamos

Figyeljétek meg az apostol kijelentését, amikor beszél a két nőről, Hágárról és Sáráról: „Azok a két szövetség.” Ezért a két szövetség minden részletében létezett Ábrahám idejében. Ugyanez igaz ma is, mert a Szentírás most is azt mondja, mint akkoriban „Vesd ki a szolgálót és az ő fiát.” Látjuk, hogy a két szövetség nincs időhöz kötve, hanem állapot kérdése. Senki ne áltassa magát azzal a gondolattal, hogy nem lehet a régi szövetség alatt, azt gondolva, hogy már elmúlt az ideje. Ennek ideje már csak abban az értelemben múlt el, hogy „életünk elfolyt idejében a pogányok akaratát cselekedtük, járván feslettségekben, kívánságokban, részegségekben, dobzódásokban, ivásokban és undok bálványimádásokban” (1Pét 4:3).

A két szövetség közötti különbség

A különbséget éppen egy szabad nő és egy szolgálólány közötti különbség adja. Hágár gyermekei, akárhányan is lettek volna, mind szolgák lettek volna, míg Sára gyermekei mindenképpen szabadok lennének. Tehát a Sínai szövetség a törvény szolgaságában tartja mindazokat, akik ragaszkodnak hozzá, míg a felülről jövő szövetség szabadságot ad, nem azt a szabadságot, hogy ne engedelmessédjünk a törvénynek, hanem azt a szabadságot, hogy engedelmeskedjünk annak. A szabadság nem a törvényen kívül, hanem a törvényben található. Krisztus megvált minket az átoktól, hogy az áldás szálljon ránk, és az áldás a törvény iránti engedelmisség. „Boldogok, akiknek az útjuk feddhetetlen, akik az Úr törvényében járnak.” (Zsolt 119:1) Ez az áldás a szabadság. „És szabadon járok, mert a te parancsolataidat keresem.” (Zsolt 119:45)

A két szövetség közötti különbség röviden így írható le: A Sínai szövetségben egyedül nekünk kell a törvénnyel foglalkoznunk, míg a felülről jövő szövetségben nekünk Krisztusban van a törvény. Az első esetben halált jelent számunkra, mert a törvény élesebb minden kétélű kardnál, és nem

forogathatjuk végzetes eredmény nélkül. De a második esetben a törvény egy Közbenjáró kezében van. Az első esetben van mindaz, amit mi tehetünk meg. A másik esetben pedig az, amit az Isten Lelke tehet meg. Ne feledjük el, hogy a Galatabeliekhez írt levélben a legkisebb kérdés sem merül fel arról, hogy a törvény megtartható-e vagy sem. A kérdés csak az: hogyan kell megtartani? Vajon a mi cselekedetünk, hogy a jutalom ne kegyelemből legyen, hanem mint tartozás? Vagy Isten az, aki munkálja bennünk az akarást és a véghezvitelt az Ő jókedvéből?

A Sínai-hegy és a Sion hegye

„Mert Hágár a Sínai-hegy Arábiában, hasonlatos pedig a mostani Jeruzsálemhez, nevezetesen fiaival együtt szolgál. De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindannyiunknak anyja.” Mint ahogy két szövetség van, úgy van két város is, amelyhez tartoznak. A mostani Jeruzsálem a régi szövetségnek felel meg - a Sínai-hegynek. Soha nem lesz szabad, hanem Isten városa, a mennyei Jeruzsálem veszi át a helyét, amely a mennyből száll alá (Jel 3:12; 21:1-5). Ez az a város, amelyre Ábrahám tekintett, „az alapokkal bíró város, melynek építője és alkotója az Isten” (Zsid 11:10; Jel 21:14). Sokan vannak, akik nagy reményeket fűznek – minden reményüket – a jelenlegi Jeruzsálemhez. Az ilyen emberek számára „a lepel ott van az ószövetség olvasásánál felfedetlenül” (2Kor 3:14). Valójában a Sínai-hegyre és a régi szövetségre tekintenek az üdvösséért, de ez nem található ott. „Mert nem járultak a megtapintható hegyhez, és lángoló tűzhöz, és sűrű homályhoz, és sötétséghez, és szélvészhez, és trombita harsogásához, és a mondásoknak szavához, melyet akik hallottak kérték, hogy ne intéztessék hozzájuk szó, mert nem bírták ki, ami parancsolva volt: Még ha oktalan állat ér is a hegyhez, megköveztessék, vagy nyállal lövetessék le, és oly rettenetes volt a látvány, hogy Mózes is mondta: Megijedtem és remegek: Hanem járultak a Sion hegyéhez, és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok ezreihez, az elsőszülöttek seregéhez és egyházához, akik be vannak írva a mennyekben, és mindenek bírójához, Istenhez és a tökéletes igazak lelkeihez. És az újszövetség közbenjárójához, Jézushoz és a meghintésnek vérehez, amely jobban beszél, mint az Ábel vére.” (Zsid 12:18-24). Aki a jelenlegi Jeruzsálemre tekint, hogy áldást nyerjen, az a Sínai-hegyre tekint, a rabságra. De aki meghajtja magát arccal az Új Jeruzsálem felé, aki

csak tőle várja az áldást, az az új szövetségre, a Sion hegyére, a szabadságra tekint, mert „a magasságos Jeruzsálem szabad”. Mitől szabad? Szabad a bűntől, és mivel ő az anyánk, újjászül minket, hogy mi is szabaddá váljunk. Felszabadulva a törvény alól? Igen, természetesen, mert a törvény nem ítéli meg azokat, akik Krisztus Jézusban vannak.

De ne tévesszen meg benneteket senki hiábavaló szavakkal, amelyek kijelentik, hogy most lábbal taposhatjátok a törvényt, amelyet maga Isten hirdetett rettenetes fenséggel a Sínai-hegyen. A Sion hegyéhez járulva – az Úr Jézushoz, az új szövetség Közbenjárójához és a meghintés véréhez – megszabadulunk a bűntől, a törvényszegéstől. Isten trónjának alapja Sionban az Ő törvénye. A trónról ugyanazok a villámlások, mennydörgések és hangok jönnek (Jel 4:5; 11:19), mint a Sínai-hegynél, mert ott ugyanaz a törvény. De ez a kegyelem trónja, és ennek eredményeként a mennydörgés ellenére is bátran közeledjünk hozzá, megbizonyosodva arról, hogy kegyelmet nyerünk Istentől, mindenek Bírójától, aki a kegyelem trónján ül. Mi is kegyelmet találunk, hogy segítségünkre legyen a szükség idején, kegyelmet, hogy segítsen, amikor bűnre vagyunk kísértve, mert a trón közepéből, a megöletett Báránytól (Jel 5:6) az élet vize árad, elhozva Krisztus szívéből az élet Lelkének törvényét. Iszunk belőle, megmosakodunk benne, és megtaláljuk a megtisztulást minden bűntől.

„Akkor miért nem vezette Isten a népet közvetlenül a Sion hegyére, ahol az élet törvénye található, és miért vitte őket a Sínai-hegyre, ahol csak halál volt?”

Ez egy nagyon jogos kérdés, amelyre könnyen lehet válaszolni. A hitetlenségük miatt. Amikor Isten kihozta Izraelt Egyiptomból, az volt a terve, hogy közvetlenül a Sion hegyére viszi őket. Amikor átkeltek a Vörös-tengeren, egy ihletett dalt énekeltek, melynek egyik része ez volt: „Kegyelleddel vezérled te megváltott népedet, hatalmaddal viszed be te szent lakóhelyre [...] Beviszed és letelepítéd őket örökséged hegyén, melyet Uram, lakhelyül magadnak készítettél, szentségedbe Uram, melyet kezéd épített.” (2Móz 15:13,17) Ha tovább énekeltek volna, hamarosan Sionba értek volna, „hisz az Úr megváltottai megtérnek, és ujjongás között Sionba jönnek; és örök öröm fejükön” (Ézsa 35:10). A Vörös-tenger kettéválása volt a bizonyíték. Lásd a 10. verset. De gyorsan elfelejtették az Urat, és hitetlenkedve zúgolódtak. Ezért adatott a törvény, a törvénysértések

miatt. Az ő hibájuk volt – bűnös hitetlenségük eredménye –, hogy Sion hegye helyett a Sínai-hegyre mentek.

Mindazonáltal Isten nem hagyta őket hűségének tanúsága nélkül. A Sínai-hegyen a törvény ugyanannak a Közbenjárónak, Jézusnak a kezében volt, akihez járulunk, amikor Sionba megyünk. A Hóreb kősziklájából – ami a Sínai-hegy - élő vízfolyam áradt, az élet vize, amely Krisztus szívéből fakadt. Lásd 2Móz 17:6 és 1Kor 10:4. Ott a Sion hegye valódi tapasztalatában részesültek, nem csak annak képével. Minden lélek, akinek a szíve az Úr felé fordult volna, ott az Ő fedetlen dicsőségét szemlélhette volna, ahogyan Mózes is szemlélte, és általa megváltozva, az igazság szolgálatát találták volna a kárhóztatás szolgálat helyett. „Kegyelme örökké tart”, és még a harag felhőin is, ahonnan a törvény mennydörgése és villámlása fakad, az igazság Napjának dicsőséges arca ragyog, és megformálja az ígéret szivárványát.

„A Fiú marad mindörökké”

„Úzd ki a szolgát és az ő fiát, mert a szolgáló fia nem örököl a szabad nő fiával” „[...] a szolga pedig nem marad mindörökké a házban: a Fiú marad ott mindörökké.” (Ján 8:35) Ez vigasztalás mindenki számára. Bűnös vagy, vagy a legjobb esetben megpróbálsz keresztény lenni, és rettegve remegsz a szavaktól: úzd ki a szolgát. Megérted, hogy szolga vagy, hogy a bűn fogva tart valami által, és a rossz szokások kötelékei megkötöznek. Meg kell tanulnod, hogy ne félj, amikor az Úr beszél, mert Ő békét hirdet akkor is, ha mennydörgő hangon teszi! Minél fenségesebb a hang, annál nagyobb békét ad. Bátorság! A szolgáló fia a test és cselekedetei. „Test és vér nem örökli Isten országát, sem a romlottság nem örökli a romolhatatlanságot.” De Isten azt mondja: „úzd ki a szolgát és az ő fiát”. És ha azt akarod, hogy az Ő akaratát megvalósuljon benned, mint a mennyben megvalósul, akkor kiűzi belőlünk a test cselekedeteit, és te megszabadulsz a „romlottság fogságából Isten gyermekeinek dicsőséges szabadulására”. Az a parancs, amely annyira megrémített, csak az a hang, amely azt parancsolja a gonosz léleknek, hogy távozzon el, és többé ne térjen vissza beléd, és hirdeti neked a győzelmet minden bűn felett. Fogadd be Krisztust hittel, és hatalmad lesz arra, hogy Isten fiává válj, a megingathatatlan Királyság örökösévé, amely minden lakójával együtt mindig létezni fog.

„Ezért szilárdan állj”

Hol álljunk meg? „[...] a szabadságban, amelyre Krisztus megszabadított bennünket [...]” Milyen szabadság ez? Magának Krisztusnak a szabadsága az, aki örömét leli az Úr törvényében, mert az a szívében volt. (Zsolt 40:8) „[...] Mert a Jézus Krisztusban való élet Lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.” (Róm 8:2) Csak hit által állhatunk meg. Ebben a szabadságban nyoma sincs a szolgaságnak. Ez egy teljes szabadság. Ez a lélek szabadsága, a gondolat szabadsága és a cselekvés szabadsága is. Nemcsak lehetőséget kapunk a törvény megtartására, hanem azt az elmét is, amely örömét leli a törvény megtartásában. Nem alkalmazkodunk a törvényhez, mert nem látunk más módot a büntetés elkerülésére – ez elviselhetetlen rabság lenne. Isten szövetsége épp az ilyen rabságból szabadít meg minket. Nem, ha elfogadjuk az Isten ígését, a Lélek elméjét helyezi belénk, így a legnagyobb örömünket abban találjuk, ha hallgatjuk Isten minden szavát. A lélek szabad, mint egy madár, amely a hegyek teteje fölé emelkedik. Ez Isten gyermekeinek dicsőséges szabadsága, akik ismerik Isten világegyetemének teljes „szélességét, hosszúságát, mélységét és magasságát”. Ez azok szabadsága, akiket nem kell felügyelni, hanem akikben megbízhat sz bárhol is vagy, hiszen minden lépésük Isten mozgásban lévő szent törvénye. Miért elégednél meg a szolgálattal, amikor ilyen korlátlan szabadság a tiéd? A börtön ajtaja nyitva van. Menj ki Isten szabadságába!

A Lélek ereje a test felett

„Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni.”

A Galata levél negyedik és ötödik fejezete közötti kapcsolat szorosabb, mint bármely másik kettő esetében, olyannyira, hogy nehéz megérteni, hogyan tudta valaki fejezetekre osztani. Nem szabad abba hagynunk az olvasást a 4. fejezet 31. versénél, hanem el kell olvasnunk az 5. fejezet 1. versét is, mint ahogyan mi is tettük. De nem tanultunk meg mindent, amit ebből a versből meg lehetne tanulni, ezért többet fogunk vele foglalkozni.

A szabadság, amelyet Krisztus ad

Amikor Krisztus megnyilvánult testben, az volt a munkája, hogy „hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást” (Ézsa 61:1). A csodái gyakorlati munkásságának illusztrációi voltak, és az egyik legszembeütőbb csodáját elemezhetjük ebben a tanulmányban.

„Tanított pedig szombatnapon a zsinagógában. És íme volt ott egy asszony, kiben gyengeség lelke volt tizennyolc esztendőtlől fogva, és meg volt görbedve és teljességgel nem tudott felegyenesedni. És amikor ezt látta Jézus, előszóltotta és mondta neki: Asszony, feloldattál a te betegségedből! És reá vetette kezeit, és azonnal felegyenesedett, és dicsőítette az Istent.” (Lk 13:10-13, KJV)

Amikor a képmutató zsinagógafő rosszállását fejezte ki Jézus szombatnapon csodatétele miatt, Ő rámutatott arra, hogy mindenki eloldja az ökrét vagy a szamarát a jászolból, és megitatja azt, majd így szól:

„Hát ezt, az Ábrahám leányát, kit a Sátán megkötözött íme tizennyolc esztendeje, nem kellett-e feloldani e kötélből szombatnapon?”

Két dolgot érdemes megemlíteni ebben az esetben: 1) Sátán kötözte meg az asszonyt. 2) A gyengeség lelke uralta őt, erőtelen volt. Figyeljétek meg, milyen pontosan írja le ez az eset azon állapotunkat, mielőtt találkozzunk Krisztussal:

1. Sátán által vagyunk megkötözve, fogva tartva, hogy teljesítsük az ő akaratát.

„Mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek” (Ján 8:34), és „aki a bűnt cselekszi, az ördögből van” (1Ján 3:8). „A maga álnokságai fogják meg az istentelent, és a saját bűnének köteleivel kötöztetik meg.” (Péld 5:22) A bűn az a kötél, amellyel a Sátán megkötöz minket.

2. A tehetetlenség lelke van bennünk, és semmilyen módon nem tudjuk kiemelni magunkat ebből az állapotból, és kiszabadulni a minket megkötöző láncokból. Krisztus meghalt értünk, „mikor még erőtelének valánk” (Róm 5:6). Ezt a két szót „erőtelének valánk” ugyanabból a szóból fordítják, amely a gyengeséget jelenti a Jézus által meggyógyított asszony történetében. Az asszony tehetetlen volt. Tehetetlenség lenni azt jelenti, hogy egyáltalán nincs erőd. Ez a mi állapotunk.

Mit tesz értünk Jézus?

Mit tesz most értünk Jézus? Elveszi gyengeségünket, és cserébe erejét adja nekünk. „Mert nem olyan Főpapunk van, aki ne tudna megindulni gyarlóságainkon.” (Zsid 4:15) „Ő vette el a mi erőtelenségünket, és Ő hordozta a mi betegségeinket.” (Mt 8:17) Ő lesz minden, ami vagyunk, hogy azzá váljunk, ami Ő. Krisztus „törvény alatt született, hogy megváltsa azokat, akik a törvény alatt vannak”. Ő megszabadított minket az átoktól, átokká tétetett értünk, hogy áldás szálljon ránk. Bár bűnt nem ismert, bűné tétetett értünk, „hogymi Isten igazsága legyünk Őbenne” (2Kor 5:21).

Miért teszi ezt?

Miért szabadította meg Jézus az asszonyt a gyengeségéből? Azért, hogy szabadon távozhasson. Minden bizonnyal nem azért szabadult meg, hogy szabad akaratából folytathassa azt, amire korábban kényszerítve volt, hogy megtegye. És miért szabadít meg minket a bűntől? Hogy a bűntől szabadok legyünk. A test gyengesége miatt képtelenek vagyunk betölteni a törvény igazságát. Ezért Krisztus, aki testben jött, és akinek hatalma van a testen,

Lelkének erejével megerősíti a belső emberünket, hogy a törvény igazsága beteljesedjék bennünk, akik nem test szerint, hanem Lélek szerint járunk. Nem tudjuk megmondani, hogyan cselekszi meg. Egyedül Ő tudja, hogyan kell ezt megtenni, mert egyedül csak Ő rendelkezik hatalommal, de mi megismerhetjük ennek valóságát.

A jelenvaló szabadság

Figyeljete azokra a szavakra, amelyeket Jézus az asszonyhoz intézett, amikor még megkötözve volt, és képtelen volt felegyenesedni: „Feloldattál a te betegségedből!” Pontosan ezt mondja nekünk is. Minden fogolynek hirdeti a szabadulást. Az asszony „teljességgel nem tudott felegyenesedni”, mégis Krisztus szavára azonnal felegyenesedett. Nem tudott felegyenesedni, mégis meg tudta tenni. Az emberek számára lehetetlen dolgok, az Isten számára lehetségesek. „Az Úr megtámogat minden esendőt és felegyenesít minden meggörnyedtet.” (Zsolt 145:14) A hit önmagában nem hoz létre tetteket, hanem csak birtokba veszi őket. Nincs egyetlen olyan lélek sem, akit úgy lesúlytott volna a bűn terhe, amellyel a Sátán megkötözte, hogy Krisztus ne tudná felemelni. A szabadság az övé, csak használnia kell azt. Hirdetessék ez az üzenet az egész világon. Minden lélek hallja – Krisztus minden foglyot megszabadított. Ezrek fognak örülni ennek a hírnek.

Krisztus azért jött, hogy helyreállítsa, ami elveszett. Megvált minket az átokból. Megváltott minket. Ezért a szabadság, amelyet nekünk ad, az a szabadság, amely az átok megjelenése előtt volt. Az ember királlyá tétetett. Nemcsak az első teremtett egén tétetett királlyá, hanem az egész emberiség. „Amely napon, teremtette Isten az embert, Isten hasonlatosságára teremtette azt. Férfiúvá és asszonnyá teremtette őket és megáldotta őket és nevezte az ő nevüket Ádámnak [...]” azaz embernek. (1Móz 5:1-2) Akkor ezt mondta Isten: „Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra, és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. Teremtette tehát az Isten az embert az Ő képére, Isten képére teremtette őket, férfiúvá és asszonnyá teremtette őket. És megáldotta Isten őket és mondta nekik: Szaporodjatok, és sokasodjatok, és töltsétek be a földet [...]”. Az uralom - mint látni fogjuk - minden embernek megadatott, férfinak és nőnek egyaránt.

Ez az uralom egyetemes volt. Amikor Isten megteremtette az embert,

„mindent lábai alá vetett. Mert azzal, hogy neki mindent alávetett, semmit sem hagyott alávetetlenül [...]”. Az uralom nem korlátozódott csupán erre a bolygóra, mert amikor Isten dicsőséggel és tisztelettel koronázta meg az embert, úrrá tette keze munkáin. (Zsid 2:7) „Te Uram, kezdetben alapítottad a földet és a te kezeidnek művei az eget.” (Zsid 1:10) Ez azt mutatja, mennyire szabad volt az ember az átok bejövetele előtt, mert nyilvánvaló, hogy az uralkodónak abszolút szabadsága van, legalábbis a birodalmában, különben nem lenne úr.

Igaz, hogy most nem látjuk, hogy minden alá van rendelve az embernek. „Azt azonban látjuk, hogy Jézus, aki egy kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál, a halál elszenvedéséért dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hogy az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelje a halált.” (Zsid 2:9) Így minden embert megvált az elvesztett uralom átkától. „Dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg [...]”. A korona magában foglalja a királyságot, Krisztus koronája pedig az, amivel az ember rendelkezett, amikor az Isten keze által alkotott dolgok fölé helyeztetett. Ezért mondta Krisztus (mint ember, - figyelem - testben) a feltámadás után, mielőtt felment a mennybe: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért [...]” (Mt 28:18-19). Ez azt mutatja, hogy ugyanaz a hatalom adatott nekünk is Őbenne, és ezt az ihletett ima bizonyossá teszi számunkra, hogy megismerjük Isten hatalmának legfelsőbb nagyságát mibennünk, akik elhiszük. „És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, akik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, amelyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbára a mennyekben. Felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és uraságon és minden néven, mely neveztetik nemcsak e világon, hanem a következőben is: És mindeneket vetett az Ő lábai alá [...]”. (Ef 1:19-24) Ezt az imát az a kijelentés követi, hogy Isten életre keltett minket Krisztusban, és „együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben Krisztus Jézusban” (Ef 2:1-6).

Krisztus emberként ízlelte meg a halált értünk, és a kereszttel váltott meg minket az átoktól. Ha Vele együtt megfeszítettünk, akkor Vele együtt is fogunk feltámadni, Vele ülhetünk és vele maradunk a mennyekben, minden a lábunk alá vettetve. Ezt azért nem tudjuk, mert nem engedjük, hogy a Szentlélek kinyilatkoztassa nekünk. A Szentléleknek kell megvilá-

gosítania belső látásunkat, hogy megtudjuk „milyen reménységre hívott el, és milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között” (Ef 1:18). A kérés azokhoz, akik Krisztussal együtt meghaltak és feltámadtak a következő: „Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjétek neki a ő kívánságaiban.” (Róm 6:12). Ez azt mutatja, hogy urak vagyunk. Hatalmunk van a bűn felett, hogy többé ne legyen uralma felettünk.

Krisztus vére által van a megváltásunk, sőt a bűnök bocsánata is (Ef 1:7), és amikor „megmosott bennünket bűneinkből az Ő vére által” (Jel 1:5), „tett minket királyokká és papokká az Ő Istenének és Atyjának” (Jel 1:6). Micsoda dicsőséges uralom! Micsoda dicsőséges szabadság! Szabadulás az átok hatalmától, még akkor is, ha körülvesz bennünket. Szabadulás ettől a „jelenváló gonosz világtól” - a test és a szemek kívánságaitól és az élet kérkedésétől! Az univerzum szabadítása (hatalom mennyen és földön), hogy sem a „levegő hatalmasságai”, sem „e világ sötétségének fejedelmei” ne tudjanak hatalmat gyakorolni felettünk. Ez az a szabadság és hatalom, amellyel Krisztus rendelkezett, amikor azt mondta: „Távozz tőlem, Sátán!” (Mt 4:10). És az ördög azonnal elhagyta. Ő hatalom „az ellenségnek minden erején” (Lk 10:19). Ez egy olyan szabadság, hogy semmi, sem az égen, sem a földön nem kényszeríthet arra, hogy akarataink ellenére bármit is tegyünk. Isten sem fogja tenni, mert Tőle származó szabadságunk van. Nem tudja megtenni senki. Ez az a hatalom, amellyel rendelkezünk a dolgok felett, így minden dolog minket fog szolgálni, ahelyett, hogy azok irányítanának minket. Megtanuljuk mindenhol felismerni Krisztust és keresztyét, így az átoknak nem lesz hatalma rajtunk, elménk és testünk pedig nem lesz alárendelve külső változásoknak. Egészségünk gyorsan helyreáll, mert Jézus élete megnyilvánul halandó testünkben. Ez annyira csodálatos szabadság, hogy semmilyen nyelv vagy toll nem tudja leírni. Higgyetek benne, amit a Szentlélek felfedi azt, fogadjátok el, és szilárdan álljatok meg benne. Igen, álljatok meg benne!

„Álljatok meg abban”

„Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregük.” „Mert Ő szólott és meglett, Ő parancsolt és előállott.” (Zsolt 33:6,9) Ugyanaz a szó, amely a csillagok seregét teremtette, azt mondja nekünk: „Álljatok meg abban!” Nem egy olyan parancs, amely ugyanolyan tehetetlenségben

hagy bennünket, mint korábban voltunk, hanem olyan, amely magában hordozza a megparancsolt cselekvésnek a teljesítését is. Emlékezzetek a meggyógyult bénák eseteire (Ján 5:5-9; ApCsel 3:2-8; 14:8-10). A parancs végrehajtja a parancsolt dolgokat. Az egek nem önmagukat teremtették, hanem előállottak az Úr szavára. Legyenek tehát a tanítóitok. „Emeljétek fel a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremtette azokat? Ő, aki kihozza seregüket szám szerint, mindnyáját nevén szólítja, nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjuk sincsen.” (Ézsa 40:26) „Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlén erejét megsokasítja.” (Ézsa 40:29)

Egy kérdés a hasznosságról

„Hogyha körülméltedtek, Krisztus néktek semmit sem használ.” Meg kell értenünk, hogy itt sokkal többről van szó, mint a körülméltési rítus. Ennek az a bizonyítéka, hogy ezt a levelet, amely oly sokat ír a körülméltedésről, megtartotta számunkra az Úr, és magában foglalja a minden időkre szóló evangélium üzenetét, bár a körülméltedés, mint szertartás nem égető, vagy létfontosságú probléma napjainkban. Senki sem kéri a keresztényeket, hogy vessék alá magukat a test körülméltési szertartásának.

A kérdés viszont az, hogyan nyerjük a megigazulást – a bűntől való megváltást – és az igazság örökségét. Az igazság az, hogy ezt csak hit által lehet megszerezni – ha befogadjuk Krisztust a szívünkbe -, és engedjük, hogy bennünk élje életét. Ábrahám Isten igazságával rendelkezett Jézus Krisztusba vetett hite által, és ennek jeléül Isten adta a körülméltedés jelét. Ez nagy jelentőséggel bírt Ábrahám számára, folyamatosan emlékeztetve őt kudarcára, amikor saját ereje által próbálta beteljesíteni Isten ígéretét. Az esemény feljegyzése ugyanezt a célt szolgálja a mi esetünkben is. Arra mutat rá, hogy „a test nem használ semmit”, ezért nem szabad tőle függünk. Pusztán az a tény, hogy körülmélték, nem adott semmi előnyt Krisztusnak, mert Pál is körülmélt volt, és ő a zsidók miatt körülméltette Timóteust. (ApCsel 16:1-3) Pál azonban nem tekintette értéknek a körülméltedést vagy bármely más külső dolgot (Fil 3:4-7), és amikor felajánlották neki Titus körülméltését az üdvösség jeleként, ő nem engedte meg. (Gal 2:3-5)

Azt, ami már csak létező jel kellett volna, hogy legyen, azt a következő generációk a tény megvalósításának eszközeként tekintették. Ezért ebben a levélben szimbólumként jelenik meg a körülméltés, minden olyan

cselekedet, amit az ember megtesz az igazság elnyerése érdekében. A külső test körülmetélése, amelyet a judaizáló tanítók a pogány hívőkre igyekeztek rákényszeríteni, mint az üdvösségnek nagy eszközét (lásd ApCsel 15:1), csupán a test cselekedeteit jelképezi, szemben a Lélekkel.

Itt be van mutatva az az igazság, miszerint, ha valaki tesz valamit annak reményében, hogy majd általa üdvösséget szerezzen, vagyis saját cselekedetei általi üdvösséget keres, akkor neki Krisztus semmit sem használ. Ha Krisztust nem fogadják el teljes Megváltónak, akkor egyáltalán nincs elfogadva. Ez azt jelenti, hogy ha Krisztust nem fogadják el annak, ami valójában Ő, akkor tulajdonképpen el van utasítva. Ő nem lehet más, mint ami valójában. Krisztus nem osztja meg a Megváltó minőségét más személylyel vagy dologgal. Könnyen láthatjátok tehát, hogy ha valaki az üdvösség reményében körülmetélkedik, ezzel Krisztusba, mint az emberiség egyetlen és teljesen elégséges Megváltójába vetett hit hiányát mutatja.

Isten a körülmetélkedést a Krisztusba vetett hit jeléül adta. A zsidók eltorzították azáltal, hogy a hit helyettesítőjévé tették. Így tehát, amikor egy zsidó a körülmetélkedésével kérkedik, akkor a saját igazságával kérkedik. Ezt mutatja a 4. vers: „Elszakadtatok Krisztustól, akik törvény által akartok megigazulni, a kegyelemből kiestetek.” Ez egyáltalán nem a törvény hiteltelenítését jelenti, hanem az ember „képességének” a hiteltelenítését a törvény megtartására. A törvény nagysága miatt, amely oly szent, és a követelményei miatt, amelyek oly nagyok, egyetlen ember sem érheti el annak tökéletességét. Csak Krisztusban birtokolhatjuk a törvény igazságát. Az igazi körülmetélés azt jelenti, hogy lélekben szolgálunk Istennek, örvendezünk Krisztus Jézusban, és egyáltalán nem bízunk a testben. (Fil 3:3)

Adósa a törvénynek

„Bizonyoságot tesztek pedig ismét minden embernek, aki körülmetélkedik, hogy köteles az egész törvényt megtartani.”

„Íme - kiálthat fel valaki - akkor ez azt mutatja, hogy a törvényt el kell kerülni, mert Pál azt mondta, hogy a körülmetélteknek kell engedelmeskedniük a törvénynek, és figyelmezteti őket, hogy ne legyenek körülmetélve.”

Ne rohanj így, barátom! Tanulmányozd egy kicsit alaposabban a **szöveget**. Olvasd el újra - „Bizonyoságot tesztek pedig ismét minden embernek, aki körülmetélkedik, hogy köteles az egész törvényt megtartani.” - és

meglátod, hogy nem a törvény egy rossz dolog, sem a törvény megtartása; hanem azt kell elkerülni, hogy adósa legyél a törvénynek. Hát ez nem egy kolosszális különbség? Jó dolog, ha van ennivalód és ruhád, de borzasztó dolog, hogy adóságod legyen ezen szükséges dolgok miatt. Még szomorúbb az, hogy adóságod legyen emiatt, és mégis hiányozzanak is.

Az adós az a személy, aki adós valamivel. Aki adósa a törvénynek, azzal tartozik, amit a törvény megkövetel, vagyis az igazsággal. Ezért, aki tartozik a törvénynek, az átok alatt van; mert meg van írva: „Átkozott mindenki, aki nem cselekszi meg mindazt, amik a törvénykönyvben leírtak.” Következésképpen, ha megkíséreljük a megigazolást bármi más módon, mint a Krisztusban való hit által elérni, akkor az örökkévaló kötelezettség átkát vonjuk magunkra. Mindörökké eladósodik, mert nincs mivel fizetnie. Az azonban, hogy adósa a törvénynek – azzal, hogy az egész törvényt meg kell tartania –, azt mutatja, hogy a teljes törvényt be kell töltenie. Hogyan kell betöltenie? „Az az Isten dolga, hogy higgyetek Abban, akit Ő küldött.” (Ján 6:29) Szűnjön meg önmagában bízni, és fogadja be és vallja meg Krisztust az ő testében, és akkor benne a törvény igazsága beteljesedik, mert nem test szerint jár, hanem Lélek szerint.

A hit általi megigazulás reménysége

„Mert mi a Lélek által, hitből várjuk az igazság reménységét.” Ne hagyjátok ki ezt a verset anélkül, hogy többször elolvasnátok, mert különben azt értjük belőle, amit nem állít. Olvasása közben gondolatok arra, amit már tanultatok a Lélek igéretéről.

Ne gondoljátok, hogy ez a vers azt tanítja, hogy ha megkaptuk a Szentlelket, akkor várjunk kell az igazságot. Semmi esetre sem. A Lélek adja az igazságot, „a Lélek élet az igazságért” (Róm 8:10). „Amikor eljön, megfeddi a világot bűn és igazság tekintetében.” (Ján 16:8) Aki befogadja a Lelket, az meggyőzetik a bűn tekintetében, és megkapja az igazságot is, amelynek hiányáról a Lélek meggyőz, és amelyet csak a Lélek tud elhozni.

Mi az az igazság, amit a Lélek ad? - Ez a törvény igazsága. Tudjuk, „merthogy a törvény lelki”. (Róm 7:14)

Mit mondhatunk hát az igazság reménységéről, amelyet a Lélek által várunk? Figyeljétek meg, hogy nem azt állítja, hogy a Lélek által reméljük az igazságot, hanem azt, hogy mi várjuk az igazság reménységét hit által,

vagyis azt a reményt, amelyet az a tény ad, hogy van igazságunk. Röviden tekintsük át részleteiben ezt a kérdést, hogy felfrissítsük elménket. Nem tart sokáig, mert már áttanulmányoztuk, és nincs más dolgunk, mint felfrissíteni a memóriánkat:

1. Isten Lelke az ígélet Szentlelke. Nem a Lélek ígért, hanem a Lélek birtoklása biztosít bennünket Isten ígéletéről.

2. Isten számunkra Ábrahám gyermekeiként egy örökséget ígért. A Szentlélek ennek az örökségnek a záloga vagy biztosítéka mindaddig, amíg a megvásárolt tulajdon meg lesz váltva, és nekünk lesz adva. (Ef 1:13-14)

3. A megígért örökség az új ég és új föld, amelyben igazság lakozik. (2Pét 3:13)

4. A Lélek igazságot hoz, mert Ő Krisztus képviselője, az eszköz, amellyel Ő maga, aki a mi igazságunk, szívünkben lakozik. (Ján 14:16-18)

5. Ezért a remény, amit a Lélek hoz, az a remény, amit az igazság birtoklása hoz, nevezetesen az Isten országában – a megújult földön – való örökség reménysége.

6. Az igazság, amelyet a Lélek ad nekünk, Isten törvényének igazsága, amely a kőtábla helyett a szívünkbe van írva a Lélek által. (Róm 2:29; 2Kor 3:3)

7. A dolog summája a következő: Ha egyáltalán nem bízunk önmagunkban, és elismerjük, hogy bennünk nem lakik semmi jó, következőképpen semmi jó nem származhat belőlünk, és így ahelyett, hogy annyira erősnek gondolnánk magunkat, hogy képesek vagyunk megtartani a törvényt, akkor hagyni fogjuk, hogy a Szentlélek betöltsön bennünket, hogy beteljünk a törvény igazságával, és éljen bennünk az élő remény. A Lélek reménysége – a hit általi megigazulás reménysége – magában nem tartalmazza a bizonytalanságnak egyetlen elemét sem. Ez egy megingathatatlan bizonyosság. Semmi másban nincs reménység. Akiben nincs meg az „Istennek igazsága Jézus Krisztusban való hit által”, annak nincs egyetlen reménye sem. Csak a bennünk lévő Krisztus a *dicsőség ama reménysége*.

Csak a hitben létezik erő

„Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem használ, sem a körülmetélkedetlenség, hanem a szeretet által munkálkodó hit.” Az ebben a szövegben levő „használ” kifejezést a Lk 13:24, ApCsel 6:10, 15:10 ver-

sekben a „tudnak”, „képesek” kifejezéssel fordítják. A Fil 4:13 (KJV) verse úgy adja vissza ezt a kifejezést, hogy „képes”. Így az igeveres így adható vissza: A körülmétkedés nem képes semmire, ahogy a körülméletlenség sem, hanem a szeretet által munkálkodó hit tehet meg mindent. Ez a szeretet által munkálkodó hit csak Krisztus Jézusban található meg.

De milyen dologról van itt szó, amit cselekedni kell? Semmi másról, csak Isten törvényéről. Egyetlen ember sem tudja teljesíteni, bármilyen is lenne a helyzete vagy az állapota. A körülmélt embernek nincs hatalma a törvény megtartására, és a körülméltésnek sincs hatalma arra, hogy segítsen megtartani azt. Az egyik dicsekedhet körülméltésével, a másik pedig körülméletlenségével, de mindkettő hiábavaló. A hit törvénye kizárja a dicséretet (Róm 3:27), mert csak Krisztus hite képes megtartani a törvény igazságát. Egyetlen esélyünk sincs azt mondani, hogy tettünk valamit. Mindent Krisztusnak köszönhetünk.

A megátolt út

A galatabeliek jól kezdték, mert a Lélemben kezdték, de valaki megátolta útjukat. A kérdés az: „Kicsoda gátolt meg benneteket abban, hogy ne engedelmeskedjete az igazságnak?” Isten törvénye az igazság (Zsolt 119:142), és a galatabeli hívek kezdetben engedelmeskedtek neki. Kezdetben sikerrel jártak, de később akadályoztatva lettek fejlődésükben. Miért? „Mert nem hit által, hanem cselekedetek által keresték azt, és beleütköztek a megütközés kövébe.” (Róm 9:32, KJV) Krisztus az út, az igazság és az élet, és Őbenne nincs akadály. Ő igazságul tétetett értünk. A törvény tökéletesége Őbenne van, mert az Ő élete a törvény.

A kereszt botránya

A kereszt a szegény szimbóluma, és mindig is az volt. A keresztre feszítés az ismert legszegyenteljesebb halálnem volt. Az apostol azt mondta, ha ő a körülméltést - vagyis a cselekedetek általi megigazulást - hirdette volna, akkor a kereszt botránya megszűnt volna. A kereszt botránya, az emberi tehetetlenség, a bűn és a jóra való képtelenség megvallása. Krisztus keresztjét felvenni azt jelenti, hogy mindenben teljesen Tőle függünk, és ez az emberi büszkeség legnagyobb megaláztatása. Az emberek szeretik azt képzelni, hogy függetlenek. Semmi kifogásuk a jó ellen, amit saját maguk

tehetnek meg. Valaki prédikálhat „erkölcsöt” egy tolvajbandának vagy akár egy pogánynak, és jó fogadtatásban részesül mindaddig, amíg arra vannak bátorítva, hogy saját erőfeszítéseikkel ériék el azt. De ha a keresztet hirdetik, ha tudatják, hogy az emberben nincs semmi jó, és ajándékként kell elfogadni mindent, valaki azonnal sértve fogja érezni magát.

Szabadság, hogy ne szolgáljunk a bűnnek

„Mert ti szabadságra hivatatok, atyámfiai, csakhogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak.” Az előző két fejezet a szolgaságról, a fogságról szól. A hit eljövetele előtt fogságban vagyunk, a bűn alatt, adósok a törvénynek. Krisztus hite szabaddá tesz, de szabadításunk alatt a következő figyelmeztetést kapjuk: „Menj el, és többé ne vétkezz!” A bűnből való szabadságot kaptuk, nem a bűnhöz való szabadságot. Mennyien tévednek itt! Sok őszinte ember azt képzei, hogy Krisztusban szabadok vagyunk, hogy figyelmen kívül hagyjuk és megszegjük a törvényt, elfelejtve, hogy a törvényszegés bűn. (1Ján 3:4) A testet szolgálni annyi, mint a bűnt elkövetni, „mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti” (Róm 8:7). Tehát, amikor az apostol arra figyelmeztet, hogy ne éljünk vissza a szabadsággal, esélyt adva a testnek, akkor egyszerűen arra figyelmeztet, hogy ne éljünk vissza a Krisztustól kapott szabadsággal, és ne menjünk vissza a rabságba, megszegve a törvényt. Ehelyett szeretettel kellene szolgálnunk egymásnak, mert a szeretet a törvény betöltése.

Emlékezzünk vissza arra, mit mondtunk ebben a fejezetben azzal a szabadsággal kapcsolatban, amelyben Krisztus szabaddá tett bennünket? Hogy Ő megadja nekünk az első uralom szabadságát. De ne feledjétek, hogy Krisztus az emberiségnek adta az uralmat, és Őbenne mindnyájan királyokká tételnek. Ez azt mutatja, hogy az egyetlen emberi lény, aki felett minden kereszténynek joga van uralkodni, az saját maga. Krisztus királyságában az a legnagyobb ember, aki a saját lelke felett uralkodik. Királyokként az alacsonyabbrendű teremtetett lények között megtaláljuk alávetettjeinket, a dolgok között és a saját testünkben, de nem a körülöttünk lévő emberek között. Szolgálnunk kell nekik. Ugyanaz az indulat kell legyen bennünk, amely Krisztusban volt a mennyei udvarokban, Istennek formájában, amely arra készítette, hogy szolgálai formát vegyen fel. (Fil 2:5-7) Amikor a

földre jött, nem változtatta meg természetét, csak alakját, így Sion felkent Királyaként szolgálta. Ez abból is látszik, hogy megmosta a tanítványok lábát, teljes tudatában lévén annak, hogy Ő a Mesterük és Uruk, és hogy Istentől jött és Istenhez megy. (Ján 13:3-13) Sőt, amikor az összes megváltott szent dicsőségben mutatkozik meg, maga Krisztus „felövezi magát, leülteti azokat és előjön, hogy szolgáljon nékik” (Lk 12:37). A legnagyobb szabadság a szolgálatban rejlik – az emberek szolgálatában, Jézus nevében. Aki a legnagyobb szolgálatot teszi – nem a legnagyobbat, ahogy az emberek tartják, hanem azt, ami a legalacsonyabbnak tekinthető –, az a legnagyobb. Ezt Krisztustól tanuljuk, aki a királyok Királya és az uraknak Ura, mert Ő mindennek szolgálja, olyan dolgokban szolgálva, amit senki más nem tenne vagy tehetne meg. Isten szolgálói mind királyok.

A szeretet betölti a törvényt

A szeretet nem a törvény megtartásának a helyettesítője, hanem annak tökéletesítője. Éppen itt jó lenne elolvasnotok az 1Kor 13. fejezetét. „A szeretet nem illeti gonosszal a felebarátot. Annakokáért a törvény betöltése a szeretet.” (Róm 13:10) „Ha azt mondja valaki, hogy: szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát?” (1Ján 4:20). Ha az ember szereti felebarátját, azt jelenti, hogy szereti Istent. „A szeretet Istentől van”, mert „Isten szeretet”. A szeretet Isten élete. Ha ez az élet van bennünk, és semmilyen módon nincs akadályozva, akkor a törvény természetes módon bennünk lesz, mert Isten élete törvény az egész teremtés számára. „Arról ismerjük meg Isten szeretetét, hogy Ő az életét adta érettünk, mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért.”

A szeretetben nincs önzés

Abból, amit most tanulmányoztunk, az következik, hogy: mivel a szeretet szolgálatot jelent, a szolgálat pedig azt jelenti, másokért tenni valamit, nyilvánvaló, hogy a szeretet nem gondol önmagára, így aki szeret, annak nincs más gondolata, mint az, hogy hogyan áldhatja meg másokat. Így olvassuk: „A szeretet hosszútűró, kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt.” (1Kor 13:4-5).

Éppen ezen a létfontosságú ponton hibázik mindenki vagy követett el hibát. Boldogok azok, akik rátaláltak hibájukra, és eljutottak az igaz szeretet megértéséig és gyakorlásáig. „A szeretet nem keresi a maga hasznát.” Ezért az önszeretet egyáltalán nem szeretet a szó valódi értelmében. Ez csak egy aljas hamisítvány. Azonban a legtöbb esetben, amit a világ szeretetnek nevez, valójában nem a másik ember iránti szeretet, hanem önszeretet. Még az a szeretet is, aminek a földön a legmagasabb ismert formájának kellene lennie, a szeretet, amivel az Úr jelképezi népe iránti szeretetét - a férj és feleség közötti szeretet - az is a legtöbbször nem más, mint önzés az igaz szeretet helyett. Ha eltekintünk a vagyonszerzés vagy a társadalmi pozíció megszerzése céljából kötött házasságoktól, amelyek méltatlanok a figyelembevételre, van egy dolog, amelyet mindenki felismer, amikor rá irányítják a figyelmét, hogy a házasságban egyesülők szinte minden esetben többet gondolnak a saját boldogságukra, mint a házastársuk boldogságára. Természetesen ez az állapot különböző mértékben létezik. Amilyen mértékben van igazi, önzetlen szeretet, olyan mértékben van igazi boldogság. Van egy lecke, amit az emberek nehezen tanulnak meg, nevezetesen, hogy az igazi boldogságot csak akkor találjuk meg, ha abbahagyjuk a keresést, és úgy döntünk, hogy másoknak adjuk azt.

„A szeretet soha el nem fogy”

Itt ismét találunk egy tesztet, amely megmutatja, hogy általában, amit szeretetnek nevezünk, az tulajdonképpen nem szeretet. A szeretetnek nincs vége. A kijelentés kategorikus: soha. Nincs kivétel, és a körülményekre való tekintetre sincs egyetlen kivétel sem. A szeretetet nem befolyásolják a körülmények. Gyakran halljuk, hogy valakinek kihűlt a szeretete, de ez nem történhet meg. Az igaz szeretet mindig meleg, mindig árad, semmi sem fagyaszthatja meg a szeretet forrását. A szeretet teljesen végtelen és változatlan, egyszerűen azért, mert ez Isten élete. Nincs más igaz szeretet, mint Isten szeretete, ezért a szeretet csak úgy nyilvánulhat meg az emberek között, ha Isten szeretete teljes szívből van elfogadva a Szentlélek által.

Miért a szeretet?

Néha, amikor szerelmes vallomások hangzanak el, a szeretett személy

megkérdezi: „Miért szeretsz?” Mintha valaki okot tudna adni a szerelemre! A szerelem maga az ok. Ha a szerelmes pontosan meg tudja mondani, miért szereti a másikat, akkor ez a válasz is azt mutatja, hogy nem szereti igazán. Bármilyen, ami megnevezhető a szeretet okaként, egy napon eltűnhet, és akkor a vélt szeretet is eltűnik, de „a szeretet soha el nem fogy.” Ezért a szeretet nem függhet a körülményektől. Tehát, a „miért szeret valaki” kérdésre csak az a válasz adható, hogy a szeretet miatt. A szeretet egyszerűen azért szeret, mert szeretet. A szeretet annak az egyénnek a tulajdonsága, aki szeret, és azért szeret, mert szeretete van, függetlenül a szeretet tárgyának jellegétől. Ezt az igazságot akkor látjuk, amikor visszatérünk Istenhez, a szeretet Forrásához. Ő a szeretet; a szeretet az Ő élete, de létezésére nem lehet magyarázatot adni. A szeretet legmagasabb emberi eszméje az, hogy szeress, mert szeretnek, vagy mert szeretetünk tárgyát könnyű szeretni. De Isten szereti azokat, akik kellemetlenek, és azokat, akik gyűlölik Őt. „[...] mert régebben mi is engedetlenek, tévelygők, különböző kívánságoknak és gyönyöröknek szolgálói, gonoszságban és irigységben élők, gyűlölségesek, egymást gyűlölők voltunk. De amikor a mi megtartó Istenünknek jóvólta és az emberekhez való szeretete megjelent, nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az Ő irgalmasságából tartott meg minket.” (Tit 3:3-5) „Mert, ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekszik-é? [...] Legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” (Mt 5:46,48)

Nem szolgál rosszal

„A szeretet nem szolgál rosszal a felebarátjának.” A *felebarát* mindenkit jelent, aki a közelben lakik. Ezért a szeretet kiterjed mindazokra, akikkel kapcsolatba kerülsz. Aki szeret, annak szükségszerűen szeretnie kell mindenkit. Felvethető az a kifogás, hogy a szeretet különbséget tesz, és itt megemlíthető a férj vagy a feleség helyzete, vagy a család bármely tagjának helyzete. Ám a kifogás nem állja meg a helyét, mert a családi kapcsolat azért lett alapítva, hogy az egyesülés révén a szeretet hatékonyabban nyilvánuljon meg mások felé. Azon az elven alapulva, hogy a hatalom nem duplázódik, hanem tízszeresére növekszik az egység által, amint az a következő kijelentésben szerepel: „egy üldöz ezret, kettő pedig menekülésre készítet tízezet [...]” (5Móz 32:30), az egység megsokszorozza a törvény munkájának értékét.

Ha két ember, akikben van ez az önzetlen szeretet az egész emberiség iránt, szeretetben egyesül, akkor egyesülésük tízszer alkalmasabbá teszi őket arra, hogy másokat szolgáljanak. Ha valaki úgy gondolja, hogy ez túl magas színvonal, ne feledje, hogy mi egy nagyon magas dolgot tartunk szem előtt – a legmagasabbat az univerzumban. Mi a szeretetről beszélünk úgy, ahogy a mennyből érkezik, nem pedig arról, amelyet a föld sarába hurcoltak. A szegény és törekeny emberi lényeknek a legjobbra van szükségük.

Mivel a szeretet nem árt a felebarátnak, nyilvánvaló, hogy a keresztyén szeretet – és mint láttuk, valójában nem is létezik egy másik szeretet, – nem ért egyet a háborúkkal és a harcokkal. Egyetlen filozófia sem hitetheti el valakivel, hogy egy embernek jót tesznek, ha megölik őt. Amikor a katonák megkérdezték Keresztelő Jánost, hogy mit tegyenek Isten Bárányának tanítványaiként, akire mutatott, így válaszolt: „Senkivel se legyetek erőszakosak!” (Lk 3:14, KJV). Egy alternatív fordítás úgy adja vissza János válaszát: „Egy embert se félemlítsetek meg!” A kérdezők szolgálatban lévő katonák voltak, amint azt a Revised Version széljegyzetében látjuk. Ugyanakkor a széljegyzet egy alternatív fordítását adja annak, amit János mondott: „Ne okozzatok félelmet senkinek sem!” A háború, amelyben ezt a parancsot alkalmaznák, nagyon enyhe háború lenne. Ha egy hadsereg keresztyényekből – Krisztus igaz követőiből – állna, amikor szemben állnának az ellenséggel, ahelyett, hogy lelőnék őket, megpróbálnák kideríteni, mire van szükségük, és megadnák nekik azt, ami hiányzik. „Azért, ha éhezik a te ellenséged, adj ennie, ha szomjúhozik adj innia, mert ha ezt műveled, eleven szenet gyűjtesz az ő fejére. Ne győzettel meg a gonosszal, hanem a gonoszt is jóval győzd meg.” (Róm 12:20-21)

Vigyázatok

„Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázatok, hogy egymást fel ne emésszétek.” Figyeljétek meg, milyen veszélybe kerültek a galatabeliek a rossz tanács hallgatásával. Eltávolodva a hit egyszerűségétől, a galatabeliek átok alá vetették magukat, és abba a veszélybe kerültek, hogy a pokol tüzébe jutnak. „A nyelv is tűz, a gonoszságnak összessége. Úgy van a nyelv a mi tagjaink között, hogy megszeplősíti az egész testet és lángba borítja életünk folyását, maga is lángba boríttatván a gyehennától.” (Jak 3:6) A nyelv többet pusztított el, mint a kard, mert a kardot soha nem húzták volna ki, ha nem lett volna fékezhetetlen nyelv. Senki sem uralhatja azt,

csak Isten. Ő megtette a galatabeliakkal, amikor a szájuk tele volt áldással és dicsérettel, de micsoda változás! Későbbi tanításuk hatására az áldásból a veszekedésekbe süllyedtek le. Ahelyett, hogy szavaikkal egymást építették volna, felemésztették egymást.

„A gonoszság és a bűn kovásza”

A 8. és 9. versek a következő kérdés után következnek: „Ki gátolt meg titeket abban, hogy ne engedelmességetek az igazságnak?” és erre is vonatkozik ugyanúgy, mint az előző esetben is, mert a marakodás és egymás emésztése az igazság iránti engedetlenségnek az erős bizonyítéka. „Ez a hitetés nem attól van, aki titeket is hív.” Isten a békesség Istene. Krisztusról, a békesség Fejedelméről ez íratott meg: „nem verseng [...]” (Mt 12:19), ezért „az Úr szolgájának pedig nem kell torzsalkodnia” (2Tim 2:24). Jézus Krisztus evangéliuma „a békesség evangéliuma” (Ef 6:15). Amikor harcok és veszekedések vannak az egyházban, biztos lehetsz abban, hogy az evangéliumot sajnos elferdítették. Senki ne hízelegjen magának helyes hitével vagy hite jó állapotával mindaddig, amíg veszekedő hajlamú, vagy vitára ingerelhető. A viszályok és a veszekedések a hittől való eltávolodásnak a jelei - ha az illető valaha is hitt egyáltalán - mert „megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által” (Róm 5:1). Nem csupán békességben vagyunk Istennel, hanem békességünk van Vele – az Ő békessége. Tehát ez az újfajta tanítás, amely harcokhoz vezetett, és hogy felemésszék egymást a nyelv szentségtelen tüzevel, nem Istentől származott, akitől az evangéliumot kapták. Csupán egyetlen rossz lépés is végeredményben nagy távolságokhoz vezethet. Két vasúti sín párhuzamosnak tűnhet, mégis észrevétlenül távolodhatnak egymástól, amíg végül ellentétes irányba nem futnak. „A kis kovász az egész tésztát megkeleszti.” Egy aprónak tűnő hiba, bármi legyen is az, magában hordozza minden gonoszság magvát. „Mert, ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös.” (Jak 2:10) Egyetlen rossz elvhez való ragaszkodás tönkreteszi az egész életet és jellemet. „A rókafiak elpusztítják a szőlőket.”

A test cselekedetei

Melyek a test cselekedetei? Ez csupán egy példa: „házasságtörés, paráz-

naság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások.” Nem kellemes a hallásra ez a lista, igaz? De ez még nem minden, mert az apostol hozzáteszi: „és ezekhez hasonlók”. Ezen a listán sok mindenben érdemes elgondolkodni, tanulmányozva azzal a kijelentéssel együtt, hogy „akik ilyeneket cselekesznek, Isten országának örökösei nem lesznek”. Hasonlítsd össze ezt a listát azzal, amit az Úr adott a Márk 7:21-23-ban, mint ami belülről, az ember szívéből fakad. Természetüknél fogva az emberhez tartoznak. Hasonlítsd össze mindkét listát a Róma 1:28-32 versekben található listával, amely leírja azokat a dolgokat, amelyeket a pogányok tesznek, akik nem méltatták Istent arra, hogy ismeretükben megtartsák. Ezeket teszik mindazok, akik nem ismerik az Urat.

Ezután hasonlítsd össze ezeket a bűnlistákat a Pál apostol által a 2Tim 3:1-5-ben leírt listával azokról a dolgokról, amelyeket az utolsó napokban azok fognak cselekedni, akiknél megvan a kegyesség látszata. Észrevehető, hogy ezek a listák elvben ugyanazok. Amikor az emberek elfordulnak az evangélium igazságától, amely Isten ereje minden hívő üdvösségére, elkerülhetetlenül ezen bűnök hatalma alá kerülnek.

„Nincs különbség”

Csak egyféle test létezik (1Kor 15:39), mert a föld minden lakója ugyanannak a párnak a leszármazottja - Ádámnak és Évának. „Egy ember által jött be a világra a bűn” (Róm 5:12), tehát amikor akármilyen bűn van a világon, az minden testben közös. A megváltás művében „nincs különbség zsidó meg görög között, mert ugyanaz az Úr mindeneknek, aki kegyelemben gazdag mindenkire” (Róm 10:12). Lásd még Róma 3:21-24. Ezen a földön senki sem dicsekedhet másokkal szemben, és nincs joga mást megvetni bűnös, lealacsonyított állapota miatt. A másik emberben meglátott vagy felismert lealacsonyító bűnök – ahelyett, hogy felsőbbrendűségi érzést és az önelégültség érzését váltanák ki bennünk - inkább szomorúsággal és szégyenérzettel kellene, hogy eltöltsenek bennünket, emlékeztetve minket saját emberi természetünkre. A cselekedetek, amelyek a gyilkosban, részegesben vagy romlott emberben nyilvánulnak meg, egyszerűen testünk ter-

mészetének cselekedetei. Az emberiség teste nem hordoz önmagában mást, csak ilyen rossz cselekedeteket, mint amelyek ebben a fejezetben írtak le.

„És ezekhez hasonlók”

Olvasátok el újra a test cselekedeteinek listáját. Közölük egyeseket általában nagyon rossznak vagy mindenesetre tiszteletre méltatlannak értékelnek; de másokat általában megbocsátható bűnnek tekintenek, sőt valódi erénynek. Figyeljétek meg azonban az „és ezekhez hasonlókat” szavakat, amelyek azt mutatják, hogy a listán szereplő összes bűn lényegében azonos jellegű. A Szentírásban azt olvassuk, hogy a gyűlölet gyilkosság. „Aki gyűlöli az ő atyjafát, mind embergyilkos az.” (1Ján 3:15) Sőt, a harag is gyilkosság, amint azt a Megváltó megmutatta a Máté 5:21-22 versekben. Az önző ambíció, amely annyira elterjedt, magában foglalja a gyilkosságot is. De ki gondolja, hogy az önző ambíció bűn lenne? Nem ezt bátorítják mindenhol? Nem tanítják a gyerekeket kiskoruktól kezdve arra, hogy igyekezzenek felülmúlni másokat? Nem táplálják-e az önző ambíciót, nemcsak mindenféle iskolában, hanem otthon és az egyházban is? A szombatiskolában az önző ambíciókat a gyakran feolvasott beszámolók táplálják. Ahelyett, hogy a végletekig rossznak tekintenék, alkalmazzák is. Isten ígéje mégis biztosít bennünket arról, hogy ez ugyanaz, mint a házasságtörés, paráznaság, gyilkosság és részegség, és akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklük Isten országát. Hát nem ijesztő?

Az önszeretet és a felsőbbrendűség vágya az összes többi említett bűn forrása. Ezekből számtalan bűncselekmény fejlődött ki. Ennek ellenére sok anya öntudatlanul pontosan ezekre a gonoszságokra oktatja gyermekét, még akkor is, ha arra törekednek, hogy megfelelően neveljék őket azzal, hogy azt mondják nekik: „Próbálj jobban viselkedni, mint az vagy amaz.” „Próbálj jobban olvasni vagy értelmezni, mint az vagy amaz”; „Próbáld meg ugyanolyan tisztán tartani ruhádat, mint az, vagy amaz”. Mindezek a kifejezések, amelyek otthonok ezreiben hangoznak el nap mint nap, önző ambícióra tanítanak, hamis mércét állítva fel. A gyerekeket nem tanítják arra, hogy különbséget tegyenek jó és rossz között, és szeressék a jót, hanem egyszerűen arra tanítják őket, hogy jobbak legyenek másoknál. Ez önámításhoz és farizeussághoz vezet, mert csak azt tartják szükségesnek, hogy másoknál jobb megjelenést mutassunk, miközben a szív romlott. A többiek nem biztos, hogy magas jelleműek, így aki utánoz, az megelégszik

azzal a rossz erőfeszítéssel is, amelyben jobbnak tűnik annál, mint aki nagyon rossz. Menjetelek végig a teljes listán, és alaposan tanulmányozzátok minden egyes szavát. Ó, a test szörnyűséges cselekedetei ott lapulnak, ahol sokan nem is sejtjenék, hogy vannak! Ott vannak mindenhol, ahol az emberi test van, és ilyen vagy olyan formában mindenütt megnyilvánulnak, ahol a test nincs keresztre feszítve. A bűn az ajtó előtt leselkedik.

A test ellenségeskedése a Lélekkel

Semmi közös nincs a test és Isten Lelke között. Ezek „ellenkeznek egymással”, vagyis két aktív ellenségként állnak egymással szemben, mind-egyikük a megfelelő pillanatra várva, hogy szétzúzza a másikat. A test romlandóság. A test nem örökölheti Isten országát, mert a romlandóság nem örökli a romolhatatlanságot (1Kor 15:50). A testet nem lehet megtéríteni, azt el kell pusztítani. [...] Az érzéki test „ellenségeskedés Isten ellen, mint-hogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. Akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt” (Róm 8:7-8). Ebben van a galatabeliek hitehagyásának titka és sokak nyomorúsága, amelyet oly sokan felfedeznek keresztény tapasztalataik során. A galatabeliek a Lélek által kezdték, de azt hitték, hogy a test által érhetik el a tökéletességet (Gal 3:3), ami éppoly lehetetlen, mintha a földbe ásva próbálnánk elérni a csillagokat. Sok ember vágyik arra, hogy helyesen cselekedjen, de mivel nem rendelték alá magukat teljesen a Léleknek, nem tudják megtenni azokat a dolgokat, amiket szeretnének. A Lélek harcol velük, és részben uralja őket, vagy néha teljesen megadja magukat, és így gazdag tapasztalathoz jutnak. Majd megszorítják a Lelket, a test érvényesül, és akkor olyanokká válnak, mint a többi ember. Időnként a Lélek gondolata, máskor a test gondolata uralja őket (Róm 8:6), és e kétszívűség miatt minden útjukban állhatatlanok (Jak 1:8). Ez az egyik legrosszabb helyzet, ami csak létezhet.

A Lélek és a törvény

„Ha azonban a Lélektől vezéreltetek, nem vagytok a törvény alatt.” „Mert tudjuk, hogy a törvény lelki, de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve.” (Róm 7:14) A test és a Lélek szemben áll egymással, de nincs törvény a Lélek gyümölcse ellen (Gal 5:22-23). Emiatt a törvény ellenkezik a test cselekedeteivel. Az érzéki test nem veti alá magát Isten törvényének, tehát

azok, akik testben vannak, nem kedvesek Isten előtt, mert törvény alatt állnak. Ez újabb egyértelmű bizonyítéka annak, hogy törvény alatt lenni azt jelenti, hogy megszegni azt. A törvény lelki. A törvény lelki, ezért mindenki, akit a Lélek vezérel, teljes összhangban van a törvénnyel, és nincs a törvény alatt.

Itt ismét azt látjuk, hogy ez a vita nem arról szólt, hogy a törvényt meg kell-e tartani vagy sem, és ez a gondolat nem fordult meg az akkori istenfélelmet vallók fejében. A kérdés az volt, hogyan lehet ezt megvalósítani. A galatabelieket tévútra vezették a hízelgő tanítások, miszerint nekik van hatalmuk betölteni azt, míg a menny által küldött apostol egyértelműen azt állította, hogy ez csak a Lélek által tartható meg. Ezt a Szentírásból, Ábrahám történetéből és a galatabeliek személyes tapasztalatából mutatta meg. Lélekben kezdték, és amíg a Lélek által folytatták, jól haladtak. De, amikor a Lélek helyébe helyezték magukat, azonnal megjelentek azok a cselekedetek, amelyek teljesen ellentétesek a törvénnyel.

A Szentlélek Isten élete. Az Isten szeretet. A szeretet a törvény betöltése. A törvény lelki. Ezért, aki lelki akar lenni, annak alá kell vetnie magát Isten igazságának, melyről bizonyosságot tesz Isten törvénye, de elnyerni csak a Jézus Krisztusban való hit által lehet. Akit a Lélek vezet, annak meg kell tartania a törvényt, nem a Lélek elnyerésének feltételeként, hanem természetes eredményeként.

Gyakran találkozunk olyan emberekkel, akik azt állítják magukról, hogy lelkiek, és annyira tökéletesen vezeti őket a Lélek, hogy nem szükséges megtartaniuk a törvényt. Elismerik, hogy nem tartják meg a törvényt, de azt mondják, hogy a Lélek az, aki vezérli őket arra, amit tesznek, ezért ez még akkor sem bűn, ha a törvénnyel ellentétes. Az ilyen emberek elkövetik azt a szörnyű hibát, hogy a Lélek vezetését érzéki testükkel helyettesítik. Összekeverték a testet a Lélekkel, és Isten helyébe tették magukat. Ez a pápaság legrosszabb fajtája. Isten törvénye ellen szólni annyi, mint a Lélek ellen szólni. Rettenetesen vakok, és így kellene imádkozniuk: „Nyisd meg a szemeimet, hogy hadd szemléljem törvényed csodálatos dolgait.”

A Lélek gyümölcse

A Lélek első gyümölcse a szeretet, és *a szeretet a törvény betöltése*. Az öröm és a béke következik, mert „megigazulván azért hit által, békességünk

van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által” (Róm 5:1). „Nemcsak pedig, hanem dicsekedünk is az Istenben a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által most a megbékélést nyertük.” (Róm 5:11) Krisztus felkenetett a Szentlélekkel (ApCsel 10:38), vagy ahogy másutt említi, az öröm olajával (Zsid 1:9). Istent szolgálni egy örömteli szolgálat. Isten országa igazság, békesség és öröm a Szentlélekben (Róm 14:17). Akik nem örülnek a nyomorúságban ugyanúgy, mint a jólétben, azok még nem ismerik úgy az Urat, ahogyan kellene. Krisztus szavai teljes örömhöz vezetnek (Ján 15:11).

A szeretetnek, örömnak, békességnek, hosszútűrésnek, kedvességnek, jósnak, hűségnek, szelídségnek és önuralomnak spontán módon kell származnia Krisztus igaz követőjének szívéből. Nem lehet őket kikényszeríteni. De természetesen nincsenek bennünk. Az a természetes számunkra, hogy mérgesek és dühösek vagyunk, nem az, hogy kedvesek és türelmesek, amikor ellenkeznek velünk. Figyeljétek meg az ellentétet a test cselekedetei és a Lélek gyümölcse között. Az első természetesen jelennek meg, ezért a jó gyümölcs megjelenéséhez teljesen új lényekké kell válnunk. „A jó ember az ő szívének jó kincséből hoz elő jót.” (Lk 6:45) A jószág nem az embertől származik, hanem a Szentlélektől, aki folyamatosan benne lakozik.

Krisztusé lenni megfeszítés által

„Akik pedig a Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.” A halál által egyesülünk Vele. „Mert akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöztétek fel” (Gal 3:27), és mindazok, akik Krisztusban keresztelkedtek, az Ő halálába keresztelkedtek meg (Róm 6:3). „A mi óemberünk Ővele megfeszítettett, hogy megerőtelenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek. Mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól.” (Róm 6:6-7) „Krisztussal együtt megfeszítetttem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és Önmagát adta értem.” (Gal 2:20) Ez a tapasztalata Isten minden igaz gyermekének. „Azért, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az.” (2Kor 5:17) Továbbra is testben él, ugyanolyan külsővel, mint a többi ember, és mégis lélekben van, és nem testben (Róm 8:9). A testben olyan életet él, amely nem testből való, és a testnek nincs hatalma felette, hanem a cselekedetei

halottak. „A test halott a bűnt tekintve, de a Lélek élet az igazság szerint.”

Lélek szerint járva

„Ha Lélek szerint élünk, lélek szerint is járunk.” Van-e kétségünk afelől, hogy Lélekben élünk-e vagy sem? A legkisebb sem, és nem is lehet. Mivel ha Lélekben élünk, kötelesek vagyunk engedni a Léleknek. Csak a Lélek ereje által – ugyanaz a Lélek, aki kezdetben a mélységek felett lebegett, és rendet teremtett a káoszból – élhet minden ember. „Az Istennek Lelke teremtett engem, és a Mindenhatónak lehelete adott nékem életet.” (Jób 33:4) Ugyanazon lehelet által teremtettek az eget (Zsolt 33:6). Isten Lelke a világegyetem élete. A Lélek Isten egyetemes jelenléte, akiben „élünk, mozgunk és vagyunk.” Életünkben a Lélektől függünk, ezért a Lélekkel összhangban kell járnunk, a Lélektől vezetettve kell lennünk. Ez az értelmes szolgálatunk.

Milyen csodálatos lehetőség tárul elénk! A testben élni, mintha a test lélek lenne. „Van az érzéki test és van a lelki test is.” (1Kor 15:44) „De nem a lelki az első, hanem az érzéki, azután a lelki.” (1Kor 15:46) Most természetes testünk van. A lelki testet feltámadáskor kapja meg Krisztus minden igaz követője. (Lásd 1Kor 15:42-44) Ebben az életben, a természetes testben azonban az embereknek lelkieknek kell lenniük – hogy pontosan úgy éljenek, ahogyan a jövőbeli lelki testben fognak élni. „De ti nem vagytok testben, hanem Lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek.” (Róm 8:9) „Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki, meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg. A lelki ember azonban mindent megítél.” (1Kor 2:14-15)

„Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.” (Ján 3:3) „Ami testtől született, test az, ami Lélektől született, lélek az.” (Ján 3:6) Természetes születésünk révén örököljük a Galata levél ötödik fejezetében felsorolt minden gonoszságot és azokhoz hasonlókat. Testiek vagyunk, romlottság uralkodik bennünk. Az újjászületés által örököljük Isten teljességét, „isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon” (2Pét 1:4). „Az óember, amely meg van romolva a csalárdság kívánságai által” (Ef 4:22), megfeszítettett, „hogy a bűnnek teste megerőtlenülüljön, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek” (Róm 6:6). Ha Lélekben maradunk és Lélekben járunk, akkor

a testnek minden hajlamával együtt nincs már több hatalma felettünk, mint ha valóban holtan feküdnénk saját sírunkban. Tehát egyedül Isten Lelke mozgatja a testet. A Lélek a testet az igazság eszközeként használja. A test még romlott, még mindig tele van vágyakkal, készen áll a Lélek elleni lázadásra, de amikor átadjuk magunkat Isten akaratának, a Lélek irányítja a testet. Ha tétovázunk, ha szívünkben visszatérünk Egyiptomba, vagy ha saját magunkban bízunk, és ezáltal meglazítjuk a Lélektől való függőségünket, akkor újjáépítjük azokat a dolgokat, amelyeket leromboltunk, és törvényszegőkké válunk (lásd Gal 2:18). De ennek nem kell megtörténnie. Krisztusnak hatalma van a test felett, és bebizonyította azt a képességet, hogy lelki életet lehet élni emberi testben.

Ez a testté lett Ige, a testben megjelent Isten. Ez „Krisztus szeretetének” kinyilatkoztatása, „amely felülhalad minden értelmet, hogy betöltezzünk Isten teljességével.” Amikor ez a szeretetteljes és alázatos lélek ural bennünket, akkor nem fogunk dicsekedni, nem ingereljük egymást, nem irigykedünk. Elismerjük, hogy mindent Istentől kaptunk, és senki sem fog készletet érezni, hogy dicsekedjen a másikkal szemben.

Ez a lelki élet Krisztusban – Krisztus élete – mindenkinek ingyen adatik. „Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.” „És az élet megjelent és láttuk, és tanúbizonyságot teszünk róla és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál volt és megjelent nekünk.” „Hála legyen az Istennek kimondhatatlan ajándékáért.”

A keresztragyogása

Az ötödik fejezet utolsó részében és a hatodik fejezetben az egész levél gyakorlati jellegét fedezzük fel. A kapkodó olvasók hajlamosak azt hinni, hogy az 5. és a 6. fejezet között van egy elválasztás, és az utolsó rész a lelki élet gyakorlati aspektusaival foglalkozik, míg az első rész a tanelméletnek van szentelve. Ez nagy hiba. A Biblia egyetlen része sem elmélet; az egész gyakorlati. A Bibliának nincs olyan része, amely ne lenne lelki és ugyanakkor gyakorlatias. Sőt, az egész Biblia doktrína. A doktrína tanítást jelent. Jézus hegyi beszéde doktrínának van nevezve, mert „megnyitotta a száját és tanította őket”. Egyesek egyfajta megvetést fejeznek ki a doktrína iránt, megvetően beszélnek róla, mintha az áthatolhatatlan teológia lenne, és nem a mindennapi gyakorlati élet területéhez tartozna. Ezek az emberek öntudatlanul gyalázzák Krisztus prédikációját, ami nem más, mint doktrína. Vagyis Ő mindig is tanította az embereket. Minden igaz doktrína különösen gyakorlatias. Nem adatott az embereknek más céllal, minthogy gyakorlatiasak legyenek.

A diszkurzus nem doktrína

A szavak helytelen használata által az emberek egy bizonyos fajta prédikálást gyakorolnak. Azt, amit doktrínának neveznek, és amiről állítják, hogy nem gyakorlatias, az nem doktrína, hanem diszkurzus. Ennek nincs gyakorlati oldala, és nincs is helye az evangélium keretében. Az evangélium prédikátora sohasem „prédikációt szolgáltart”. Ha mégis igen, az azért van, mert úgy döntött, hogy egy ideig mást tesz, mint az evangélium prédikálása. Krisztus soha nem „prédikációt szolgáltartott”. Ehelyett doktrínát adott a népnek, vagyis tanította őket. Istentől küldött tanító volt. Tehát az evangélium teljes mértékben doktrína, amely Krisztus életéről tanít.

Ennek a levélnek a célja világosan látható ebben az utolsó részben. A cél nem a vita táplálása, hanem annak elhallgattatása, elvezetve az olvasókat, hogy adják át magukat a Léleknek, melynek gyümölcse a szeretet, öröm, békesség, béketűrés, kedvesség, jószág. Célja, hogy visszaszerezze azokat, akik vétkeznek Isten ellen azért, hogy „a saját gyenge útjukon próbálják szolgálni” Őt, és elvezesse őket arra, hogy a Lélek megújulása által szolgáljanak. A levél előző részében szereplő összes úgynevezett érv egyszerű bizonyítéka annak, hogy a test cselekedeteiből, amely bűn, csak Krisztus keresztségének körülmételése által lehet megszabadulni – Istent szolgálva lélekben, nem bízva a testben.

Egy radikális változás

Amikor az emberek úgy döntenek, hogy igazakká válnak, akkor büszkeség, önző ambíció, hiábavaló dicsőség, kérkedés, kritika, tévedéskeresés és rágalom - ami nyílt veszekedésekhez vezet - lesz az eredmény. Ez történt a galatabeliakkal, és ez mindig is így lesz. Nem is lehet másként. Mindenkinek megvan a maga véleménye a törvényről. Elhatározva, hogy törvény által igazul meg, ő az elméje szintjére redukálja azt, hogy ezáltal bíró lehessen. Nem tud ellenállni a kísértésnek, hogy megvizsgálja testvéreit és önmagát is, hogy lássa, megfelelnek-e az ő színvonalának. Ha kritikus szeme felfedez valakit, aki nem az ő szabályai szerint viselkedik, azonnal igyekszik, hogy rendre utasítsa az elkövetőt. Ha az elkövető nem tanúsít alázatos magatartást - nem Istennel, hanem bíráival szemben - akkor el kell távolítani a gyülekezetből, hogy az igazságunk ruhái ne szennyeződjenek be, amikor kapcsolatba kerülünk vele. Az önigazult emberek annyira testvérük őrizőjének tartják magukat, hogy távol tartják őt társaságuktól, hogy ne kerüljenek szegyenbe. Nyilvánvaló kontraszt van e lelkület között - amelyik túlságosan gyakori a gyülekezetben - és a kérlelés között, amellyel ez a fejezet kezdődik. Ahelyett, hogy hibákat vadásznánk, hogy elítéljük őket, inkább bűnösöket kellene vadásznunk, hogy megmentjük őket.

„A bűn az ajtó előtt leselkedik”

Isten így szólt Káinhoz: „Ha nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik és reád van vágyódása, de te uralkodjál rajta” (1Móz 4:7). A bűn egy mérgező fenevad, amely titokban lesben áll, minden lehetőséget

megragadva, hogy ráugorjon a gondatlan emberre és elnyomja őt. Ránk van vágyódása, de az erő nekünk adatott, amellyel uralkodhatunk rajta. „Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben [...]” (Róm 6:12). Azonban megtörténhet (nem feltétlenül), hogy még a legbuzgóbbakat is legyőzi a bűn. „Ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. És Ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért, de nem csak a mieinkért, hanem az egész világot is.” (1Ján 2:1-2) Tehát, még ha valakit el is fog valamilyen bűn, segíteni kell, nem terhelve még inkább őt.

Az evangélium helyreállítást jelent

„Mert az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett. Mit gondoltok? Ha valamely embernek száz juha van, és egy azok közül eltévelyedik, vajon a kilencvenkilencet nem hagyja-e ott, és a hegyekre menve nem keresi azt, amelyik eltévelyedett. Ekképpen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszzen e kicsinyek közül.” (Mt 18:11,12,14) Krisztus most a mennyekben van, „amíg el nem jön a dolgok helyreállításának ideje”.

Megmenteni egyet

Az Úr az elveszett bárányt kereső pásztor példájával mutatta be munkáját. Az evangélium munkája egyéni munka. Még ha ezrek fogadják is el egy nap az evangéliumot egy prédikáció által, a siker az egyén szívére gyakorolt hatásnak köszönhető. Amikor a prédikátor Krisztus munkáját végzi, több ezer emberhez beszél, de mindenkihez személyesen szól. Ha tehát valaki bűnbe esik, erősítsd meg őt alázatos lélekkel munkálkodva érte. Egyetlen ember ideje sem olyan értékes, hogy azt higgye, elvesztegeti azt, ha egy ember megmentésére fordítja. A legfontosabb és legnagyobb igazságok némelyike, amelyeket Krisztus mondott, egyetlen személyhez szólt. Jó pásztor az, aki a nyáj minden bárányát gondozza és ápolja.

A megbékélés szolgálata

„[...] Minthogy Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világot, nem tulajdonítván nékik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetésnek ígését.” (2Kor 5:19) „Testében viselte a mi bűneinket [...]” (1Pét 2:24, KJV). Nem róttá fel a bűneinket, hanem mindet Magára vette.

„A szelíd felelet elfordítja a haragot.” Krisztus hozzánk gyengéd szavakkal jön, nem keményen rendreutasítva, azért, hogy megnyerjen bennünket. Magához hív minket, hogy nyugalmat találjunk, Nála pihenjünk meg, és hogy a rabság gyötrő igáját és a nehéz terhet kicserélje az Ő igájával és könnyű terhével.

Krisztus helyett elküldve

A keresztyének egyik Krisztusban. Csak egy mag létezik – ők mind a Krisztusban vannak elfogadva, az ember Képviselőjében. Ezért „amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban” (1Ján 4:17). Krisztus ezen a földön annak a példaképe volt, aminek kellene lennie az embernek, és amilyenek lesznek az igazi követői, amikor teljesen átadják magukat Neki. Azt mondta tanítványainak: „Amint az én Atyám küldött engem, én is azonképp küldelek el titeket”, és ehhez felruházta őket Saját erejével a Lélek által. „Mert nem azért küldte az Isten az Ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ Általa.” (Ján 3:17) Ezért nem ítélni vagyunk elküldve, hanem menteni. Innen a parancs: „Ha elfogja is az embert valami bűn [...] igazítsátok útba”. Ez nem csak azokra vonatkozik, akikkel a gyülekezetben kapcsolatba kerülünk. „Krisztusért járván követségben: Krisztusért kérjük az embereket, béküljenek meg az Istennel.” (2Kor 5:20) Az egész világegyetemben nem lehet ennél nagyobb feladat; nem található magasabb pozíció a mennyen és a földön, mint Krisztus követének lenni, amely egyben a legalacsonyabb és legmegvetettebb lélek pozíciója is, aki megbékélt Istennel.

„Ti lelkiek”

Csak az ilyen emberek hivatottak útbaigazítani azokat, akik tévednek. Senki más nem teheti meg. Csak a Szentléleknek kell szólnia azokon keresztül, akik intenek és feddnek. Az elvégzendő munka maga Krisztus munkája, és csak a Lélek ereje által lehet az ember az Ő tanúja. De nem lenne nagy merészség, ha valaki elmenne útbaigazítani testvérét? Ez nem egyenlő azzal, hogy azt állítja magáról, hogy ő maga lelki?

Valóban, nem jelentéktelen dolog Krisztus helyében lenni a bukott ember előtt. Isten terve az, hogy mindenki figyeljen önmagára: „ügyelvén arra, hogy meg ne kísértessél te magad is.” Az itt lefektetett elv arra szolgál, hogy megújulást hozzon az egyházba. Amint az ember hibázik, a kötelessé-

günk nem az, hogy azonnal elmondjuk másnak, sem az, hogy közvetlenül a vétkezőhöz forduljunk, hanem fel kell tenni magunknak a kérdést: „Én hogyan állok ezzel? Nem vagyok vétkes valamiben, ami ugyanolyan rossz, vagy talán ugyanabban? Vajon az én vétkem nem járult hozzá a bukásához? Vezérel engem a Lélek, hogy segíteni tudjak neki, és ne toljam tovább azon az úton, amelyen elindult?” Egy ilyen hozzáállás eredménye egy igazi reformáció lenne az egyházban, és megtörténhet, hogy amíg a többiek elérik azt az állapotot, hogy a vétkeshez mehetnek, addigra már ő is visszaszereztetik az ördög csapdájából.

Megkötve a mennyben

A Megváltó útmutatást adva arról, hogyan kell bánni azzal, aki tévedésbe esett (Mt 18:5-18), így szólt: „Bizony, bizony mondom néktek, amit megkötök e földön a mennyben is kötve lesz és amit megoldotok a földön a mennyben is oldva lesz.” Ez azt jelenti, hogy Isten megköt minden olyan döntést, amelyet az Ő egyházának nevezett embercsoport meghozhat? Természetesen nem. A földön semmi sem változtatja meg Isten akaratát. A közel 1800 éves egyháztörténet hibákról és tévedésekről, önfelmagasztalásáról és az ember énjének Isten fölé helyezéséről tudósít.

Akkor mit akart mondani Krisztus? Pontosan azt akarta mondani, amit mondott. Tanításai bizonyítják, hogy Ő azt értette ez alatt, hogy az egyházának lelkinak kell lennie, alázatos magatartást kell tanúsítania és mindazoknak, akik megszólalnak, „Isten ígéit kell beszélniük”. Aki elmegy a vétkezőhöz, annak szívében és szájában csak Krisztus szavainak kell lenni.

Amikor ez megtörténik - mivel Isten szava örökre el van határozva a mennyben - az eredmény az lesz, hogy ami meg van kötve a földön, annak feltétlenül a mennyben is kötve kell lennie. De ez csak akkor fog megtörténni, ha a Szentírást szigorúan betűszerint és lélekben követjük.

„Krisztus törvénye”

Ezt azzal töltjük be, hogy egymás terheit viseljük, mert Krisztus életének törvénye a terhek viselése. „Mindnyájan, mint juhok, eltévelyedtünk, kiki az ő útjára tértünk, de az Úr mindnyájunk vétkét Őreá vetette.” (Ézs 53:6) „Betegségeinket Ő viselte, és fájdalmainkat Ő hordozta.” Aki be akarja tölteni az Ő törvényét, annak ugyanezt kell tennie az elveszettekért és az elesettekért.

„Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hű főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mert amennyiben szenvedett, Ő Maga is megkísértetvén segíthet azokon, akik megkísértettek.” (Zsid 2:17-18). Ő tudja, mit jelent fájdalomig kísértetve lenni, és tudja, hogyan kell győzni. Bár nem ismert bünt, bünné tétetett értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne (2Kor 5:21). Elvette minden bűnünket, és megvallotta azokat Isten előtt, mintha az övéi lennének. Ugyanígy jön el hozzánk. Ahelyett, hogy kárhozthatna bennünket a bűneinkért, megnyitja előttünk a szívét, és elmondja, hogyan szenvedett ugyanolyan nehézségekben, fájdalmakban, szomorúságokban és szégyenekben. Ily módon Magához vonz minket, és elnyeri a bizalmunkat. Tudva, hogy Ő átment ugyanazon a tapasztalaton, hogy leereszkedett a legalacsonyabb mélységéig, készek vagyunk meghallgatni Őt, amikor a kiútról beszél. Tudjuk, hogy a Saját tapasztalatából beszél.

Ezért a bűnösök megmentésének munkájában a legnagyobb rész annak a megmutatásából áll, hogy egyik vagyunk velük. Vagyis saját hibáink megvallásával megmentünk másokat. Aki büntelennek érzi magát, az nem alkalmas arra, hogy segítsen a bűnösön. Aki odamegy ahhoz, aki törvényt sértett, és azt kérdezi: „Hogy tehetted ilyet? Én soha életemben nem csináltam ilyet! Nem tudom megérteni, hogy valaki, akinek egy szikra önbecsülése is van, hogy tehet ilyesmit!” – az ilyen ember jobb lenne, ha otthon maradna. Isten egy farizeust választott apostolnak, és csak egyet, de addig nem küldetett el, amíg nem ismerte el, hogy ő a legnagyobb bűnös (1Tim 1:15). Igaz, hogy megalázó megvallani a bünt, de az üdvösség útja a kereszttel jár. Krisztus csak a kereszttel válhatott a bűnösök Megváltójává. Ezért, ha részesülni akarunk az Ő örömeiben, fel kell vennünk a keresztet Vele együtt, megvetve a szégyent. Ne felejtsetek el ezt: Csak a bűneink megvallásával menthetünk meg másokat a bűneiktől. Csak így tudjuk megmutatni nekik az üdvösség útját, mert aki megvallja bűneit, megtisztul tőlük, és így másokat is a forráshoz vezethet.

Az ember semmi

„Mert, ha valaki azt gondolja, hogy ő valami, holott semmi, önmagát csapja be.” Figyeljétek meg a szavakat: „holott semmi”. Nem arról szól,

hogy addig nem kellene gondolnunk magunkról azt, hogy valamik vagyunk, amíg nem vagyunk azok. Nem, ez annak a kijelentése, hogy semmik vagyunk. Nemcsak az egyén, de minden nemzet is semmi az Úr előtt. Ha valaha is azt hisszük, hogy mi valamik vagyunk, akkor becsapjuk magunkat. Azonban gyakran becsapjuk magunkat, és ezzel ártunk az Úr munkájának. Emlékezzetek Krisztus törvényére. Bár Ő volt a minden, megüresítette Magát, hogy Isten munkája megvalósulhasson. „A szolga nem nagyobb az uránál.” Egyedül Isten nagy. „Minden ember még a legjobb állapotában is hiábavalóság.” Csak Istennek van igaza, és minden ember hazug. Amikor elfogadjuk ezt a tényt, és ennek tudatában élünk, olyan helyzetbe kerülünk, ahol Isten Lelke betölthet bennünket, és akkor Isten munkálkodhat általunk. A törvénytelen ember az, aki felmagasztalja magát (2Thessz 2:3-4). Isten gyermeke az, aki alázatos.

Mindenki a maga terhét hordozza

„Mindenki a maga terhét hordozza.” Ez a második vers ellentmondás? Egyáltalán nem. Amikor a Szentírás azt mondja nekünk, hogy egymás terhét hordozzuk, nem azt mondja, hogy másra tegyük a terhünket. Mindenkinek az Úrra kell vetnie a terhét (Zsolt 55:23). Ő viseli az egész világ terheit, nem egy tömbben, hanem külön-külön mindegyiket. Nem úgy vetjük Rá terheinket, hogy kezünkbe vagy elménkbe gyűjtjük össze, eltolva magunktól valakihez, aki távol van. Ez soha nem történhet meg. Sokan próbáltak megszabadulni a bűn, a fájdalom, az aggodalom és a bajok terhétől, de kudarcot vallottak. Úgy érezték, minden eddiginél súlyosabban gördülnének vissza a fejükre, mígnem elöntötte őket a kétségbeesés. Hol a hiba? Egyszerűen fogalmazva: azt hitték, hogy Krisztus távol van tőlük, és úgy gondolták, nekik maguknak kell hidat építeniük a szakadékon. Lehetetlen. A tehetetlen ember nem tudja karnyújtásnyira sem elvetni magától a terhét, és amíg az Urat csak egyetlen karnyújtásnyira is távol tartja önmagától, a kimerítő teher nem ad időt a pihenésre. Csak amikor elfogadjuk Őt, és megvalljuk Őt egyetlen támaszunknak, életünknek, Akinek ereje lehetővé teszi minden mozdulatunkat, és így bevalljuk, hogy semmik vagyunk és eltűnünk a látótérből, többé nem ámitva saját magunkat, csak akkor mondhatjuk, hogy terhünket Krisztusra helyeztük. Ő tud vele kezdeni valamit, és az Ő igáját hordozva megtanuljuk Tőle, hogyan viseljük

mások terheit. Akkor mi van a saját terhünk hordozásával? Ó, aki azt viseli nem más, mint „a bennünk munkálkodó isteni erő” (Ef 3:20, KJV). „Krisztussal együtt megfeszítettem: Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” Én vagyok és mégsem én, hanem Krisztus. Van elég ember a világon, aki még nem tanulta meg ezt a leckét Krisztustól, így Isten minden gyermeke mindig talál munkát mások terhének hordozásában. A sajátját az Úrra bízza, hogy megtalálja azt az embert, akinek nincs kihez fordulnia, csak a saját szívéhez. Hát nem csodálatos, hogy a Mindenható mindig hordozza terheinket?

Ezt a leckét Krisztus életéből tanuljuk. Ő széjjeljárt jót tévén, mert Isten Vele volt. Megvigasztalta a sírókat, segített a megtört szívűeken, és meggyógyította mindazokat, akiket az ördög meggyötört. Azok közül, akik hozzám mentek elmondva szenvedésüket vagy betegségük fájdalmát, senkit sem küldött el megkönnyebbülés nélkül, „hogy beteljesedjék, amit Ézsaiás próféta mondott, így szólván: Ő vette el a mi erőtlenségünket és Ő hordozta a mi betegségeinket.” (Mt 8:17). És éjszakánként, amikor a sokaságot aludni küldte, a hegyet vagy az erdőt kereste, hogy az Atyával való közösség által, aki által élt, új életet és erőt találjon saját lelkének. „Minden ember a maga cselekedeteit próbálja meg.” „Próbáljátok meg magatokat, hogy hitben vagytok-e! Vizsgáljátok meg magatokat! Vagy nem ismeritek fel magatokban, hogy Krisztus Jézus bennetek van? Ha nem, akkor nem álltátok ki a próbát.” (2Kor 13:5, KJV) „Mert noha megfeszítettett erőtelenségből, él Istennek hatalmából. És noha mi erőtelenségűek vagyunk Őbenne, de Vele együtt élünk majd Isten erejéből tinálatok.” (2Kor 13:4) Tehát, ha a hitünk bizonyítja, hogy Krisztus bennünk van - és ennek a ténynek a valósága a hit -, akkor örömünk önmagunkban van, és nem egy másik ember miatt. Boldogok vagyunk Istenben a mi Urunk Jézus Krisztus által, és örömünk nem függ senki mástól a világon. Még ha mindenki elesik is és elcsügged, kitarthatunk, mert Isten erős alapja – Krisztus – meggingathatatlanul áll.

Ezért a magukat kereszténynek nevezők közül senki ne támaszkodjon más emberre, hanem a gyengék közül a leggyengébb is teherhordozó legyen Krisztusban – munkás legyen Istennel együtt –, aki csendben hordozza, csendben viseli, nem panaszkodva a saját és a szomszédai terheit is. Felfedezheti és hordozhatja testvéreinek egyes terheit, aki nem panaszkodik miattuk, és a másik is ezt fogja tenni. Így a gyengék öröme ez lesz: „Az

Úr Isten az én erősségem és dicséretem oka, és ő megmentett.” (Ézsa 12:2, KJV)

Részesítse minden javából

„Akit pedig az ígére tanítanak, részesítse tanítóját minden javából.” (Gal 6:6, KJV) Kétségtelenül itt elsősorban az anyagi támogatásról van szó. „Méltó a munkás a maga jutalmára.” Ha valaki teljesen az evangélium munkájának szenteli magát, akkor nyilvánvaló, hogy az élete szükségleteinek azoktól kell származnia, akiket tanít. Ez azonban semmiképpen sem meríti ki e parancsolat jelentését. Aki tanítást kap az Igéből, annak adnia kell tanítójának „minden javából, amivel rendelkezik”. A fejezet témája a kölcsönös segítségnyújtás. „Egymás terhét hordozzátok”. Még a tanítónak is, akit azok segítenek, akiket tanít, a pénzét mások megsegítésére kell fordítania. Krisztus és az apostolok, akiknek semmi sajátjuk nem volt – mert Ő volt a legszegényebb a szegények között, és a tanítványok mindent elhagytak, hogy Őt kövessék – mégis adtak a szegényeknek szűkös dolgaikból. (Lásd Ján 13:29).

Amikor a tanítványok azt mondták Jézusnak, hogy bocsássa el az éhező sokaságot, hogy vásároljanak saját maguknak ételt, Ő azt mondta: „Nem szükséges elmenniük, ti adjatok nekik enni.” (Mt 14:16). Nem gúnyolta ki őket. Pontosán azt mondta, amit mondani akart. Tudta, hogy nincs mit adniuk az embereknek, de nekik olyan sok mindenük volt, mint Neki. A tanítványok nem értették meg Jézus szavainak erejét, ezért Ő maga fogott néhány kenyert, és kiosztotta a tanítványoknak, és így valóban táplálták az éhező embereket. De szavainak üzenete az volt, hogy pontosan azt kell tenniük, amit Ő tett. Hányszor, de hányszor a Krisztus szavába vetett hitünk hiánya megakadályozott bennünket abban, hogy jót cselekedjünk, és megosszuk másokkal, amink van (Zsid 13:16), pedig ezek kedves áldozatok Istennek.

Ahogy a tanítók nemcsak az ígét osztják meg, hanem ezzel anyagi forrásukat is elérhetővé teszik mások számára, úgy a tanításában részesülők se korlátozzák segítségüket az anyagi támogatásra. Tévedés azt feltételezni, hogy az evangélium munkásainak soha nincs szükségük lelki felfrissülésre, vagy azt nem kaphatják meg a nyáj leggyengébbjétől. Senki sem tudja elképzelni, mennyire bátorítja a tanítókat az Úrba vetett hitről és örömről

szóló bizonyágtétel, amely azoktól származik, akik tőle hallották az Igét. Ez nem csak azt jelenti, hogy a tanító belátja, hogy erőfeszítései nem voltak hiábavalók. Lehet, hogy a tanítvány bizonyágtételének semmi köze ahhoz, amit a tanító tett. De egy alázatos lélek örömteli bizonyágtétele arról, hogy Isten mit tett érte, gyakran a felfrissülés által, amelyet az ige tanítójának hoz, lelkek százai megerősödésének eszköze lesz.

Vetve és aratva

„Mert amit vet az ember, azt aratja is.” Ez egy ténymegállapítás, amelyet nem lehet világosabbá tenni, bármennyi más szót is használnánk. Az aratás, amely a világ vége, nyilvánvalóvá teszi, hogy búza volt-e vagy konkoly, amit elvetettek. „Mert aki vet az ő testének, a testből arat rothadást, aki pedig vet a Léleknek, a Lélekből arat örök életet.” (Gal 6:8, KJV) „Vesetek magatoknak igazságra, és kegyelem szerint fogtok aratni! Szántatok magatoknak új szántást; mert ideje keresnetek az Urat, mígnem eljő, hogy igazság esőjét adjon nektek. (Hós 10:12) „Aki bízik saját szívében, bolond az.” (Péld 28:26, KJV), és ugyanolyan bolond, aki más emberben bízik, mint ahogy látni fogjuk a következő versből: „Istentelenséget szántottatok, álnokságot arattatok. Eszitek a hazugság gyümölcsét, mert bízta a harci szekereidben és vitézeidnek sokaságában!” (Hós 10:13, KJV) „Átkozott az a férfi, aki emberben bízik és testbe helyezi az ő erejét”, legyen az önmaga, vagy valaki más. (Jer 17:5) „Áldott az a ember, aki az Úrban bízik és akinek bizodalma az Úr.” (Jer 17:7)

Minden, ami maradandó, a Lélektől származik. A test romlott, és a maga során is ront. Aki csak a saját örömeit keresi – teljesítve a test és az elme kívánságait –, romlást és halált arat. „A Lélek életet az igazságosság által”, és aki csak a Lélek elméjét keresi, az örök dicsőségét fogja aratni, mert „Annak a Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az Ő tibennetek lakozó Lelke által.” (Róm 8:11) „Mert, ha test szerint éltek, meghaltok, de ha a test cselekedeteit a Lélek által megöklitek, éltek.” (Róm 8:13) Csodálatos! Ha élünk, meghalunk; ha meghalunk, élünk! Ez Jézus bizonyágtétele: „Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszíti azt, aki pedig elveszti az ő életét énértem, megtalálja azt.” (Mt 16:25)

Ez nem jelenti azt, hogy elveszítjük a jelenlegi életünk minden örömét. Nem jelent folyamatos nélkülözést és önbüntetést, megfosztva magunkat valamitől, amit nagyon szeretnénk, hogy később valami mást kapjunk cserébe. Nem jelenti azt, hogy ez az életünk lassú halál lesz, hosszú és kimerítő agónia. Messze van ettől. Ez egy torz és hamis kép a keresztyén életéről – az életről, amely csak a halálban található meg. Nem; aki Krisztushoz megy és a Lélekből iszik, abban „örök életre buzgó víznek kútfeje lesz” (Ján 4:14). Az örökkévalóság öröme most az övé. Öröme nap mint nap. Isten házában gazdag javaival elégtetted meg, és Isten örömeinek folyamából iszik. Mindene megvan, amit akar, mert szíve és teste csakis Istenért kiált, akiben van az egész teljesség. Addig azt gondolta, hogy az életet szemlélte, de most már tudja, hogy akkor csak a sírba, a romlottság gödrébe nézett. Most kezd csak igazán élni, és az új élet öröme „kibeszélhetetlen és dicsőült”.

Egy képzett tábornok mindig igyekszik elfoglalni a legfontosabb pozíciókat, így bárhol gazdag ígéret található a hívek számára, Sátán megpróbálja azt eltorzítva bemutatni, hogy a csüggedés forrásává tegye azt. Ennek eredményeként sokakat elhitetett azzal, hogy ezek a szavak: „Aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet” azt jelentik, hogy egész életükön át szenvedniük kell korábbi bűneik következményeitől, még akkor is, amikor már újjászülettek a Lélek által. Egyesek arra a következtetésre jutottak, hogy a régi bűnök sebhelyei az örökkévalóságban is kihatással lesznek rájuk nézve, és azt mondják: „Nem remélhetem, hogy azzá válhatok, amivé lettem volna, ha soha nem vétkezek.”

Micsoda rágalmozás ez Isten Krisztus Jézusban való irgalmára és megváltására nézve! Ez nem az a szabadság, amelyet Krisztus ad nekünk. A hozzánk intézett kérés így hangzik: „[...] amiképpen oda szántátok a ti tagjaitokat a tisztátalanságnak és a hamisságnak szolgálóul a hamisságra: azonképpen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgálóul az igazságnak a megszenteltetésre.” (Róm 6:19) De ha az, aki aláveti magát az igazságnak, és mégis mindig gátolva lenne a korábbi rossz szokásai miatt, ez azt jelentené, hogy az igazság ereje kisebb a bűn erejénél. De ez nem így van. A kegyelem bővülködik a bűn felett, és ugyanolyan hatalmas, mint a menny.

Vegyük például egy olyan ember esetét, akit súlyos bűncselekmények miatt életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték. Többéves fogvatartás után kegyelmet kap és szabadon engedik. Később találkozunk vele, és látunk egy

ötvenkilós ágyúgolyót, amely egy hatalmas láncsal van a lábára kötve, hogy csak nagy nehezen tudjon mozogni. „Mit jelent ez? – kérdeznénk meglepetten – Nem szabadultál ki?” „Ó, de igen - válaszolná – szabad vagyok, de ezt az ágyúgolyót és ezt a láncot magam után kell cipelnem múltbeli bűneim jeleként.” Az ilyen „szabadság” nem lehet kívánatos.

Minden egyes ima, amelyet a Szentlélek ihletett, nem más, mint Isten egyik ígérete. A legcsodálatosabb egyike ez: „Ifjúságomnak vétkeiről és bűneimről ne emlékezzél meg, kegyelmed szerint emlékezzél meg rólam, a te jóvoltodért Uram!” (Zsolt 25:7). Amikor Isten megbocsátja és elfelejti bűneinket, akkora hatalmat ad, hogy megszabaduljunk tőlük, és olyanok legyünk, mintha sohasem vétkeztünk volna. Az igen nagy és becses ígéretetek által mi „isten természet részesei lehetünk, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon” (2Pét 1:4). Az ember elesett, amikor evett a jó és a rossz tudásának fájáról. Az evangélium olyan megváltást tár fel ebből az elesésből, mely szerint a bűnről való minden sötét emlékünkhöz kitörlődik. A megváltottak csak a jót fogják megismerni, mint Krisztus, aki nem ismert bünt. Akik testben vetnek, romlást aratnak, amint azt már mindannyian bebizonyítottuk önmagunkban. „De ti nem test szerint vagytok, hanem Lélek szerint, ha ugyan Isten Lelke lakik bennetek.” A Léleknek van hatalma, hogy megszabadítson minket a test bűneitől és annak minden következményétől. Krisztus szerette az egyházat, „és Önmagát adta azért, hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek fürdőjével az Ige által, hogy majd Önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörögözés, vagy valami afféle, hanem hogy legyen szent és feddhetetlen.” Az Ő sebei által gyógyultunk meg. A bűn emléke – nem az egyéni bűnöké – csak Krisztus kezének, lábának és bordáinak sebhelyei maradnak meg örökké, amelyek tökéletes megváltásunk pecsétjét jelentik.

Ne aggódjatok

Milyen természetesen következik a tanács: „A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk.” Könnyű belefáradni a jó cselekvésébe, ha nem nézünk Jézusra. Szeretünk rövid szüneteket tartani, mert a jót folytatni túl fárasztónak tűnik. De ez csak akkor történik meg, amikor nem ismertük teljesen az Úr örömét, amely az az erő, amely megóv az eleséstől. „De, akik az Úrban bíznak, ere-

jük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el.” (Ézsa 40:31)

Ahogy a kontextusból látjuk, itt nemcsak a testünkben elszenvedett kísértéssel szembeni egyszerű ellenállásról van szó, hanem a mások megsegítéséről is szól. Egy leckét kell megtanulnunk Krisztustól, aki „nem gyengül, sem nem reped, míg eljön ítéletet tartani a föld felett.” (Ézsa 42:4, KJV) Bár az Átala meggyógyított tíz közül kilencen sohasem mutatták megbecsülésük legkisebb jelét sem, ez nem számított Neki. Azért jött, hogy jót tegyen, nem azért, hogy értékeljék. Ezért „reggel vesd el a te magodat, és este se pihentesd kezedet, mert nem tudod, melyik jobb, ez-é vagy amaz, vagy ha mind a kettő jó lesz egyszersmind.” (Préd 11:6). Nem tudhatjuk, mennyire gazdag lesz a termés, és azt sem tudjuk, hogy melyik mag fog kinőni. Egyesek az út szélére eshetnek, és a madarak megeszik, mielőtt gyökeret eresztenének, mások sziklás talajra eshetnek, ahol elszáradnak, mások pedig tövisek közé eshetnek, ahol megfulladnak. De egy biztos, az, hogy aratni fogunk. Nem tudjuk, hogy a reggeli vagy az esti vetés hoz-e gyümölcsöt, vagy mindkettő egyformán termékeny lesz-e, de az nem lehetséges, hogy mindkettő rossz lesz. Vagy az egyik, vagy a másik fejlődhet ki, vagy mindkettő jó lehet. Nem elég biztató ez ahhoz, hogy ne fáradjunk bele a jó cselekvésébe? A föld szegénynek tűnhet, és az időjárás alkalmatlan. A betakarítás nagyon kilátástalannak tűnhet, és kísértve lehetünk azt hinni, hogy minden munkánk hiábavaló volt. De nem így van, mert „a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk.” „Azért szeretett atyámfi, erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.” (1Kor 15:58)

Ne tegyetek különbséget

„Annakokáért amíg alkalmunk van cselekedjünk jót mindenekkel, kiváltképpen azokkal, akik a hitből valók.” Ebből a versből megértjük, hogy az apostol időleges segítségnyújtásról beszél, mert nincs szükség külön parancsra ahhoz, hogy az ígét hirdessük azoknak, akik nem hitből valók. Elsősorban ők azok, akiknek prédikálni kell. De van egy természetes hajlam – mondom természetes, nem lelki –, hogy a jót azokra korlátozzuk, akiről azt gondoljuk, hogy megérdemlik. Gyakran hallunk „az arra érdemes szegényekről.” De egyikünk sem érdemli meg Isten legcsekélyebb áldását sem;

és ennek ellenére folyamatosan nekünk adja azokat. „Mert, ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik. És ha csak azoknak adtok kölcsön, akik-től reméltetek, hogy visszakapjátok, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza. Hanem szeressétek ellenségeiteket, és jót tegyetek, és adjatok kölcsön, semmit érte nem várván, és a ti jutalmatok sok lesz és ama magasságos Istennek fiai lesztek, mert Ő jóltévő a háládatlanokkal és gonoszokkal.”

Keressétek az alkalmat

Figyeljétek meg különösen a tizedik vers elejét: „Annakokáért amíg időnk van, cselekedjünk jót mindenkivel”. A másokért való jócselekedet lehetőségét kiváltságnak kell tekinteni és nem kellemetlen feladatnak, amit el kell végezni. Az emberek általában nem tekintik lehetőségnek a kellemetlen dolgokat. Senki sem mondja, hogy milyen remek esélye volt megsérülnie, vagy pénzt veszítenie. Éppen ellenkezőleg, az emberek nagy-szerű pénzhez jutási lehetőségekről beszélnek vagy olyan esetekről, amikor veszélyes helyzeteket kerültek el. Így kell tekintenünk a rászoruló iránti jó teteményekre. De a lehetőségeket mindig keresni kell. Az emberek mindig a nyereség lehetőségét keresik. Tehát az apostol arra tanít, hogy keresnünk kell azokat a lehetőségeket, amikor segíthetünk valakinek. Ezt tette Krisztus is. Ő „széjjeljárt jót tévén”. Gyalog járta az országot, lehetőségeket keresve, hogy valakivel jót tegyen, és megtalálta azokat. Jót tett, mert Isten vele volt. A neve Emanuel, ami azt jelenti, hogy velünk az Isten. Ahogyan Ő velünk van mindennap a világ végezetéig, úgy velünk van Isten is, jót tesz velünk, hogy mi is jót tegyünk másokkal. „Mi tehát, mint munkások együtt Ővele, könyörögve kérünk, ne vegyétek hiába az Isten kegyelmét.” Ehhez fogadjátok be a Szentlelket.

Záró megjegyzések

Elérkeztünk ennek a csodálatos levélnek a végére. Ahogy az egész evan-gélium benne foglaltatik az elején található üdvözlésben, ugyanúgy a végén is megtaláljuk azt. Az apostol egyszerűen nem beszélt másról, mint Jézus Krisztusról, és mint megfeszítettéről. Nem üdvözölhette barátait anélkül, hogy meg ne említette volna ezt. A levél minden fejezetében, de különösen

az utolsó kettőben látjuk, hogy mennyire közvetlenül szól hozzánk. Mindenki olvassa az 1. és 7-10. verseket, a mai napokra alkalmazva azokat, de amennyire biztos az, hogy ezek a versek nekünk szólnak, ugyanúgy nekünk szól az egész levél, mintha a galatabeliek sohasem léteztek volna.

Pál apostol emésztő buzgalma abban mutatkozik meg, hogy szokásától eltérően saját kezűleg írta meg a levelet (11. vers). A 4. fejezet megláttatta velünk, hogy az apostolnak szemgyengesége volt, ami nagymértékben akadályozta munkájában – vagy ami akadályozta volna, ha Isten ereje nem nyugszik rajta – ezért mindig kellett valaki, hogy segítsen neki, és leírja azt, amit az apostol diktál. A 2Thessz 2:2 versből megtudjuk, hogy egyesek kihasználták ezt, és leveleket írtak a gyülekezeteknek Pál nevében, ami zavart okozott a testvérek között. De a levél vége felé (6:16-18) Pál elmondta nekik, hogyan ismerhetik fel a tőle származó levelet. Függetlenül attól, hogy ki írta a levelet, a köszöntést és az aláírást saját kezűleg írta. Ez az eset azonban annyira sürgős volt, hogy ő maga írta meg a levelet.

Csak egy látványosság

Nem csaphatjuk be Istent, és nincs értelme becsapnunk saját magunkat vagy másokat. „Mert az Úr nem azt nézi, amit az ember, mert az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.” (1Sám 16:7) A hamis testvérek próbálták meggyőzni a galatabelieket, hogy bízzanak a körülmelésben, amely önmaguk megigazolását jelképezte a hit általi megigazulás helyett. A törvény csak a megigazulás és az igazság egyik formája volt számukra. Cselekedeteik által, testükben egy szép látványt vihettek véghez, de ez csak üres látvány volt; nem volt benne valóság. Ezáltal igaznak tűnhettek anélkül, hogy üldöztetést szenvedtek volna Krisztus keresztyéért. Valójában nem tartották meg a törvényt. Semmiképpen, mert a test ellenségeskedik a Lélekkel, „akik testben vannak, nem kedvesek Isten előtt.” De ők „a mi hitünkre” megtért embereket akartak, ezért sokan így nevezték elméleteiket. Krisztus mondta: „Jaj nektek, írástudók és farizeusok, képmutatók! mert megkerülittek a tengert és a földet, hogy egy pogányt zsidóvá tegyetek, és ha azzá lett, a gyehenna fiaivá teszitek őt, kétszerte inkább magatoknál.” (Mt 23:15). Az ilyen tanítók dicsekednek az általuk „megtérték” testével. Ha meg tudják számolni, milyen sokan tartoznak „a mi felekezetünkhöz”, és mennyi embert „nyertek meg” taval, akkor igazán

örülnek. A számok és a külsőségek nagyon fontosak az emberek számára, de mindez semmit sem jelent Istennek.

Az igaz és maradandó dicsőség

„Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyében.” Minek dicsekedjünk a kereszttel? Mert általa a világ megfeszítettett számunkra, és mi is a világnak. A levél ott ér véget, ahol elkezdődött – a jelenvaló gonosz világból való megszabadulással. Egyedül a kereszty valósítja meg ezt a megszabadulást. A kereszty a megaláztatás jelképe, következésképpen dicsekszünk vele, mert az alázatban felmagasztalás van.

Isten nyilvánul meg a keresztyben

Olvassátok el Isten szavait Jeremiás könyvéből: „Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az ő erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával.” (Jer 9:23). „A világ bölcsessége bolondság az Isten előtt [...] Ismeri az Úr a bölcsék gondolatait, hogy hiábavalók.” (1Kor 3:19,20) Senkinek sincs bölcsessége, amivel dicsekedhet, mert a saját bölcsessége bolondság, de a bölcsesség, amit az Isten ad, büszkeség helyett alázatot eredményez.

Mit mondhatunk az erősségről? „Minden lény olyan, mint a fű.” (Ézsa 40:6) Az ember „a legjobb állapotában teljes mértékben hiábavalóság.” (Zsolt 39:6, KJV) „Bizony hiábavalók az emberek fiai, és hazugok az embernek fiai, ha mérőserpenyőbe vettetnek, mind alábbvalók a semminél.” „A hatalom az Istené.” (Zsolt 62:10,12) A gazdagság bizonytalan. (1Tim 6:17) Az ember „csak gyűjt gazdagságot és nem tudja, ki takarítja be azt.” „A gazdagság szárnyakat szerez magának, és mint a saskeselyű és az ég felé repül.” (Péld 23:5, KJV) Csak egyedül Krisztusban található kikutathatatlan és maradandó gazdagság.

Következésképpen az embernek egyáltalán nincs mivel dicsekednie. Mi marad az embernek, ha nincs gazdagsága, nincs bölcsessége és egyáltalán nincs hatalma? Minden, ami az ember valójában, és minden, amije van, az Úrtól származik. Ezért az egyetlen dolog, amit a dicsekvő megtehet nem más, mint az Urat dicsérni (1Kor 1:31).

Most pedig tegyük egymás mellé ezt a szöveget és a Gal 6:14 versét. Ugyanaz a Lélek ihlette mind a kettőt, így nincs köztük ellentmondás. Az

egyik szöveg kijelenti, hogy csak azzal kell dicsekednünk, hogy ismerjük az Urat. A másik szöveg szerint semmivel sem dicsekedhetünk, csak Jézus Krisztus keresztségével. A következtetés tehát az, hogy a keresztszen megtaláljuk Isten ismeretét. Isten ismerete örök élet, és nincs más élete az emberiség számára, csak Krisztus keresztsje által. Ismét nagyon világosan láthatjuk, hogy minden, amit Istenről tudni lehet, a kereszts által nyilatkozik meg. A keresztsen kívül nincs istenismeret.

Ez ismét megmutatja, hogy az egész teremtésben a kereszts látható, mert Isten örökkévaló ereje és istensége, minden, ami Róla megismerhető, az Általa megteremtett dolgokban látható meg. Isten ereje az általa teremtett dolgokban látható, a kereszts pedig Isten ereje (1Kor 1:18). A gyengeségből Isten erőt csinál. Halál által menti meg az embereket, hogy a halottak is reményben nyugodjanak. Senki sem lehet annyira szegény, olyan gyenge és bűnös, annyira romlott és megvetett, hogy ne dicsekedhetne a keresztsrel. A kereszts pontosan onnan emeli fel, ahol van, mert a kereszts a szegény és a megvetettség szimbóluma, és feltárja benne Isten erejét. Ez az örök dicséret alapja.

A kereszts megfeszít

Az Ő keresztsje elvászts minket a világtól. Dicsőség, mert utána egyesít minket Istennel, mert a világ barátsága ellenségeskedés Istennel. „Aki azért a világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.” (Jak 4:4) Krisztus az ellenségeskedést az Ő keresztsje által távolította el (Ef 2:15-16). „És a világ elmúlik és a világ kívánsága is, de az, aki megcselekszi Isten akarátát, megmarad örökre.” (1Ján 2:17) Akkor engedjük el ezt a világot.

A kereszts felemel

Jézus azt mondta: „Ha felemeltetem, mindeneket magamhoz vonzok.” (Ján 12:32). Ezt azért mondta, hogy megjelenítse, milyen halállal kell meghalnia – keresztsalál által. „Megalázta magát, és engedelmes volt halálíg, mégpedig a keresztsfának haláláíg. Annakokáért az Isten felmagasztalta Őt és ajándékozott néki oly nevet, amely minden név fölött való.” (Fil 2:8-9) „Leszállott a föld alsóbb részeibe. Aki leszállott, ugyanaz, aki fel is ment, feljebb minden egeknél, hogy mindeneket betöltsön.” (Ef 4:9-10) A halál által emelkedett fel Isten jobbára a mennyben. A kereszts emelte fel a földről

a mennybe. Ezért csak a kereszttel ad okot a dicsekedésre, következőképpen csak ezzel lehet dicsekedni. A kereszttel, amely a világ szemében gúnyt és szégyent jelképez, kiemel ebből a világból, és Krisztussal együtt a mennyi helyekre helyez bennünket. Az erő, amely által ezt teszi, az az erő, amely *bennünk munkálkodik*, az az erő, amely fenntartja és működik mindenben az univerzumban.

A kereszttel teremt

„Mert Jézus Krisztusban sem a körülmétkedés sem a körülmétkéletlenség nem használ semmit, hanem az új teremtés.” Ez azt jelenti, hogy sem a körülmétkedésnek, sem a körülmétkéletlenségnek nincs semmi ereje. Az üdvösség nem az embertől származik, állapotától vagy helyzetétől függetlenül bármit is tenne. Ha nincs körülmétkelve, akkor elveszik, és ha körülmétkedik, nem kerül közelebb az üdvösséghez. Csak a kereszttel van megmentő ereje. Az egyetlen fontos dolog az, hogy új teremtés legyen. „Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az” (2Kor 5:17); és csak a halál által lehetünk egyek Vele (Róm 6:3).

A kereszttel új teremtést hoz létre, ezért itt egy újabb okot találunk, hogy dicsekedjünk vele, mert amikor a teremtés kezdetben kikerült Isten kezéből, „együtt örvendeztek a hajnalcsillagok és Istennek minden fiai ujjongtak.” (Jób 38:7)

A kereszttel jele

Gyűjtsünk össze minden gondolatot az olvasott szövegekből: (1) Krisztus kereszttel az egyetlen, amivel dicsekedhetünk, (2) aki dicsekszik, csak azzal dicsekedhet, hogy ismeri Istent, (3) Isten e világ gyengéit választotta, hogy megszégyenítse az erőseket, hogy senki ne dicsekedjék, csakis Őbenne, és (4) Isten megnyilatkozik alkotásaiban. Az Isten hatalmát feltáró teremtés a kereszttel is bemutatja, mert Isten ereje Krisztus kereszttel és Isten általa ismerteti meg Magát. Mink van nekünk? Ez: A világ és minden benne lévő megteremtéséhez szükséges erő – az az erő, amely fenntart mindent – az az erő, amely megmenti azokat, akik bíznak benne. Ez a kereszttel ereje.

Tehát a kereszttel ereje az egyetlen eszköz, amely által üdvösségünk van, az az erő, amely teremt és továbbra is munkálkodik az egész teremtésben. Amikor Isten teremt valamit, akkor az nagyon jó. Tehát Krisztusban, az Ő

keresztjében új teremtetések vagyunk. „Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jócselekedetekre, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azokban járjunk.” (Ef 2:10) A kereszt által új teremtetés jön létre, mert ereje az az erő, amellyel Isten kezdetben az eget és a földet teremtetete. Ez az az erő, amely megakadályozza a föld teljes pusztulását az átok miatt, az az erő, amely az évszakokat hozta létre, a vetés és az aratás idejét, és amely a végén megújítja a föld színét. „Virágokba öltözik, örvendez és ujjong, és dicsőítet zenget Libanonnak, Kármel és Saron fényességének. Látni fogják az Úr dicsőségét, Istenünk nagyságát.” (Ézsa 35:2)

„Nagyok az Úrnak cselekedetei, kívánatosak mindazoknak, akik gyönyörködnek azokban. Dicsőség és méltóság az Ő cselekedete és igazsága megmarad mindvégig. Emlékezetet szerzett az Ő csodálatos dolgainak, kegyelmes és irgalmas az Úr.” (Zsolt 111:2-4)

Itt láthatjuk, hogy Isten csodálatos művei feltárják igazságát, valamint kegyelmét és irgalmát. Ez újabb bizonyítéka annak, hogy művei felfedik Krisztus keresztjét, amelyben a szeretet és a végtelen irgalom összpontosul.

De „emlékezetessé tette csodálatos dolgait”, vagy másképpen kifejezve „emlékművet készített csodálatos műveinek”. Miért akarja, hogy az emberek emlékezzenek és ismertté tegyék nagy műveit? Hogy ne felejtsek el, és bízzanak az Ő üdvösségében. Azt szeretné, ha az emberek folyamatosan elmélkednének az Ő művein, hogy megismerjék a kereszt erejét. Amikor tehát Isten hat nap alatt alkotta az eget és a földet és a csillagok egész seregét, „megszűnt a hetedik napon minden munkájától. És megáldotta Isten a hetedik napot és megszentelte azt, mivelhogy azon a napon szűnt meg minden munkájától, melyet teremtetve szerzett Isten.” (1Móz 2:2-3)

A kereszt elhozza nekünk az Isten ismeretét, mert megmutatja nekünk az Ő teremtető erejét. A kereszt által megfeszítettünk a világ számára, a világ pedig számunkra, vagyis az áldozat által megszentelődünk. A megszentelődés Isten műve, nem az emberé. Csak az Ő isteni ereje képes végrehajtani ezt a nagy munkát. Kezdetben Isten megszentelte a szombatot, mint teremtető munkájának megkoronázását, annak bizonyítékaként, hogy munkája befejeződött, a tökéletesség pecsétjeként. Ezért kijelenti: „Aadtam nekik szombataimat is, hogy legyenek jegyül köztem és öközöttük, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük.” (Ez 20:12).

Látjuk tehát, hogy a szombat – a hetedik nap – a kereszt igazi jele. Ez a

teremtés emlékműve, a megváltás pedig teremtés – teremtés a kereszttel. A kereszttel megtaláljuk Isten abszolút és tökéletes cselekedeteit, és ezekbe vagyunk öltözve. Krisztussal együtt keresztre feszítve lenni az énünk teljes átadását jelenti, elismerve, hogy semmik vagyunk, és teljes mértékben bízni Krisztusban. Benne találunk nyugalmat. Benne találjuk meg a szombatot. A kereszttel visszavezet minket ahhoz, ami a kezdetektől fogva volt. A hét hetedik napján a pihenés csak annak a jelképe, hogy Isten tökéletes cselekedeteiben, amint azok a teremtésben láthatóak – a kereszttel –, nyugalmat találunk a bűntől megfáradt lelkünknek.

„De nehéz megtartani a szombatot. A vállalkozásom érdekei sérülni fognak.” „Nem tudom megtartani a szombatot, és ugyanakkor a megélhetésemért is dolgozzak.” „Annyira népszerűtlen.” Ó, igen; soha senki nem állította, hogy jó dolog keresztre feszítve lenni. „Még Krisztus sem kedvezett Önmagának.” (Róm 15:3) Olvassátok el Ézsaiás 53. fejezetét! Krisztus nem volt túl népszerű, még kevésbé, amikor keresztre feszítették. A kereszttel a halált jelenti, de egyben az életbe való bemenetelt is. Krisztus sebeiben gyógyulás van, az általa hordozott átokban áldás van, és élet van az elszünetelt halálában. Ki meri állítani, hogy bízunk Krisztusban az örök életre, ha nem mer bízni Benne ebben az életben néhány évig, hónapig vagy napig? Fogadjátok el az Úr szombatját, és megértitek, hogy olyan mértékben jelenti a kereszttel, amire korábban soha nem gondoltatok, és ezért „igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk.” (2Kor 4:17)

Most mondjátok újra, és mondjátok teljes szívetekből: „Nekem pedig ne legyen másban dicsekvésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus kereszttel, Aki által nékem a világ megfeszített és én is a világnak.” Ha tényleg elmondhatod ezt, akkor látni fogod, hogy a bajok és szenvedések olyan könnyűek, hogy dicsekedhetsz velük.

A dicsőség

Minden a kereszttel tartatik fenn, mert mindenkinek Ő általa tartatik meg, és Ő csak mint Megfeszített létezik. Ha nem lenne az Ő kereszttel, akkor az általános állapot egy egyetemes halál lenne. Egyetlen ember sem lélegezhetne, egyetlen növény sem nőhetne, egyetlen fénysugár sem ragyoghatna az égből az Ő kereszttel nélkül. „Az egek beszélnek Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat.” (Zsolt 19:1) Ez néhány dolog

abból, amit Isten teremtett. Egyetlen toll sem tudja leírni, és egyetlen ecset sem képes ábrázolni a mennyország csodáját. Ez abból következik, amit már megtudtunk, nevezetesen az, hogy Isten ereje a teremtett dolgokban látható, és hogy Isten ereje a kereszt. Isten dicsősége az Ő ereje, mert „az Ő hatalmának felséges nagysága” látható a Krisztus halottakból való feltámasztásában (Ef 1:19-20). „Krisztus feltámasztotta a halálból az Atyának dicsősége által.” (Róm 6:4) A halál elszenvetésével dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg. (Zsid 2:9) Így látjuk, hogy a számtalan csillag dicsősége változatos színeivel, a szivárvány dicsősége, a naplemente arany felhőinek dicsősége, a tenger és a virágzó mezők meg a zöldelő rétek dicsősége, a tavasz és az érett búzamezők dicsősége, a nyíló rügyek és az érett gyümölcs dicsősége, és minden dicsőség, amivel Krisztus rendelkezik a mennyben, valamint az a dicsőség, amely az Ő szentjeiben fog megnyilvánulni, amikor úgy „fénylenek, mint a nap, az ő Atyjuknak országában” (Mt 13:43), ez mind az Ő keresztjének dicsősége. Hogyan dicsekedhetnénk bármikor mással?

Izrael Istene

„És akik e szabály szerint élnek, békesség legyen rajtuk, és irgalmasság, Isten Izraelén.” (Gal 6:16, KJV) A dicsőség szabálya! Milyen csodálatos szabályt követhetünk! Két osztály van megemlítve itt? Nem, ez lehetetlen, mert a levél célja, hogy megmutassa, mindenki egy Krisztus Jézusban. „És ti benne vagytok beteljesedve, aki feje minden fejedelemségnek és hatalmaságnak. Benne vagytok körülmetélve is, kéz nélküli körülmetéléssel, levette a bűn testét Krisztus körülmetelésében. Vele együtt vagytok eltemetve a keresztségben, és vele együtt fel is támadtatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta őt a halottak közül. És titeket, akik halottak voltatok a bűnökben és testetek körülmetéletlenségében, vele együtt megelevenített, és megbocsátotta minden bűnünket.”

(Kol 2:10-13) „Mert mi vagyunk a körülmetélkedés, mi, akik Lélekben szolgálunk az Istennek, és akik Krisztus Jézusban dicsekedünk, és nem testben bizakodunk.” (Fil 3:3) Ez a körülmetélés mindannyiunkat Isten igaz Izraelébe foglal, mert ez a bűn feletti győzelmet jelképezi, Izrael pedig *győzőt* jelent. Nem vagyunk többé „Izrael társaságától idegenek”, sem „jövénnyek és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az

Istennek, kik fölépíttettek az apostoloknak és a prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus.” (Ef 2:12,19,20). Csatlakozunk tehát ahhoz a tömeghez, „akik jönnek napkeletről és napnyugatról, és beülnek Ábrahámmal, és Izsákkal és Jákóbbal a mennyei királyságba.”

Krisztus jelei

„Ezután senki ne bántson, mert én az Úr Jézus jeleit hordozom az én testemben.” (Gal 6:17) A „jelek” szó a görög *stigma* szó többes száma, amelyet beépítettünk nyelvünkbe. A *stigma* szó a szégyent és a megvetést szimbolizálja, ahogyan az ókorban is annak a jelnek a megnevezésére használták, amit a bűnös vagy elszökött rabszolga testére nyomtak, hogy tudják, kihez tartozik. Ilyenek Krisztus keresztségének jelei is. A kereszti jelei voltak Pál apostol testén. Krisztussal együtt keresztre feszítettett, és rajta voltak a szögek nyomai. A testére voltak rányomva. Megjelölte szolgának, az Úr Jézus szolgájának. Senki tehát ne szomorítsa őt többé ezzel, mert nem az emberek szolgája volt. Csak Krisztusnak tartozott engedelmességgel, aki megvette őt. Senki ne akarjon szolgálni az embernek vagy a testnek, mert Krisztus a maga jelét helyezte rá, ezért nem szolgálhat senki másnak. Sőt, az embereknek figyelniük kell arra, hogyan igyekeznek beavatkozni abba a szabadságba, amellyel rendelkezik Krisztusban, vagy arra, ahogyan bánik vele, mert a Mester minden bizonnyal megvédi az Övéit. Rendelkezel ezekkel a jelekkel? Akkor dicsekedhetsz velük, mert az ilyen dicsekvés nem hiábavaló, és nem tesz hiábavalóvá.

Milyen dicsőséges a kereszti! A menny minden nagysága ebben a megvetett tárgyban összpontosul – nem maga a kereszti, mint tárgyban, hanem annak jelentőségében. A világ nem tartja dicsőségesnek. De a világ nem is ismerte az Isten Fiát; és nem ismeri a Szentlelket, mert nem láthatják Őt. Bárcsak Isten megnyitná szemeinket, hogy meglássuk a kereszti dicsőségét, hogy a dolgokat a valódi értékükben szemléljük! Bárcsak beleegyeznénk, hogy megfeszíttessünk Krisztussal együtt, és így áldozata felemeljen bennünket. Krisztus keresztiében üdvösség van. Benne van Isten ereje, hogy megóvjon minket az eleséstől, mert a földről a mennybe emel. A kereszti egy új teremtés van, amelyről maga Isten kijelenti, hogy igen jó. Benne található az Atya minden dicsősége és az örökkévalóság nagysága. Ezért Isten óvjon bennünket attól, hogy mással dicsekedjünk, mint a mi

Az örömhír

Urunk Jézus Krisztus keresztjével, amellyel a világ meg van feszítve nekünk,
mi pedig a világnak.

